

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 10500

SONETN

William Shakespeare

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

וויליאם שעקספיר
ס א נ ע ט ן

יידיש:

ב . ל א פ י ן

WILLIAM SHAKESPEARE

SONNETS

Translated By

B. LAPIN

BLOCH PUBLISHING CO.

New York
1953

וויליאם שעקספיר

סאַנעטן

יידיש

ב. לאַפּין

הויפט-פאַרקויף:

בלאָד-פּאַבלישינג קאָמפּאַני

ניו-יאָרק

1953

Copyright 1953, by

F. LAPIN

Bronx, N. Y.

Printed in U.S.A. by
Aber Press, Inc., 37 E. 18th St., New York 3, N. Y.

ה ק ד מ ה

אכט יאר האָט מיין טאָטע, בערל לאַפּין ע"ה, געאַרבעט אויף זיין איי-בערזעצונג פון שעקספּירס סאַנעטן. ביז דעם טאָג פון זיין פּטירה, דעם 23טן נאָוועמבער 1952, איז זיין נשמה געווען פול מיט אַט דער אַרבעט. ער האָט איבערגעלאָזט אַ פאַרטיקן מאַנוסקריפּט — בלויז די הקדמה האָט ער נאָך געדאַרפּט אַנשרייבן. די דאָזיקע עובדה איז איצטער אויף מיר געפאַלן.

עס איז שווער איבערצונעמען דעם טאָטנס אַרבעט; שווערער נאָך צו טראַכטן אַז ער האָט נישט דערלעבט זי אַליין צו פאַרענדיקן. בלויז ער אַליין וואָרט געקענט איבערגעבן זיין אייגנאַרטיקן צוגאַנג צו שעקספּירס סאַנעטן. בלויז ער וואָרט געקענט מיטפירן דעם ליינענער אויף דעם וועג פון זיין שעפּערישער אַרבעט. נאָר געוויסע פאַקטן און געדאַנקען, ווייס איך, האָט דער טאָטע געוואָלט אין זיין הקדמה אַרויס-ברענגען. אַט די פאַקטן און געדאַנקען וויל איך דאָ אַנרירן.

* * *

וועגן שעקספּירס סאַנעטן זיינען שוין אַנגעשריבן געוואָרן הונד-דערטער ווערק. נאָר גענויע אינפאָרמאַציע וועגן זיי האָבן מיר נאָך אַלץ זייער ווייניק. מיר ווייסן נישט פאַר וועמען ער האָט זיי גע-שריבן און אין וועלכער אַרדענונג. מיר ווייסן אויך נישט אויף זיכער ווען זיי זיינען געשריבן געוואָרן.

אויף זיכער ווייסן מיר אַז אין 1609 זיינען די סאַנעטן צום ערשטן מאָל אַרויסגעגעבן געוואָרן דורך אַ נישט צו אַנגעזעענעם לאַנדאַנער פאַרלעגער מיטן נאָמען טאַמאַס טאַרפּ. אָבער דעם-הפּחות אַ טייל פון זיי זיינען שוין געווען פּריוואַט פאַרשפּרייט צווישן שעקספּירס פּריינד נאָך מיט עלף יאָר פּריער.

מסתמא האָט שעקספּיר אַנגעשריבן די סאַנעטן אין די יאָרן פון 1592 ביז 1596, ווען ער איז געווען צווישן 28 און 32 יאָר אַלט. לויט זייער שפּראַך און זייער אינהאַלט זיינען זיי פּראָדוקטן פון שעקספּירס יונגע יאָרן און עס איז אויך באַקאַנט אַז צווישן 1591 און 1596 איז אין ענגלאַנד געווען זייער אין דער מאַדע צו שרייבן סאַנעטן. אפשר איז שעקספּיר פשוט נאָכגעגאַנגען דעם שטראָם, כאַטש זיינע סאַנעטן זיינען כמעט די איינציקע פון יענער צייט וואָס זיינען פאַרבליבן אין דער וועלט-ליטעראַטור.

ביי דער ענגלישער אַריסטאָקראַטיע פון יענער צייט איז געווען ספעציעל אַנגענומען צו שרייבן סאַנעטן-בריוו צו פריינד. שעקספירס סאַנעטן זיינען מסתמא אויך פון דעם מין, כאַטש ער, ווי אַ פּראָפּעסיאָ-נעלער שרייבער און אַקטיאָר האָט זיכער צו דער אַריסטאָקראַטיע נישט געהערט.

די סאַנעטן זיינען כמעט ווי זיכער נישט געשריבן געוואָרן אין דער אַרדענונג אין וועלכער זיי זיינען געדרוקט. פונדעסטוועגן קאָן מען זיי צעטיילען אין דריי אַלגעמיינע גרופּירונגען. די סאַנעטן פון 1 ביז 126 זיינען געווענדט צו שעקספירס יונגן חבר, און די סאַ-נעטן 127 ביז 152 צו דער אַזוי-גערופענער „טונקעלער דאַמע“. די לעצטע צוויי סאַנעטן זיינען פרייע איבערזעצונגען פון אַ פּאָעמע וואָס אַ ביזאַנטישער דיכטער אין 15טן יאָר-הונדערט האָט אָנגעשריבן אין גריכיש.

דער טאַטע פלעגט באַטאָנען ווי שווער עס איז פאַר דעם מאַדער-נעם לייענער צו באַנעמען שעקספירס באַציאונג צו זיין יונגן פריינד, כדי דאָס צו קאָנען פאַרשטיין מוז מען זיך באַקענען מיט די רענעסאַנס באַגריפּן פון פריינדשאַפט וואָס האָבן געהערשט אין שעקספירס ענג-לאַנד. די ווערטער „ליבע“ און „געליבטער“ האָבן אין יענער צייט זייער אַפט געמיינט גאַנץ פשוט „פריינדשאַפט“ און „פריינד“.

בכלל איז די ליבע (ד"ה די פריינדשאַפט) צווישן צוויי מענער פאַררעכנט געוואָרן ווי פיל שענער און טיפער ווי די ליבע צווישן אַ מאַן און אַ פרוי. די אמתע, די אידעאַלע ליבע קאָן זיין נאָר צווישן מענער, העטעראַסעקסועלע ליבע איה, ככל הפחות אין די פאַרמעלע ליטעראַרישע באַגריפּן פון דער צייט, געשטאַנען אויף אַ סך אַ נידערי-קערער מדרגה.

דעריבער דאַרפן מיר זיך נישט וואונדערן אויף דעם טאָן פון שעקספירס סאַנעטן צו זיין יונגן חבר. דאָס איז געווען אַ נאַטירלעכער אופן פון שרייבן פאַר אַ רענעסאַנס דיכטער.

מערקווירדיק, אָבער, זיינען די סאַנעטן וואָס שעקספיר האָט געשריבן צו דער אומבאַקאַנטער פרוי וואָס איז דורך זיין באַשרייבונג באַרימט געוואָרן ווי די „טונקעלע דאַמע“. דאָ איז שוין שעקספיר נישט אין הסכם מיט די באַגריפּן פון זיין צייט. די אידעאַלע פרוי אין דער גאַנצער רענעסאַנס-ליטעראַטור האָט געהאַט גאַלדענע האַר און בלויע אויגן. איר הויט איז געווען דורכזיכטיק ווייס; און בכלל האָט זי עקזיסטירט מער אין די וואַלקנס ווי אויף דער ערד.

שעקספירס געליבטע איז אָבער געווען אין גאַנצן אַנדערש. זיין באַשרייבונג פון איר איז אַ רעאַליסטישע, נישט קיין אידעאַליזירטע. אַט גיט ער אונדז אין סאַנעט 130 אַ קלאַר בילד פון איר אויסזען:

גאר נישט ווי זון מיין ליכטמערס אויגן שיינען,
קאראל — מער רויטקייט פון איר ליפ-רויט האַט,
אויב שניי איז ווייס, ברוין אירע בריסטן זיינען:
אויב האָר קען דראַט זיין, וואַקסט איר לאַק שוואַרץ דראַט...

און אין כאַראַקטער איז זי אויך ניט שענער. זי איז זיגנעריש און
ביזוויליק. זי איז שעקספירן אומגעטריי און פירט אפילו אַ ליבע
מיט שעקספירס יונגן פריינד.

גאר דעם טאַטן איז אַלעמאַל געווען אינטערעסאַנט (און ער פלעגט
עס איז געשפרעכט מיט מיר אָפט באַטאַנען) וואָס יענער יונגערמאַן
בזייבט אין די סאַנעטן אין גאַנצן רייך — אַפילו גאַך זיין ליבע מיט
שעקספירס געזיבטער:

כ'האָב ליבעס צוויי, פון טרייסט און יאוש-פלאַם,
וואָס ווי צוויי גייסטער דאַכט מיר רוימען איין:
ס'איז מלאך בעסערער העל-שיינער מאַן,
גייסט ערגערער — אַ פרוי אין שוואַרצן שוין.
עס וויל מרשעת מיך זען אין גיהנום באַלד,
רייצט מלאך בעסערן וואָס ביי מיין זייט,
וויל דאַרבן הייליקן אין שד-געשמאַלט,
מיט שאַנד-שמאַלץ הנט זיך צו זיין ריינלעכקייט...

שעקספירס ליבע פאַר דער „טונקעלער דאַמע“ איז אַן ערדישע,
אַ סענסועלע, פּוּל מיט ליידן און אומצוטרוי. זיין ליבע צו זיין פריינד
איז פול מיט אידעאָליזם און ריינקייט.

דער טאַטע פלעגט די פונקטן אָפט באַטאַנען ווייל ער האָט געהאַלטן
אַן זיי קענען העלפן דעם לייענער בעסער צו פאַרשטיין די סאַנעטן —
אים העלפן אַדיין צו געפינען אין די סאַנעטן זיין אייגענעם וועג.
דער טאַטע האָט דורכאויס געוואַלט אַן די אויסגאַבע זאַל זיין אַ
צוויי שפראַכיקע — כדי דער זייענער זאַל ביי דער איבערזעצונג גלייך
אויך האָבן פאַר זיך דעם אַריגינאַל. ער האָט געוואַלט פאַרטיפן די
הנאה פון דעם יידישן זייענער ביים לייענען די סאַנעטן — ער זאַר
דערפילן שעקספירס גרויסקייט איבערגעגאַסן אין אונדזער יידישן לשון.

* * *

ווען דער טאַטע האָט אין 1944 זיך גענומען איבערזעצן די סאַ-
נעטן אויף יידיש, האָט ער זיכער אַליין נישט געוואוסט ווי די אַר-
בעט וועט אים דורכנעמען, אים איינזאַפן. ער האָט די סאַנעטן צענד-
ליקער מאַל איבערגעשריבן — איז שעהן לאַנג געזעסן איבער אַ וואַרט,

איבער אַ בילד. ער פלעגט מיטראַגן די איבערזעצונגען מיט זיך אויף שטיקלעך פאַפיר וואו נאָר ער איז געגאַנגען — אין פאַרק, אויף דער סאַבוויי, אומעטום.

מענטשן פלעגן נישט קאָנען פאַרשטיין ווי אַזוי אַ דיכטער גיט זיך אַזוי אָפּ מיט איבערזעצונגען. „איר קאָנט דאָך אין דער צייט שרייבן אייגענע לידער“, פלעגט מען אים זאָגן. און אַז ס'פלעגט עמעץ אַמאָל אין אַ מינוט פון יאוש אָדער ציניזם אים אַ פּרעג טאָן: „ווער דאָרף האָבן שעקספירס סאַנעטן אויף יידיש?“ — פלעגט זיין שטענדיק־אַפטימיסטישער ענטפער זיין: די יידישע ליטעראַטור דאָרף עס האָבן. ער האָט געהאַט אין זיך דעם טיף־יידישן גלויבן אַז נישט וויפיל נאָר וואָס איז דער עיקר. זאָל די יידישע ליטעראַטור זיין רייך אין אינהאַלט דאָרף זי פאַר אונטערגאַנג נישט מורא האָבן. נאָר, פונדעסטוועגן, מוז זיך שטעלן די פּראַגע וואָס עס האָט אין די סאַנעטן אים אַזוי צוגעצויגן.

דער ערשטער ענטפער איז אַז דער טאַטע האָט שטענדיק ליב געהאַט איבערזעצן פון פרעמדע שפּראַכן. נאָך אין 1919 האָט ער אַרויסגעגעבן אַ בוך איבערזעצונגען פון דער רוסישער פּאָעזיע מיטן נאָמען „רוסישע ליריק“. און אין די שפּעטערדיקע יאָרן האָט ער אײַ בערגזעצט אַ גרויסע צאָל לידער פון דער ענגלישער און אַמערי־קאַנער ליטעראַטור.

ער האָט געפילט אַז איבערזעצן העלפט אים אין זיינע אייגענע לידער, אַז דאָס העלפט אים צו צאַמען זיך און צו געפינען נייע אופנים פון אויסדרוק. בכּלל האָט דער טאַטע זיין גאַנצן לעבן געשטרעבט צו צמצום. סיי אין זיין דיכטונג און סיי אין זיין פּערזענלעכן לעבן האָט ער שטענדיק געזוכט זיך צו צאַמען, זיך צו מאַכן שווערער דעם וועג. ער האָט געהאַטן אַז דער דיכטער ווי דער מענטש מוז שטייגן מיטן עול אויף די פלייצעס וואָס ער האָט אַליין אויף זיך אַרויפגעלייגט. בלויז דאָ־מאָלסט איז דאָס שטייגן עפּעס ווערט.

בעת ער האָט זיך אונטערגענומען איבערזעצן שעקספירס סאַ־נעטן האָט ער טאַקע אויף זיך אַנגעלאָדן זייער אַ שווערע משא. יעדע איבערזעצערישע אַרבעט פּאָדערט אָן אַ שיעור דיסציפּלין ביים אײַ־בערזעצער; אַפילו ווען ער קלייבט אויס צום איבערזעצן אַ ליד אָדער עטלעכע לידער וואָס האָבן אים באַזונדערס פּאַרכאַפּט. היינט וויפיל מער דיסציפּלין עס פּאָדערט זיך איבערזעצן 154 לידער פון פאַר־שידענעם דיכטערישן ווערט. געשריבן אין זייער אַ שווערער פּאַ־עטישער פּאַרם. נאָר דער טאַטע האָט זיך מיט דעם יאָך געפרייט. עס האָט אים געגעבן די געלעגענהייט אויסצונוצן אַלע זיינע דיכטערישע

פיאיקייטן, דורכצולעבן אַזע זיינע דיכטערישע וואָרט־ראַנגלענישן, צו דערגרייכן נייע פּאָעטישע הייכן.

דעם טאַטן האָט שטאַרק צוגעצויגן שעקספירס באַציאונג צום וואָרט. שעקספירס ליבשאַפט צום וואָרט, זיין פיאיקייט אויסצונוצן יעדעס וואָרט באַזונדער, צו געפינען תמיד פאַר אים נייע ניואַנסן — דאָס אַלץ האָט אים גוואַלדיק פאַרכאַפט. אין זיין אייגענער דיכ־טונג איז דאָס געווען איינע פון זיינע הויפט צילען — אַריינזעבן נייע שאַטירונגען אין יעדן וואָרט און אויסדרוק: אַזוי צו נוצן דאָס וואָרט אַז עס זאָל זיין פאַר זיך אַליין אַ בייד.

אַבער ביי דעם טאַטן איז דאָס וואָרט נישט געווען קיין שפּיל־צייג — ער האָט זיך מיט אים נישט גלאַט געקניצט. ביי אים איז דער אינהאַלט געווען דער עיקר — נאָר מיט נייע ניואַנסן פון וואָרט קאָן מען דאָך מאַלן נייע ביידער, אויסדריקן נייע געדאַנקען.

אַט די איינהייט פון וואָרט און בייד, פון וואָרט און געדאַנק האָט ער געפונען אין אַ גרויסער מאָס ביי שעקספירן. וואָס בעסער דער סאַנעט, אַלץ מער זיינען וואָרט און אינהאַלט געקניפט און געבונדן. אַפילו ביי שעקספירן, האָט דער טאַטע באַמערקט, ווערט דאָס ליד אָפגעשוואַכט און אויסגעליידיקט ווען דער וואָרטשפּיל ווערט דער עיקר.

נאָר איבערהויפט האָט דעם טאַטן געצויגן צו דעם דערהויבענעם געפיל פון מענטשלעכקייט אין די סאַנעטן — שעקספירס טיפע ליב־שאַפט נישט נאָר צו זיין פריינד אַדער צו דער „טוגקעלער דאַמע“, נאָר צו דעם מענטשן בכלל. שעקספירס גאַנצע טענה צו זיין חבר איז וואָס ער איז צו קאַלט און צו פאַרטאָן אין זיך:

... פאַרוואָס, אַ קמצן שיינער, נוצסט נישט אױם
די גאַב וואָס דיר געשענקט געשענקט צו זיין?
אומזיסטער וואַכערניק, אַ סומע גרוים
ברענגסט אױם, נאָר לעבן קאַנסט נישט ס'לעבן דיין.
ס'ווערט זיסער איך גענאָרט פון זיך אַליין,
ווייל שמענדיק נאָר פאַרטאָן געווען מיט זיך ...

מענטשלעכקייט און פריינדשאַפט זיינען דאָמינרנדיקע טענער וואָס דרינגען דורך דעם גאַנצן בוך סאַנעטן.

דער טאַטע האָט דעריבער געפילט אַ טיפע נאַענטקייט צו די סאַ־נעטן. ער האָט געפילט אַז זיי דריקן אויס אַ לעבענס־פילאָזאָפיע וואָס איז אים טייער. ער האָט זיין גאַנצן דיכטערישן איך געקאַנט אַריינטאָן אין דער איבערזעצונג און פילן אין דער זעלבער צייט אַז ער שאַפט אַליין.

זיין צוגאנג צו זיין איבערזעצער איבער אַרבעט אין געווען אַ פּאָ-
עטישער און נישט קיין וויסנשאַפּטלעכער, ער האָט געפּילט אַז אַ סך
פּון די פּשטלעך וואָס מען האָט אין די לעצטע פּאַר הונדערט יאָר
וועגן די סאַנעטן אָנגעשריבן שטערן דעם ליענער מער ווי זיי העלפּן
אים. ער האָט געלייענט זייער אַ סך וועגן די סאַנעטן. ער האָט אויך
דורכגעלייענט איבערזעצונגען אויף רוסיש, דייטש און יידיש. נאָר
אין סך הכל האָט ער זיך מיט די אַלע ווערק זייער ווייניק באַנוצט.
ער האָט געהאַט אַז זיין אויפגאַבע איז געווען צו איבערזעצן — נישט
צו פּאַרטייטשן — די סאַנעטן.

ער האָט נישט מינמיזירט די שוועריקייטן אין זיין אַרבעט,
שוועריקייטן וואָס שטאַמען פּון באַגריפּן וואָס זיינען אונדז היינט
פרעמד, פּון די שטענדיקע ענדערונגען אין אַ לעבעדיקער שפּראַך,
פּון געשעענישן וואָס מיר האָבן שוין לאַנג פּאַרגעסן און פּון שעקספּירס
אייגענער ניט-אַפּגעהיטקייט. ווען די קריטיק, האָט דער טאַטע גע-
האַלטן, גיט זיך אַפּ מיט באַלייכטן אַט די אומקלאַרקייטן אין איר
אויפטו זייער אַ גרויסער. ווען אַבער זי גיט זיך אַפּ מיט זוכן אין
דער פינצטער טייטשן פּון נישט-וויכטיקע ווערטער אַדער אויסדרוקן;
ווען זי שטרעבט צו האָבן אַזאַ קלאַר בילד פּון יעדן וואָרט באַזונדער
אַז דאָס ליד אַליין ווערט אין גאַנצן פּאַרנעפּט — דאַרף זיך דער
לייענער, און הונדערט מאָל מער דער איבערזעצער, היטן ניט צו
ווערן פּון איר אין גאַנצן צעטומלט.

דעריבער האָט זיך דער טאַטע באַנוצט מיט וויסנשאַפּטלעכע דער-
קלערונגען און אויסטייטשונגען אַזוי ווייניק ווי מעגלעך. בלויז ווען
ער האָט געוואָלט זיין זיכער מיט אַ גרונט-געדאַנק צי מיט אַ גרונט-
טייטש האָט ער געזוכט און גענישטערט ביז ער האָט זיין ענטפּער
באַקומען.

ער האָט זיך באַצויגן צו די סאַנעטן ווי צו לעבעדיקע, היינטיקע
לידער, און זיי איבערגעזעצט ווי ס'וואָלט אַרום זיי נישט אויסגעוואקסן
קיין ריזיקע וויסנשאַפּטלעכע קריטיק. ער האָט געוואָלט אַז יעדער
סאַנעט זאָל זיך ליענען ווי אַ באַזונדער ליד אַן ספּעציעלע דער-
קלערונגען.

אין די לעצטע פּאַר וואָכן פּון זיין לעבן האָט דער טאַטע יעדן
טאַג געפּלאַנט אַריינצוגעבן די סאַנעטן אין דרוק. דאָס איז אים אַבער
נישט געווען באַשערט. ער איז געווען פול מיט נייע פּלענער און נייע
פּראַיעקטן. ער האָט נישט געוואוסט אַז דאָס בוך וועט זיין די לעצטע
מתנה זיינע פּאַר דער יידישער ליטעראַטור.

שמואל לאַפּין

רשימה פון ערשמע שורות

47 אָ בונד גייט צווישן אויג און האַרץ מיינס אָן
13 אָ, ווען זאָלסט בלייבן דו — נאָר ליבלינג מיין
54 אָ, וויפֿל שענער נאָך איז שיינקייט־פּראַכט
109 אָ, זאָגט נישט, כ'בין געווען אין האַרץ אומטריי
126 אָ, ליבער יונג, וואָס מאַכטיק האַלטסט אין האַנט
148 אָ, סאַראַ אויגן האַט געשענקט מיר ליבע
103 אָ, סאַראַ אַרימקייט מיין מוזע ברענגט
101 אָ, פּוילע מוזע, זאָג, ווי צאַלסטו אויס
111 אָ, צוליב מיר פּירסט מיטן מזל קריג
32 אויב דו מיין פּויל־געלעבטן טאָג לעבסט איבער
59 אויב ס'איז ניטאָ קיין ניס, און דאָס וואָס איז
136 אויב ס'שטערט דיין זעל ווען כ'קום מיט נאַנטקייט צו
83 אַז דו דאַרפסט פאַרב, כ'האַב קיינמאַל ניט באַמערקט
93 אַזוי כ'וועל לעבן; מיינען דו ביסט טריי
33 איך האָב געווען פּיל פּראַכטיקע באַגינענס
127 אין אַלטער צייט איז שוואַרץ געווען ניט שייך
106 אין כראַניק־בוך פון צייט פאַרשווענדטער לאַנג
7 אין מזרח, זע, ווען ס'ליכט הויבט פּיער־קאַפּ
56 באַניי דיין קראַפט, אָ ליבע, ס'זאָג ניט זיין
61 באַפעלסט ס'זאָל אָפּן האַלטן דיין געשטאַלט
75 ביסט פאַר מיין זין, וואָס שפּייז פאַר גוף באַדייט
20 ביסט פּרוי־געשטאַלט, געמאַלט מיט אייגן האַנט
130 גאָר נישט ווי זון מיין ליבסטערס אויגן שיינען
77 דאָס אָפּניץ פון דיין פּראַכט דיין שפּיגל ווייזט
131 דו ביסט, דו ביסט אַליין, טיראַניש־האַרט
152 דו ווייסט אָן איך שווער פאַלש דיך ליבנדיק
89 דו זאָג, ביסט פאַר אַ שולד אַוועק פון מיר
137 דו, ליבע, בלינדער נאָר, צו אויג מיינס, דו
19 דו משחית צייט, לייבס נעגל־שאַרף פאַרטעמפּ

62	די אייגן-ליבע זינד מיין אויג געווינט
45	די אַנדערע צוויי: לופט לייכטע, ריינער פייער
41	די היבשע זינד, וואָס פרייהייט טוט באַגיין
35	די זאָך וואָס אָפגעטאָן — באַדויער ניט
10	די חרפה! לייקן אָז דיין האַרץ טראַגט ליבע
69	די טיילן דינע, וואָס וועלטס אויג זיי זעט
145	די ליפ — דורך ליבעס האַנט געמאַכט
115	די שורות זייגן — וואָס איך האָב געשריבן
5	די שעהן, — וואָס מיט זייער מיאונג, צאָרט
31	דיין ברוסט איז ליב מיט אַדע הערצער העל
122	דיין חשבון-בוך געשאַנק כ'טראַג אין געדאַנק
120	דיין שלעכטס איינמאַל צו מיר — מיך איצט באַפריינדט
57	דיין שקלאַף, וואָס זאָל איך טאָן חוץ דינען דיר
96	דער זאָגט — דיין יוגנטס שולד, דער — זינד-צעברוין
86	האַט דאָס דיין זיד מיט שטאַלצן זעגל-שפרייט
108	האַט וואָס מיין מאַרד, וואָס טינט נאָר שרייבן קען
26	האַר פון מיין ליבע, וועמעס גרויסע גאַב
100	וואו ביסטו, מוזע, וואָס פאַרגעסט זיך לאַנג
124	וואָלט זיין מיין ליבע בלויז אַ קינד פון פראַכט
44	וואָלט טעמפער שטאַף פון גוף מיינס זיין געדאַנק
53	וואָס איז דער שטאַף פון וואָס דו ביסט געקנאַטן
37	ווי אָפגעשוואַכטן פאַטער פרייט צו זען
128	ווי אָפט, מוזיק מיינס, ווען מוזיק דו שפידסט
143	ווי באַדעבאַסטע, טריי, זיך יאָגט נאָך עוף
23	ווי דער אַקטיאָר אויף בינע ניט געניט
97	ווי ווינטער איז מיין ווייט-זיין מיר געווען
95	ווי זיס און ליב מאַכסט אויסצווען די שאַנד
60	ווי ס'זיען כוואַליעס זיך צום שטיינער-ברעג
48	ווי פאַרוזיכטיק איך האָב, פאַר אָפשייד-מיין
133	ווי צו דעם האַרץ, וואָס צווינגט מיין האַרץ צו קלאַנג
118	ווי צו פאַרשאַרפן אונדזער אָפעטיט
28	ווי קאָן איך גיין צוריק אין פריידיקייט
39	ווי קאָן איך שייך באַזינגען גאָר דיין גרויס
38	ווי קאָן מיין מוזע פעלן איינפאַל נייער
149	ווי קאַנסט, אַ, בייזע, זאָגן כ'דיב נישט דיך
50	ווי שווער אַזוי דאָס וואַנדערן מיר גייט

11	ווי שנעל דו וועלקסט, אויך שנעל אזוי וואקסט אויף
17	וועט גלויבן ווער מיין פֿיד אין צייט וואָס קומט
15	ווען איך באַטראַכט אַז אַלץ וואָס ס'וואַקסט דאָ נאָר
71	ווען איך וועל שטאַרבן קראַג נאָך מיר ניט מער
88	ווען דו הויבסט אָן מיך נעמען לייכטערהייט
79	ווען כ'האַב אַליין פאַרדאַנגט דיין הילף פון דיר
64	ווען כ'זע רייך־שטאַלצן ווערט פון אַלטע ווערטן
12	ווען כ'צייל די זיגער־שעהן פון דער צייט
30	ווען כ'רוף אין זיסער שטילקייט פון געדאַנק
80	ווען כ'שרייב פון דיר, אַ, ווי כ'ווער אָפּגעשוואַכט
43	ווען ס'איז פאַרמאַכט, זעט בעסט מיין אויג אין מיר
63	ווען ס'וועט ווי איך אַצינד זיין ליבסטער מיין
138	ווען ס'שווערט מיין ליבסטע, זי איז ריינע וואַר
2	ווען פּערציק ווינטערס לעגערן דיין שטערן
135	ווער ס'האַט געהאַט איר וואונטש — דו האָסט דיין „ויל“
94	ווער ס'האַט די מאַכט צו וויטאַן און זאַגט ניין
84	ווער זאַגט עס מער, ווער האָט מער אויסגעדריקט
91	ווער ס'שיינט מיט יחוס, ווער מיט פּיאַיקייט
3	זאַג צום געשטאַלט, וואָס זעסט אין שניגל שטיין
18	זאַל איך פאַרגלייכן דיר צום זומער־טאַג?
58	זאַל גאַט, וואָס מאַכט מיר שקלאַף דיינס, היטן מיר
140	זיי קלוג, ווי דו ביסט שלעכט און זאַלסט ניט שלאָגן
68	זיין באַק איז מאַפע פון פאַרנוצטע טעג
113	זינט כ'האַב פאַרלאָזט דיר, אויג אין זין מיינס ליגט
146	זעל אַרימע, דער פּונקט פון זינד־ערד מיינער
90	טאָ האָט מיך ווען דו ווילסט; אויב ווען — איז שוין
92	טו ס'ערגסטע, זיך אַרויסצוגנבען דאָך
52	כ'בין ווי דער גביר, וואָס גליקלעך שליסל קאַן
98	כ'בין ווייט געווען פון דיר אין פּרילינג־צייט
36	כ'גיב צו, מיר צוויי אין צווייען מוזן זיין
82	כ'גיב צו, פאַרקנסט ביסט צו מיין מוזע ניט
78	כ'האַב אַפט דיר פאַר מיין מוזע אויסדערווילט
132	כ'האַב דיינע אויגן ליב; רחמנות־גרייט
99	כ'האַב דרייסטן וויאַעט געמוסרט האַרב
144	כ'האַב לייבעס צוויי, פון טרייסט און יאוש־פלאַם
22	כ'ווער שפיגל מיין ניט גלויבן, איך בין אַלט

25	לאַז די, וואָס האָבן ביי די שטערן חן
6	לאַז ווינטערס גרוילע האַנט דיין זומער דיר
8	מוזיק, פאַרוואָס, זאָג, הערסט מוזיק מיט טרויער?
46	מיין אויג און האַרץ — מלחמה פירן ווילד
24	מיין אויג האַט מאַלעריי געשפילט, געמעלט
114	מיין גייסט, געקרוינט מיט דיר, צי טרינגט ער גאָר
142	מיין זינד איז ליבע; האָס — דאָס צניעות דיין
102	מיין ליבע איז געשטאַרקט, כאַטש שוואַכער ס'דאַכט
147	מיין ליבע ווי אַ פּיבער איז — באַגערט
51	מיין ליבע קאָן אויך מיד פאַרברעך פאַרשטיין
85	מיין שטומע מוזע, גוט דערצויגן, שוויגט
21	מיט מיר איז ניט ווי מיט דער מוזע יענער
1	מיר ווילן שיין באַשאַף זאָל מערן זיך
107	ניט אייגן שרעק, ניט נביא-גייסט מיט טרוים
55	ניט מאַרמאָר, ניט באַגילדטער מאַנומענט
65	ניט מעש, ניט שטיין, ניט ערד, ניט ים אָן ברעג
116	ניט לאַז אײַך זאָל דעם טרייען גייסטער-בונד
139	ניט רוף, כ'זאָל קומען מיט פאַרענטפערונג
123	ניין, צייט, באַרים זיך נישט אַז אײַך זיך בייט
105	נישט רופט אידאָלן-דינסט די ליבע מיינע
40	נעם אַלע לייבעס, לייב מיינס, אַלע נעם זיי
121	ס'איז בעסער שלעכט זיין ווי זיין שלעכט-באַרימט
110	ס'איז וואָר, ס'איז דאָ און דאָרט געווען מיין טראַט
42	ס'איז ניט מיין גאַנצער וויי, וואָס דו האַסט איר
70	ס'איז ניט דיין שולד, וואָס שולדיק ווערסט געמאַכט
112	ס'האַט לייבשאַפט, מיטלייד דיינס, מיר אויסגעפילט
72	ס'זאָל וועלט ניט צווינגען דיך דערצוילן איר
119	סירענע טרער-גיפט איז געווען מיין טרונק
134	ער איז דאָך דיין, איצט בין אײַך מודה זיך
49	פאַר יענער צייט, אויב ס'קומט די ציי טאַמאָל
104	פאַר מיר, ווערסט שיינער פריינט, נישט קיינמאַל אַלט
9	פאַר שרעק, ס'וועט זיין אלמנהס אויג פאַרטערט
87	פאַרבלייב געזונט! פאַר מיר דו ביסט צו טייער
76	פאַרוואָס איז דער פון נייעם שטאַלץ מיין ליד
67	פאַרוואָס אין ווערט פון דאַרבונג זאָל ער לעבן
34	פאַרוואָס האַסט שיינעם טאַג מיר צוגעזאַגט

16	פארוואַס פירסט טאקע נישט נאָך מעכטיקער
117	פאַרקלאַג מיך : ס'האַט מיין קאַרגשאַפט אַלץ פאַרנומען
141	פאַרוואָר, מיט מיינע אויגן כ'ריב דיך ניט
129	פאַרשווענד פון גייסט, אין שווענדונג-שאַנד פאַרניצט
4	פאַרשווענדערישע פראַכט, דיין הערלעכקייט
150	פון וואַסער קראַפט איז שטאַרקע קראַפט; אין דיר
29	פון מזל און אין מענטשנס אויג פאַרמיאוסט
27	פון מי פאַרמאַטערט אייז איך צו מיין בעט
14	פון שטערן כ'לערן נישט קיין וויסן אויס
151	צו יונג איז ליבע, קאָן געוויסן ניט
74	צופרידן זיי: ווען גרויליקער אַרעסט
125	צי זיך אַליין מיט באַלדאַכין כ'באַדעק
81	צי כ'ווער דיין עפיטאַף דערדעבן שרייבן
73	קאַנסט יענע צייט פון יאָר איצט זען אין מיר
153	קופיד זיין פאַקל לייגט ביים זייט, שלאַפט אין
66	שוין מיד פון אַלעם דעם — כ'רוף רו פון טויט
154	שלאַפט איינמאַל קליינער ליבע-גאַט און ס'דיגט

1

מיר ווילן שיין באשאָף זאָל מערן זיך,
 עס זאָל נישט טויט אין שיינקייט-רויז אַרײַן,
 ווען ריפֿסטער שיידט זיך אָפּ פֿון לעבן גיך
 זאָל צאַרטער יורש אייגן אַנדענק זײַן.
 נאָר דו, פֿאַרקנסט צו אייגן ברעניק אויג,
 דיין פֿלאַם מיט אייגן ברען-שטאַף דו דאָך שפּײַזסט,
 מאַכסט הונגער אָן, וואו רחבות איז צעלייגט,
 ביסט אייגן פֿײַנט, זיך צופֿיל גרויל דו ווייזט.
 דו, וואָס ביסט איצט וועלטס פֿרישער אַרנאַמענט
 און אַנזאַג איינציקער פֿון פֿרילינג-פֿרייד, —
 דיין איד ווערט אין דיין אייגן קנאַספּ פֿאַרשווענדט,
 דיין גוטס אין קאַרגשאַפֿט, וואוילער יונג, צעגייט.
 זײַ גוט צו וועלט, אויב ניט — פֿרעסט אויף מיט גיר
 וואָס ס'קומט דער וועלט פֿון קבר און פֿון דיר.

2

ווען פֿערציק ווינטערס לעגערן דיין שטערן
 און גראַבן גריבער אין דיין שיינקייט-פֿעלד,
 דיין יוגנט-קלייד, וואָס אַלע איצט פֿאַרערן,
 צעריסן ווילד-גראַז בלייבט, אָן ווערט, פֿאַרוועלקט.
 מען פֿרעגט דיך דאָן, וואו גאָר דיין שיינקייט ליגט,
 וואו איז פֿאַרמעג פֿון די געזונטע טעג? —
 ווען זאָגסט זײַ ס'איז אין אייגן טיפֿן בליק,
 איז לויב-פֿאַרשווענד און גראַבער חרפה-פֿלעק.
 מער לויב וואָלט דאָך געקומט דיין שיינקייט-מאַכט
 ווען דו קאַנסט זאָגן: קינד דאָס שיינע מיין
 וועט מאַכן חשבון פֿאַר מיין שוץ. זײַן פֿראַכט
 באַווייזט דורך דעם, וואָס ער איז יורש דיין.
 דאָס הייסט, באַנײַען זיך ווען דו ווערסט אַלט,
 דערפֿילן הייס דיין בלוט, ווען בלוט ווערט קאַלט.

I

From fairest creatures we desire increase,
That thereby beauty's rose might never die,
But as the ripener should by time decease,
His tender heir might bear his memory:
But thou, contracted to thine own bright eyes,
Feed'st thy light's flame with self-substantial fuel,
Making a famine where abundance lies,
Thyself thy foe, to thy sweet self too cruel.
Thou that art now the world's fresh ornament
And only herald to the gaudy spring,
Within thine own bud buriest thy content
And, tender churl, makest waste in niggarding,
Pity the world, or else this glutton be,
To eat the world's due, by the grave and thee.

II

When forty winters shall besiege thy brow,
And dig deep trenches in thy beauty's field,
Thy youth's proud livery, so gazed on now,
Will be a tatter'd weed, of small worth held:
Then being ask'd where all thy beauty lies,
Where all the treasure of thy lusty days,
To say, within thine own deep-sunken eyes,
Were an all-eating shame and thriftless praise.
How much more praise deserved thy beauty's use,
If thou couldst answer 'This fair child of mine
Shall sum my count and make my old excuse,'
Proving his beauty by succession thine!
This were to be new made when thou art old,
And see thy blood warm when thou feel'st it cold.

זאג צום געשטאלט, וואָס זעסט אין שפיגל שטיין :
 שוין צייט אַ צווייטן פנים איצט זאָלסט שטאַלטן ;
 וואָס אויב באַניסט נישט איצט זיין פֿרישן חן,
 נאַרסט וועלט און בענטשונג מאַמעס טוסט פֿאַרהאַלטן.
 ווער איז זי, די, מיט ניט פֿאַרזייטער טראַכט,
 וואָס זאָגט דיך אָפּ באַאַקערונג פֿון זאָם ?
 צי דער — וואָס פֿון זיין אייגנליבשאַפֿט מאַכט
 זיין קבר, צאַמענדיק זיין דורות-שטראַם ?
 ביסט מוטערס שפיגל און דורך דיר זי קען
 איצט רופֿן קריק אַפּריל-פּראַכט פֿון איר בלי.
 אזוי וועסט אויך דורך שויב פֿון עלטער זען, —
 כאַטש קנייטשנפֿול, — דיין שיינע צייט אַט די.
 נאָר אויב דו לעבסט אויף ניט דערמאַנט צו זיין,
 אַ בחור שטאַרב און ס'שטאַרבט אויך אַנבליק דיין.

פֿאַרשווענדערישע פּראַכט, דיין הערלעכקייט
 פֿאַרוואָס אויף זיך אַליין פֿאַרשווענדסט אָן שפּאַר ?
 נאַטורס מתנה שענקט ניט, נאָר אַנטלייט,
 ווייל פֿריי אַליין, אַנטלייט זי פֿרייע נאָר.
 פֿאַרוואָס, אַ, קמצן שיינער, נוצסט נישט אויס
 די גאַב וואָס דיר געשענקט, געשענקט צו זיין ?
 אומזיסטער וואַכערניק, אַ טומע גרויס
 ברענגסט אויס, נאָר לעבן קענסט נישט ס'לעבן דיין...
 ס'ווערט זיסער איך גענאַרט פֿון זיך אַליין,
 ווייל שטענדיק נאָר פֿאַרטאָן געווען מיט זיך ;
 נאָר ווען נאַטור וועט רופֿן דיך צו גיין,
 וואָס בלייבט נאָך דיר ביים לעצטן חשבון-שטריך ?
 דיין שיינקייט, ניט גענוצט, מיט דיר זינקט אַיין,
 גענוצט — דאָן לעבט זי יורש דינס צו זיין.

III

Look in thy glass, and tell the face thou viewest
Now is the time that face should form another;
Whose fresh repair if now thou not renewest,
Thou dost beguile the world, unbless some mother.
For where is she so fair whose unear'd womb
Disdains the tillage of thy husbandry?
Or who is he so fond will be the tomb
Of his self-love, to stop posterity?
Thou art thy mother's glass, and she in thee
Calls back the lovely April of her prime:
So thou through windows of thine age shalt see
Despite of wrinkles, this thy golden time.
 But if thou live, remember'd not to be,
 Die single, and thine image dies with thee.

IV

Unthrifty loveliness, why dost thou spend
Upon thyself thy beauty's legacy?
Nature's bequest gives nothing, but doth lend,
And being frank, she lends to those are free.
Then,auteous niggard, why dost thou abuse
The bounteous largess given thee to give?
Profitless usurer, why dost thou use
So great a sum of sums, yet canst not live?
For having traffic with thyself alone,
Thou of thyself thy sweet self dost deceive.
Then how, when nature calls thee to be gone,
What acceptable audit canst thou leave?
 Thy unused beauty must be tomb'd with thee,
 Which, used, lives th' executor to be.

די שעהן, — וואָס מיט זייער מיאונג, צאָרט,
 געשטאַלטן פּורעמען, וואָס אויג געפּעלט, —
 אויך קאַנען זיין צו זיי טיראַניש האָרט,
 אַנטשיינען דאָס, וואָס איצט מיט שיינקייט העלט.
 ווייל צייט, קיינמאַל אין רו, דעם זומער פֿירט
 צום גרוילן ווינטער, דאָרט צו טייטן אים:
 אַן בלעטער — בוים, זיין זאַפֿט פֿון פֿראַסט פֿאַרפֿירט,
 פֿאַרוויסט אין שניי ליגט גאַנצע פֿראַכט פֿון גרין.
 ווען ס'וואַלט נישט זומער-זאַפֿט פֿאַרבלעבער
 געפֿאַנגען זיין, אין גלעזער-ווענט פֿאַרמאַכט,
 בלייבט פֿון דער שיינקייט שיינקייט-שפור ניט מער,
 קיין אַנדענק נישט אַז ס'איז געווען די פֿראַכט:
 דער בלומען-זאַפֿט, כאַטש אונטער ווינטער-יאַך,
 בלויז מראה בייט, דאָך בלייבט זיין זיסער תּוך.

לאַז ווינטערס גרוילע האַנט דיין זומער דיר
 נישט דאַרבן, איידער דו באַהאַלטסט דיין זאַפֿט;
 דיין פֿלאַש זיס אַן; אַן אָרט מיט רייכקייט-ציר
 באַציר, ווען ניט געטייט זיך האָט זיין קראַפֿט.
 און ס'איז ניט אויסנוץ פֿון אַ וואַכערניק,
 וואָס פֿרייט זיך דאָן, ווען עמיץ צאָלט אים אויס;
 אַ נייעם דו צו ברענגען איז דיין גליק,
 האָסט צען מאָל גליק, ווען צענדליק ברענגסט אַרויס.
 ווערסט צען מאָל מער ווי איצט באַגליקט אַליין,
 אויב דורך צען קינדער צען מאָל דו דו ווערסט;
 דער טויט, וואָס קען שוין טאָן נאָך דיין פֿאַרגיין,
 אַז לעבסט דיין לעבן אין ירושה ערשט? —
 ניט עקשן זיך, צו שיין איז שיינקייט דיין
 טויטס קרבן און פֿאַר ווערים אַרבונוג זיין.

V

Those hours, that with gentle work did frame
 The lovely gaze where every eye doth dwell,
 Will play the tryants to the very same
 And that unfair which fairly doth excel:
 For never-resting time leads summer on
 To hideous winter and confounds him there;
 Sap check'd with frost and lusty leaves quite gone,
 Beauty o'ersnow'd and bareness every where:
 Then, were not summer's distillation left,
 A liquid prisoner pent in walls of glass,
 Beauty's effect with beauty were bereft,
 Nor it, nor no remembrance what it was:
 But flowers distill'd, though they with winter meet,
 Leese but their show; their substance still lives
 sweet.

VI

Then let not winter's ragged hand deface
 In thee thy summer, ere thou be distill'd:
 Make sweet some vial; treasure thou some place
 With beauty's treasure, ere it be self-kill'd.
 That use is not forbidden usury,
 Which happies those that pay the willing loan;
 That's for thyself to breed another thee,
 Or ten times happier, be it ten for one;
 Ten times thyself were happier than thou art,
 If ten of thine ten times refigured thee:
 Then what could death do, if thou shouldst depart,
 Leaving thee living in posterity?
 Be not self-will'd, for thou art much too fair
 To be death's conquest and make worms thine heir.

איז מזרח, זע, ווען ס'ליכט הויבט פֿייער-קאָפּ
 און יעדע אונטער-אויג מיט שטוינונג גיט
 דער ניי-צעשנינטער זעאונג כבוד אָפּ,
 מיט בליק דינט פֿאַרכטיקן געשטאַלט צעגליט.
 ווען ס'ליכט צום הימל-באַרג דערגרייכט האָט שוין,
 ווי מיטל-יער קוקט שטאַרקע יוגנט אויס, —
 דאָך קוקן מענטשן פֿאַרכטיק צו דעם רוים,
 דאָרט וואו, ס'גייט ליכט זיין פילגרים-וועג פֿאַראויס.
 נאָר ווען גאָר הויך, אויף ריטוואַגן שוין מיד,
 גייט ליכט ווי זקן פֿאַרן טאַג שוין קוים,
 די בליקן, — וואָס מיט שטוינונג אים געהיט, —
 זיין שמאַלן טראַקט איצט מיידן אויס אין רוים.
 ווען דו אויך גייסט דיין מיטן-טאַג שוין אום,
 וועסט שטאַרבן אומבאַמערקט, אויב אָן אַ זון.

מוזיק, פֿאַרוואָס, זאָג, הערסט מוזיק מיט טרויער ?
 עס קריגט נישט זיס מיט זיס און פֿרייד ליבט פֿרייד ;
 פֿאַרוואָס ליבסט דאָס, וואָס ווען ס'איז דינסט — באַדויערסט,
 געפֿעלט דיר מער, וואָס וויי אין דיר פֿאַרשפּרייט ?
 ווען טריי געמיש פֿון טאַנען-קלאַנגען זיסע
 אין איינס פֿאַראיינט, דעם אויער דינעם נאָגט,
 זיי שרייען זיס אויף דיר פֿאַר דיין צעמישן
 אַליינקייט דיין מיט טיילן וואָס דו טראַגסט.
 איין סטרווע, זע, זיס פֿאַרט זיך מיט דער צווייטער,
 שלאָגט איינס מיט איינס אין איין איינקלאַנגיקייט,
 ווי פֿאַטער, קינד און מוטער ליב-צעפֿרייטע,
 איין קלאַנג-טאַן פֿריידיק זינגען זינט ביי זינט.
 דאָס שטום געזאַנג — פֿון פֿיל, דאָך איין געמיש, —
 זינגט דאָס צו דיר : אַליינקייט פֿירט צו נישט !

VII

Lo! in the orient when the gracious light
Lifts up his burning head, each under eye
Doth homage to his new-appearing sight,
Serving with looks his sacred majesty;
And having climb'd the steep-up heavenly hill,
Resembling strong youth in his middle age,
Yet mortal looks adore his beauty still,
Attending on his golden pilgrimage;
But when from highmost pitch, with weary car,
Like feeble age, he reeleth from the day,
The eyes, 'fore duteous, now converted are
From his low tract and look another way:
 So thou, thyself out-going in thy noon,
 Unlook'd on diest, unless thou get a son.

VIII

Music to hear, why hear'st thou music sadly?
Sweets with sweets war not, joy delights in joy.
Why lovest thou that which thou receivest not gladly,
Or else receivest with pleasure thine annoy?
If the true concord of well-tuned sounds,
By unions married, do offend thine ear,
They do but sweetly chide thee, who confounds
In singleness the parts that thou shouldst bear.
Mark how one string, sweet husband to another,
Strikes each in each by mutual ordering,
Resembling sire and child and happy mother
Who all in one, one pleasing note do sing:
 Whose speechless song, being many, seeming one,
 Sings this to thee: 'thou single wilt prove none.'

פֿאַר שרעק, ס'וועט זיין אלמנהס אויג פֿאַרטערט,
 פֿאַרניצטו בחורשאַפט דיינס אומגעשפּאַרט? —
 אָ, אויב אַן קינדער גייסט אַוועק פֿון דר'ערד,
 באַקלאַגט דיך וועלט ווי ווייב וואָס ניט געפּאַרט.
 ס'וועט וועלט אלמנה זיין אין גרויס געוויין,
 וואָס ניט געבליבן איז נאָך דיר געשטאַלט;
 אלמנה יעדערע זעט מאַנס געביין
 דורך אויג פֿון קינד, וואו ער איז אַפּגעשטראַלט.
 זע, וואָס דער אויסברענגער אויף וועלט פֿאַרשווענדט
 בייט אַרט זיינס בלוין, ווייל וועלט פֿון אים האָט פֿרייד;
 פֿאַרשווענדטע שיינקייט האָט אויף דר'ערד איר ענד
 און ווערט צעשטערט, ווען ניט גענוצט זי שטייט.
 קיין האַרץ פֿאַר קיינעם קען נישט טראַגן ליבע,
 וואָס זיך אַליין מיט מערדער-שאַנד טרעט איבער.

די חרפה! לייקן אַז דיין האַרץ טראַגט ליבע,
 ווען זיך אַליין באַזאַרגסט ניט אין פֿאַרויס,
 גיב צו, פֿון הערצער פֿיל ביסט אויסגעקליבן,
 ס'איז קלאַר, דו קיינעם נישט פֿון זיי קלייבסט אויס;
 ווייל ס'איז פֿאַרפֿולט דיין האַרץ מיט מערדער-שנאה
 און קעגן זיך דו שעמסט זיך ניט צו גיין,
 משפּחה-דאָך ווילסט ברענגען צו רואינע,
 ווען ס'דאַרף דיין גרעסטע זאַרג זיין בלי פֿון היים.
 בייט דיין געדאַנק, כּוּזאַל אויך מיין מיינונג בייטן, —
 זאַל האָס שטאַט ליבע דאַרפֿן וואוינען שייין?
 זיי ווי געשטאַלטונג דיינס געזונט און הייטער,
 באַווייז כאַטש גוט קענסט זיין צו זיך אַליין.
 אַן אַנדער איך שאַף, מיר צוליב דאַס טו,
 ס'זאַל פּראַכט אין דיר זיין, צי אין צווייטן דו.

IX

Is it for fear to wet a widow's eye
That thou consumest thyself in single life?
Ah! if thou issueless shalt hap to die,
The world will wail thee, like a makeless wife;
The world will be thy widow and still weep
That thou no form of thee hast left behind,
When every private widow well may keep
By children's eyes her husband's shape in mind.
Look, what an unthrift in the world doth spend
Shifts but his place, for still the world enjoys it;
But beauty's waste hath in the world an end,
And kept unused, the user so destroys it.

No love toward others in that bosom sits
That on himself such murderous shame commits.

X

For shame! deny that thou bear'st love to any,
Who for thyself art so unprovident.
Grant, if thou wilt, thou art beloved of many,
But that thou none lovest is most evident;
For thou art so possess'd with murderous hate
That 'gainst thyself thou stick'st not to conspire,
Seeking that beauteous roof to ruinate
Which to repair should be thy chief desire.
O, change thy thought, that I may change my mind!
Shall hate be fairer lodged than gentle love?
Be, as thy presence is, gracious and kind,
Or to thyself at least kind-hearted prove:
Make thee another self, for love of me,
That beauty still may live in thine or thee..

ווי שנעל דו וועקלסט, אויך שנעל אזוי וואקסט אויף
 אין איינס פֿון די, פֿון וועמען דו פֿאָרוואַנדערסט ;
 און ס'פֿרישע בלוט, וואָס יונג דו שענקסט פֿון גוף,
 קאָנסט רופֿן דינסט, ווען עלטער דיר פֿאָראַנדערשט.
 אין דעם לעבט חכמה, פראַכט און פֿרוכפערקייט ;
 אויב ניט קומט אומזין, עלטער און צעשטערונג ;
 וואַלט יעדער דאָס געטראַכט, בלייבט שטיין די צייט,
 אין איין שאַק יאָר און שוין קיין וועלט ניט מערער !
 וועם ס'האָט נאָטור אויף בלייבן נישט געבראַכט,
 פֿאַרגיין זאָל רוי, אָן שפור און ניט געשטאַלטיקט ;
 נאָר וועם נאָטור באַשענקט — זי שענקט אַ סך
 און זאָלסט איר גוטע גאַב מיט גוטסקייט האַלטן.
 זי האָט דיך פֿאַר איר שטאַמפּ געקריצט מיט מיין ;
 זאָלסט דרוקן נאָך, ס'זאָל קאַפּיע נישט פֿאַרגיין.

ווען כ'צייל די זייגער-שעהן פֿון דער צייט,
 כ'זע בראַווער טאָג פֿאַרזינקט אין גרוילער נאַכט,
 ווען צייט פֿאַר בלי און בלום — פֿאַרגאַנגען, ווייט,
 און זילבער שוין די שוואַרצע לאַקן-פראַכט ;
 ווען בויער, שטאַלץ, כ'זע הויל, אָן בלעטער-שפּרייט,
 ס'האָט זייער שאַטן סטאַדע ערשט פֿאַרדעקט ;
 און זומער-גרינס — אין גאַרבן-שניט שוין טויט —
 מיט וויסע בערד אויף מיטה-ערד געשטרעקט ;
 דאָן פֿרעג איך זיך אויך פֿון דיין שיינקייט-סוף,
 ווייל צייט, וואָס אַלץ פֿאַרלענדט — דיר שיקט איר רוף ;
 אַליין-פֿאַרראַט פֿאַר זיס און שייין די שטראַף,
 זיי שטאַרבן שנעל, ווען נייע גייען אויף.
 חוץ נייעם דור, קיין אַנדער שוץ האַסטו,
 ווען ס'נעמט צייטס קאַסע דיך פֿון דאַנען צו.

XI

As fast as thou shalt wane, so fast thou growest
In one of thine, from that which thou departest;
And that fresh blood which youngly thou bestowest
Thou mayst call thine when thou from youth
 convertest.

Herein lives wisdom, beauty and increase;
Without this, folly, age and cold decay:
If all were minded so, the times should cease
And threescore year would make the world away.
Let those whom Nature hath not made for store,
Harsh featureless and rude, barrenly perish:
Look, whom she best endow'd she gave the more;
Which bounteous gift thou shouldst in bounty cherish:
 She carved thee for her seal, and meant thereby
 Thou shouldst print more, not let that copy die.

XII

When I do count the clock that tells the time,
And see the brave day sunk in hideous night;
When I behold the violet past prime,
And sable curls all silver'd o'er with white;
When lofty trees I see barren of leaves
Which erst from heat did canopy the herd,
And summer's green all girded up in sheaves,
Borne on the bier with white and bristly beard,
Then of thy beauty do I question make,
That thou among the wastes of time must go,
Since sweets and beauties do themselves forsake
And die as fast as they see others grow;
 And nothing 'gainst Time's scythe can make
 defence
 Save breed, to brave him when he takes thee hence.

א, ווען זאלסט בלייבן דו — נאָר ליבלינג מיין,
 ביסט דאָן בלויז דו, ווי לאַנג אויף דר'ערד פֿאַרברענגסט ;
 פֿאַר אַנקום פֿון דיין סוף געגרייט מוזסט זיין,
 איז גוט, ווען פראַכט דינס צו אַ צווייטן שענקסט.
 וועט דאָן שוין מער צו-דיר-געבאַרגטע פראַכט
 נישט ציטערן פֿאַר סוף, ווערסט זיך צוריק,
 וועסט זיין אויך דו אין קבר צוגעמאַכט,
 ווען ס'וועט קינדס אויג זיס ליכטן מיט דיין בליק.
 ווער וואָלט געלאָזט צעשטערן זיין שיין הויז,
 ווען ס'וואָלט — דורך גוטע ווירטשאַפֿט אינגעשטעלט —
 געווען באַשיצט פֿון ווינטערס שטורעם-ברויז,
 פֿון טויט און פֿון זיין אייביק בייזער קעלט ? —
 אַ, קיינס, בלויז שווענדער ! האַסט, מיין ליב, פֿאַרמאַגט
 אַ פֿאַטער ; הער ווי זון אויך פֿאַטער זאָגט.

פֿון שטערן כ'לערן נישט קיין וויסן אויס ;
 נאָר ס'דאַכט, צו אַסטראָנאָמיע קום איך אָן,
 דאָך נישט צו זען דאָס גוטס און שלעכטס פֿאַרויס,
 מגיפֿות, הונגער, גוטסקייט פֿון סעזאָן ;
 און פֿרעמד איז גורל מיר פֿון דער מינוט,
 ווען ס'קומט פֿאַר רעגן, דונער, ווינט, די צייט, —
 צי מזל וועט פֿאַר קעניגן זיין גוט —
 דאָס זע איך אַלץ נישט אין דעם הימל ווייט ;
 דאָך דייעע אויגן העלפֿן מיר פֿאַרשטיין
 און ווי דורך שטערן-קונסט איך זע באַשייד :
 אַז אמת, פראַכט, צוזאַמען דאַרפֿן גיין,
 אויב גאַב דינס פֿאַר דיין צוקונפֿט האַסט פֿאַרגרייט.
 אַז ניט, דאָן זע איך סוף דינס אין פֿאַרויס :
 דורך דיר לעשט טויט די פראַכט און אמת אויס.

XIII

O, that you were yourself! but, love, you are
No longer yours than you yourself here live:
Against this coming end you should prepare,
And your sweet semblance to some other give.
So should that beauty which you hold in lease
Find no determination; then you were
Yourself again after yourself's decease,
When your sweet issue your sweet form should bear.
Who lets so fair a house fall to decay,
Which husbandry in honor might uphold
Against the stormy gusts of winter's day
And barren rage of death's eternal cold?

O, none but unthrifths! Dear my love, you know
You had a father: let your son say so.

XIV

Not from the stars do I my judgement pluck;
And yet methinks I have astronomy,
But not to tell of good or evil luck,
Of plagues, of dearths, or seasons' quality;
Nor can I fortune to brief minutes tell,
Pointing to each his thunder, rain and wind,
Or say with princes if it shall go well,
By oft predict that I in heaven find:
But from thine eyes my knowledge I derive,
And, constant stars, in them I read such art
As truth and beauty shall together thrive,
If from thyself to store thou wouldst convert;
Or else of thee this I prognosticate:
Thy end is truth's and beauty's doom and date.

ווען איך באטראכט אז אלץ וואָס ס'וואַקסט דאָ נאָר,
 לעבט קליינע רגע בלויז דעם פֿולן לעבן ;
 ספּעקטאַקלען שטעלט די גרויסע בינע פֿאַר
 און הימל-שטערן זיי אין סוד פֿאַרוועבן.
 כּיזע מענטשן ווי די פֿלאַנצן זיך צעמערט,
 דערפֿרייט, באַהערשט פֿון זעלבן הימל-רוים ;
 ווען יונג — שטאַלץ בליט דער זאַפֿט; ווען ריף — פֿאַרצערט.
 ס'וועט אין זכרון בראַווע צייט פֿאַרגיין.
 אין דעם באַגריף פֿון שיינקייטס קורצער צייט —
 דערזע איך דיך אין פֿולער יוגנט-פֿראַכט,
 וואו שווענדער-צייט מיט דער צעשטערונג שטרײַט
 צו בײַטן יוגנט-טאַג מיט שוואַרץ פֿון נאַכט ;
 און פֿול אין קאַמף מיט צייט, צו דיר געטריי,
 וועל איך, ווען צייט נעמט צו, דיך פֿלאַנצן גײַ.

פֿאַרוואָס פֿירסט טאַקע נישט נאָך מעכטיקער
 דעם קריג מיט צייט, דעם בלוטיקן טיראַן ?
 און זיך באַפֿעסטיקסט נישט אין דיין צעשטער
 מיט הייליקערס, ווי מיט מיין פּוסטן גראַם ?
 האָסט שפיץ פֿון פֿריידן-שעהן איצט פֿאַרנומען,
 פֿיל יונג-פֿרוי גערטנער — נאָך אָן זאַם-באַריר —
 געבראַכט דיר וואַלטן לעבעדיקע בלומען
 פֿיל ענליכער ווי קינסטלערס בילד פֿון דיר.
 טאָ זאָל אַ לעבן-שטריך פֿאַרריכטן ס'לעבן,
 ווייל נישט צייטס פינזל, נישט מיין תּלמיד-פען,
 פֿון אינזיך און פֿון דרויסן קענען געבן
 דיין בילד, אַז אויג זאָל לעבעדיק דיך זען !
 זיך געבן יענעם — האַלט דיך אָפּ פֿון טויט,
 מוזסט לעבן דורך דיין אייגן קראַפֿט געבויט.

XV

When I consider every thing that grows
Holds in perfection but a little moment,
That this huge stage presenteth nought but shows
Whereon the stars in secret influence comment;
When I perceive that men as plants increase,
Cheered and check'd even by the self-same sky,
Vaunt in their youthful sap, at height decrease,
And wear their brave state out of memory;
Then the conceit of this inconstant stay
Sets you most rich in youth before my sight,
Where wasteful Time debateth with Decay,
To change your day of youth to sullied night;
 And all in war with Time for love of you,
 As he takes from you, I engraft you new.

XVI

But wherefore do not you a mightier way
Make war upon this bloody tyrant, Time?
And fortify yourself in your decay
With means more blessed than my barren rhyme?
Now stand you on the top of happy hours,
And many maiden gardens yet unset
With virtuous wish would bear your living flowers,
Much liker than your painted counterfeit:
So should the lines of life that life repair,
Which this, Time's pencil, or my pupil pen,
Neither in inward worth nor outward fair,
Can make you live yourself in eyes of men.
 To give away yourself keeps yourself still,
 And you must live, drawn by your own sweet skill.

וועט גלויבן ווער מיין ליד אין צייט וואָס קומט,
 אויב ס'וועט דיר איינהילן אין לויב און ציר.
 כאָטש ס'ווייס איין גאָט, ס'איז נאָר מצבה, שטום,
 וואָס דיר פֿאַרשטעלט און ווייזט נישט העלפֿט פֿון דיר.
 ווען גאָר דיין אויגן-פֿראַכט כ'קען מאַלן נאָר,
 אין פֿרישע צאָלן ציילן דינע חניען,
 געזאָגט וואָלט נאָך-דור: דיכטער פֿעלשט די וואָר,
 דער הימל-חן אויף דר'ערד באַחנט נישט קיינעם.
 טאָ זאָל מיין שריפֿט פֿון עלטער געבלליך זיין,
 פֿאַרלאַכט ווי אַלטע לייט פֿאַר ליגנער-רייד,
 ווי דיכטערס שריי באַרופֿט מען אמת דיין,
 אַן אַלטע ליד מיט מעטער אויסגעשפּרייט.
 נאָר ווען כאָטש דינס אַ קינד געלעבט וואָלט דאָן,
 צוויי מאַל דאָן לעבסט; אין אים — און אין מיין גראַם.

זאָל איך פֿאַרגלייכן דיר צום זומער-טאָג?
 דו ביסט דאָך שענער פֿיל און מער געשטעלט,
 ס'ווערט ליבער מאַי-בליט רוי פֿון ווינט געיאָגט
 און זומער-צייט ווערט אויך צו שנעל פֿאַרוועלקט;
 אָפֿט שיינט צו הייס דעם הימלס אויג אַנטבלויזט,
 אַמאָל פֿאַרטונקלט זיך זיין גאַלדיקייט,
 און אַליץ וואָס שיינ פֿון שיינקייט צערט זיך אויס,
 באַרויבט פֿון צופֿאַל צי נאַטור-פֿאַרבייט!
 נישט וועלן, אייביק וועט דיין זומער זיין,
 און ניט פֿאַרלירן וועט זיין פֿראַכטיקייט,
 ס'וועט טויט נישט זאָגן: גייסט אין שאַטן מיין, —
 ווייל שפּאַנסט אין שורות אייביקע צו צייט.
 ביז מענטשן אַטעמען און ס'זעט דער בליק,
 לעבט אויך מיין ליד — און דו ביסט לעבעדיק.

XVII

Who will believe my verse in time to come,
If it were fill'd with your most high deserts?
Though yet, heaven knows, it is but as a tomb
Which hides your life and shows not half your parts.
If I could write the beauty of your eyes
And in fresh numbers number all your graces,
The age to come would say 'This poet lies;
Such heavenly touches ne'er touch'd earthly faces.'
So should my papers, yellow'd with their age,
Be scorn'd like old men of less truth than tongue,
And your true rights be term'd a poet's rage
And stretched metre of an antique song:
 But were some child of yours alive that time,
 You should live twice; in it and in my rhyme.

XVIII

Shall I compare thee to a summer's day?
Thou art more lovely and more temperate:
Rough winds do shake the darling buds of May,
And summer's lease hath all too short a date:
Sometime too hot the eye of heaven shines,
And often is his gold complexion dimm'd;
And every fair from fair sometime declines,
By chance or nature's changing course untrimm'd;
But thy eternal summer shall not fade
Nor lose possession of that fair thou owest;
Nor shall Death brag thou wander'st in his shade,
When in eternal lines to time thou growest:
 So long as men can breathe or eyes can see,
 So long lives this and this gives life to thee.

דו משחית, צייט, לייבס נעגל-שאַרף פֿאַרטעמפּ,
 צווינג ערד, איר זיסן שטאַם זאַל איינשלינגען,
 און בייזן טיגערס ציין פֿליק אויס אין קרעמפּ,
 לאַנגלעביקן פֿעניקס אין זיין בלוט פֿאַרברען.
 אין לויף דינס — פֿרייד און פיין-סעזאָנען גרייט,
 טו וואָס די ווילסט, פֿלינק-פֿיסעדיקע צייט,
 צו וויטער וועלט און פֿרייד אירס וואָס פֿאַרגייט,
 נאָר איך פֿאַרבאַט דיך בלויז איין שרעקליכקייט :
 אויף ליבנס שטערן קרייץ ניט שעהן דינע,
 מאַל דאָרט קיין קנייטשן מיט דיין אַלטער פען ;
 ער זאַל אין גאַנג דינס ריין אָן פֿלעקן שיינען,
 ווי פֿראַכט-מאַדעל זאַל אים די צוקונפֿט זען.
 דו אַלטע צייט, טראַץ גאָר דער בייזקייט דיין,
 וועט ער אין ליד מיינס אייביק יונגער זיין.

ביסט פֿרוי-געשטאַלט, געמאַלט מיט אייגן האַנט
 פֿון דער נאַטור, האַר-הערשערין דו מיינ ;
 צאַרט האַרץ פֿון פֿרוי, דאָך ניט מיט בייט באַקאַנט,
 ווי מאַדע פֿון דער פֿאַלשער פֿרוי דאַרף זיין.
 אָן אויג מער העל פֿון אירס, אָן פֿאַלשער פֿראַכט,
 באַגילדנדיק די זאַך אויף וואָס עס קוקט ;
 אַ מאַן — געשטאַלט, געשטאַלטונג אין זיין מאַכט,
 וואָס מאַנסבילס אויג אַנטציקט, פֿרויס האַרץ פֿאַרצוקט ;
 אַ פֿרוי צו זיין האַט דיך נאַטור געמאַכט,
 ביז, אין באַשאַף, זיך איינגעליבט אין דיר ;
 דורך צוגאַב, דורכפֿאַל מיר אין דיר געבראַכט,
 איין זאַך קומט צו, וואָס איז אָן נויץ פֿאַר מיר.
 זי דיך פֿאַר פֿרוי-גליק וויילט, — איז ליבשאַפֿט דיין
 פֿאַר מיר ; דיין ליבעס נויץ — פֿרויס גאַב זאַל זיין.

XIX

Devouring Time, blunt thou the lion's paws,
And make the earth devour her own sweet brood;
Pluck the keen teeth from the fierce tiger's jaws,
And burn the long-lived phoenix in her blood;
Make glad and sorry seasons as thou fleet'st,
And do whate'er thou wilt, swift-footed Time,
To the wide world and all her fading sweets;
But I forbid thee one most heinous crime:
O, carve not with thy hours my love's fair brow,
Nor draw no lines there with thine antique pen;
Him in thy course untainted do allow
For beauty's pattern to succeeding men.
 Yet, do thy worst, old Time: despite thy wrong,
 My love shall in my verse ever live young.

XX

A woman's face with Nature's own hand painted
Hast thou, the master-mistress of my passion;
A woman's gentle heart, but not acquainted
With shifting change, as is false women's fashion;
An eye more bright than theirs, less false in rolling,
Gilding the object whereupon it gazeth;
A man in hue, all 'hues' in his controlling,
Which steals men's eyes and women's souls amazeth.
And for a woman wert thou first created;
Till Nature, as she wrought thee, fell a-doting,
And by addition me of thee defeated,
By adding one thing to my purpose nothing.
 But since she prick'd thee out for women's pleasure,
 Mine be thy love and thy love's use their treasure.

מיט מיר איז ניט ווי מיט דער מוזע יענער,
 וואָס שיינקייט פֿאַרביקע באַווירקט איר ליד,
 קומט אַזש צום הימל אָן איר ציר צו נעמען,
 און יעדע פּראַכט פֿאַר אייגן פּראַכט זי גיט.
 די שטאַלץ-פֿאַרגלייכן נאָר אין פּאַר זי מאַכט :
 לבנה-זון, קאַראַל פֿון ערד און ים ;
 אַפּריל-געצוויט און זעלטנדיקע פּראַכט,
 וואָס הימלס גרויסער רונד נעמט אין זײַן ראָם.
 לאַז מיך, אין ליבע טרײַ, זײַן טרײַ אין וואַרט,
 און גלויב מיך דאַן ס'איז ליב מײַנס אַזוי שײַן
 ווי יעדע מוטער-קינד, נאָר נישט געקלאַרט
 ווי יענע גאַלד-ליכט אין דעם הימל-רײַן.
 לאַז זײ באַרימען זיך מיט „הער-און-זאַג“,
 איך לויב נישט, ניט צום מאַרק מײַן ציל איך טראַג.

כװעל שפּיגל מײַן ניט גלויבן, איך בין אַלט,
 זינט דו און יוגנט גלייכן זיך אין צײַט ;
 דאָך כװע : צײַט קריצט אין דיר איר עלטער-פֿאַלד,
 וואַלט איך דורך טױט דאַן וועלן זײַן באַפֿרײַט.
 ווייל גאַר דײַן שײַנקייט-פּראַכט, וואָס הילט דיך אײַן,
 איז פֿאַר מײַן האַרץ בלוזי שײַנער קלייד-באַציר,
 וואָס לעבט אין דיר, ווי האַרץ דײַנס לעבט אין מײַן ;
 טאָ ווי שױן קען איך עלטער זײַן פֿון דיר
 מײַן ליבער, שאַנעווע דו זיך אַליין,
 ווי איך וועל טאַן פֿאַר דײַנעטוועגן בלוזי ;
 וועל טראַגן האַרץ דײַנס אָפּגעהיט און רײַן,
 ווי וואַכע אַם קראַנק קינד פֿון בײַז היט אויס.
 ניט טראַכט, דײַן האַרץ פֿאַרבלייבט, ווען מײַנס שטאַרבט אָפּ,
 דײַן האַרץ געשענקט — און קריגסט ניט קריק דײַן גאַב.

XXI

So is it not with me as with that Muse
Stirr'd by a painted beauty to his verse,
Who heaven itself for ornament doth use
And every fair with his fair doth rehearse;
Making a couplement of proud compare,
With sun and moon, with earth and sea's rich gems,
With April's first-born flowers, and all things rare
That heaven's air in this huge rondure hems.
O, let me, true in love, but truly write,
And then believe me, my love is as fair
As any mother's child, though not so bright
As those gold candles fix'd in heaven's air:
 Let them say more that like of hearsay well;
 I will not praise that purpose not to sell.

XXII

My glass shall not persuade me I am old,
So long as youth and thou are of one date;
But when in thee time's furrows I behold,
Then look I death my days should expiate.
For all that beauty that doth cover thee
Is but the seemly raiment of my heart,
Which in in thy breast doth live, as thine in me:
How can I then be elder than thou art?
O, therefore, love, be of thyself so wary
As I, not for myself, but for thee will;
Bearing thy heart, which I will keep so chary
As tender nurse her babe from faring ill.
 Presume not on thy heart when mine is slain;
 Thou gavest me thine, not to give back again.

ווי דער אַקטיאָר אויף בינע ניט געניט,
 וואָס שרעק אים לאַזט ניט שפּילן ראָל זינס גוט,
 ווי בייז באַשאַף פֿון צופּיל כּעס צעגליט,
 וואָס כח איבערפּלוס שוואַכט אָפּ זיין מוט ;
 אויך איך פֿאַרגעס פֿאַר שרעק פֿון צוטרוי דיין
 צערעמאַניאַל מיין ליבע ברענגען דיר,
 מיין אייגן ליבע-קראַפּט פֿון זיך אַליין פֿאַלט איין,
 וואָס גרויסער ליבע-יאַך פֿאַריאַכט האַט מיר.
 פֿאַר מיר — טאָ זאַלן ריידן ביכער מינע,
 פֿאַרטייטשער שטומע פֿון מיין האַרץ-געברוין,
 זיי וועלן פֿאַר מיין ליבע-רעכט שטיל טענהן
 פּיל מער פֿון צונג, וואָס רעדט פּיל מער אַרויס.
 שטום ליבע-שריפּט זיך לערן ליינען :
 מיט אויגן הערן — נאָר קלוג ליבשאַפּט קען.

מיין אויג האַט מאַלעריי געשפּילט, געמעלט
 דיין שיינקייט-פּראַכט אויף האַרץ-געפּלאַך ביי מיר,
 עס איז מיין גוף די ראַם, וואו פּראַכט דינס העלט,
 און פּערספּעקטיוו איז קינסטלערס שענסטע ציר ;
 זיין קונסט צו זען — דורך קינסטלער בלויז דו מווסט,
 דאָרט וועט דיין טריי-געמאַלטער אָפּבילד זיין,
 וואָס הענגט נאָך אין דעם ווערקשטאַט פֿון מיין ברוסט,
 געגלאַזט די פֿענצטער מיט די אויגן דיין.
 איצט זע, פּיל גוטס האַט אויג פֿאַר אויג געטאַן,
 מיין אויג — געמאַלן דיין געשטאַלט ; פֿאַר מיר
 אַ פֿענצטער איז דיין אויג, וואו זון קומט אָן,
 מיט פֿרייד צו קוקן שטילערהייט אויף דיר.
 דאָך בליץ דעם אויג פֿעלט וואָס דער קונסט באַגליט,
 אויג מאַלט נאָר וואָס עס זעט, קען האַרצן ניט.

XXIII

As an unperfect actor on the stage
Who with his fear is put besides his part,
Or some fierce thing replete with too much rage,
Whose strength's abundance weakens his own heart,
So I, for fear of trust, forget to say
The perfect ceremony of love's rite,
And in mine own love's strength seem to decay,
O'ercharged with burden of mine own love's might.
O, let my books be than the eloquence
And dumb presagers of my speaking breast,
Who plead for love and look for recompense
More than that tongue that more hath more express'd.
O, learn to read what silent love hath writ:
To hear with eyes belongs to love's fine wit.

XXIV

Mine eye hath play'd the painter and hath stell'd
Thy beauty's form in table of my heart;
My body is the frame wherein 'tis held,
And perspective it is best painter's art.
For through the painter must you see his skill,
To find where your true image pictured lies;
Which in my bosom's shop is hanging still,
That hath his windows glazed with thine eyes.
Now see what good turns eyes for eyes have done:
Mine eyes have drawn thy shape, and thine for me
Are windows to my breast, where-through the sun
Delights to peep, to gaze therein on thee;
Yet eyes this cunning want to grace their art;
They draw but what they see, know not the heart.

לאַז די, וואָס האָבן בני די שטערן חן,
 מיט רום און טיטל גרויסן זיך פֿאַר לינט,
 ווען מיך לאַזט גורל נישט לעם טריאומף שטיין,
 מיין פֿרייד איז ערן מער, ווען כִּשטיי ביים זינט.
 די פרינץ-דערוויילטע שפּרייטן אויס די פּראַכט
 פֿאַר זונען-אויג ווי גאַלד-בלום בלויז צעשפּרייט ;
 ס'ליגט זייער שטאַלץ אין אייגן גרוב פֿאַרמאַכט,
 ווייל קרומער פרינץ-בליק זיי די שטאַלצקייט טייט.
 דער שווערער קריגער אין זיין טריאומף-וועג,
 נאָך טויזנט זיג ווערט איינמאַל אָפּגעשטעלט,
 דאַן ווערט פֿון כבוד-בוך גלייך אויסגעמעקט
 אַלצדינג, פֿאַרוואָס עס האָט געקריגט דער העלד.
 איז גוט, ווען כליב און ווער געליבט צוריק,
 כִּדערנידער ניט און פֿאַל ניט נידעריק.

האַר פֿון מיין ליבע, וועמעס גרויסע גאַב
 מיין פֿליכט צו דיר אין קנעכטונג פֿעסט שמידט איין ;
 צו דיר געשריבן שליחות שיק איך אָפּ,
 מיין חוב זאַלסט זען און ניט די קלוגשאַפֿט מיין.
 די גרויסע פֿליכט, וואָס קלוגשאַפֿט, בלאַס אין מיר,
 וועט מאַכן אויסזען הויל מיט מיניע רייד, —
 נאָר כִּיהאַף, אַז גוטער דמיון וואָס אין דיר
 וועט אין דיין האַרץ שוין געבן עס אַ קלייד.
 ביז יענער שטערן, וואָס מיין גאַנג באַוואַכט,
 באַווייזט אויף מיר מיט חן און שיינעם בליק,
 צירט אויס מיין ליבע אַרימע מיט פּראַכט,
 צו ווייזן אַז כִּבין ווערט דיין זיסן גליק.
 ערשט דאַן מיט ליבע מינער כִּקען זיך רימען, —
 דערווייל כִּמייד אַרט, וואו קאַנסט מיין ווערט באַשטימען.

XXV

Let those who are in favour with their stars
Of public honour and proud titles boast,
Whilst I, whom fortune of such triumph bars,
Unlook'd for joy in that I honour most.
Great princes' favourites their fair leaves spread
But as the marigold at the sun's eye,
And in themselves their pride lies buried,
For at a frown they in their glory die.
The painful warrior famoused for fight,
After a thousand victories once foil'd,
Is from the book of honor razed quite,
And all the rest forgot for which he toil'd:
 Then happy I, that love and am beloved
 Where I may not remove nor be removed.

XXVI

Lord of my love, to whom in vassalage
Thy merit hath my duty strongly knit,
To thee I send this written embassage,
To witness duty, not to show my wit:
Duty so great, which wit so poor as mine
May make seem bare, in wanting words to show it,
But that I hope some good conceit of thine
In thy soul's thought, all naked, will bestow it;
Till whatsoever star that guides my moving
Points on me graciously with fair aspect
And puts apparel on my tatter'd loving,
To show me worthy of thy sweet respect:
 Then may I dare to boast how I do love thee;
 Till then not show my head where thou mayst
 prove me.

פֿון מי פֿאַרמאַטערט אַייל איך צו מיין בעט
 נאָך גוטער גלידער-רו פֿון וואַנדער מיט,
 נאָר נייער וואַנדער באַלד אין קאַפּ געשעט
 פֿון מח מיין, ווען גוף שוין אַרבעט ניט.
 פֿון ווייט, זואו כ׳בין, געדאַנקען מיניע גרייטן
 אויף סיני צו דיר אַ טרייען פּילגרים-וועג,
 און מיניע מיצע אויגן וואָך זיך שפּרייטן
 אין פּינצטערניש — פֿאַר בלינדע נאָר אַנטפלעקט.
 איך זע דיין שאַטן אין מיין טונקל בילד
 דורך זעאונג אויסגעשפינט אין מיין נשמה,
 ווי ס׳הענגט בריליאַנט אין פּינצטערניש צעשפּילט
 און שטראַלט אויף נאַכט, מאַכט ניי איר אַלטן פנים.
 אַזוי בייטאַג מיין גוף, ביינאַכט מיין זינען,
 פֿאַר דיר, פֿאַר מיר, איך קען קיין רו געפֿינען.

ווי קאַן איך גיין צוריק אין פֿריידיקייט
 ווען כ׳קען נישט זיין דאָך פֿון דער רו באַגליקט ?
 אַז טאַג-יאָך ווערט ניט פֿון דער נאַכט באַפֿרייט,
 ס׳ווערט טאַג דורך נאַכט און נאַכט דורך טאַג געדריקט.
 און ביידע שונאים דאָך צום צווייטנס מאַכט, —
 נאָר מיך צו פּלאַגן גייען האַנט אין האַנט ;
 דער טאַג — דורך מי, דורך קלאַגן זיך — די נאַכט,
 ווי מי נאָך מער צעשיידט אונדז נאַכאַנאַנד.
 לויכסט העל, איך זאַג מיט לויבעריי צום טאַג,
 פֿול חן, — ווען וואַלקן הילט דעם הימל איין ;
 איך חנפֿה אויך דער שוואַרצער נאַכט און זאַג,
 אַז העל דו שיינסט אַן העלן שטערן-שיין.
 נאָר טאַג ציט טעגלעך מיניע טרויערס לענגער,
 און נאַכט דריקט נאַכטלעך טרויער-שטאַרקייט ענגער.

XXVII

Weary with toil, I haste me to my bed,
The dear repose for limbs with travel tired;
But then begins a journey in my head,
To work my mind, when body's work's expired:
For then my thoughts, from far where I abide,
Intend a zealous pilgrimage to thee,
And keep my drooping eyelids open wide,
Looking on darkness which the blind do see:
Save that my soul's imaginary sight
Presents thy shadow to my sightless view,
Which, like a jewel hung in ghastly night,
Makes black night beautiful and her old face new.
Lo! thus, by day my limbs, by night my mind,
For thee and for myself no quiet find.

XXVIII

How can I then return in happy plight,
That am debar'd the benefit of rest?
When day's oppression is not eased by night,
But day by night, and night by day, oppress'd?
And each, though enemies to either's reign,
Do in consent shake hands to torture me;
The one by toil, the other to complain
How far I toil, still farther off from thee.
I tell the day, to please him thou art bright
And dost him grace when clouds do blot the heaven:
So flatter I the swart-complexion'd night,
When sparkling stars twire not thou gild'st the even.
But day doth daily draw my sorrows longer
And night doth nightly make grief's strength seem
stronger.

פֿון מזל און אין מענטשנס אויג פֿאַרמיאוסט, —
 אַליין אויף מיין פֿאַרשטויסנקייט איך וויין,
 ס'שטערט טויבן הימל מיין געשריי אומזיסט,
 כ'שעלט גורל מיין, ווען כ'קוק אויף זיך אַליין.
 כ'ויל זיין ווי איינער רייך אין האַפֿנונגען,
 פֿאַרמירט ווי דער — ווי דער מיט פֿריינט באַגלייט.
 כ'ויל דעם מאַנס קונסט, און יענעם מאַנס פֿאַרנעם,
 וואָס מיך אַמיינסט געפֿעלט — פֿאַרגייט אָן פֿרייד.
 כ'פֿאַראַכט באַלד אין געדאַנק מיין אייגן ווערט,
 נאָר פֿלוצים כ'טראַכט פֿון דיר — און כ'ווער פֿול קלאַנג
 ווי לאַרק, וואָס זינגט באַגין פֿון גרויער ערד
 צו הימל-טויערן זיין הימן-געזאַנג.
 דערמאַנונג פֿון דיין ליבע רייך מיך מאַכט,
 כ'וואַלט דאָן ניט בייטן זיך מיט קעניג-פֿראַכט.

ווען כ'רוף אין זיסער שטילקייט פֿון געדאַנק
 זכרונות מיניע פֿון פֿאַרגאַנגענהייט,
 און זיפֿך אויף ניט דערגרייכטס אין מיין פֿאַרלאַנג,
 מיין אַלט געוויין ניי קלאַגט אויף שווענד פֿון צייט:
 כ'קאָן אויג דערטרינקען — ניט געוואוינט צום שטראַם —
 פֿאַר ליבע פֿריינט אין טויטס געהיימער נאַכט;
 אַלט קלאַג אויף ליבשאַפֿט-טרויער הויב איך אָן,
 מיך באַנגט דער קאַסט פֿון ערבדיקער פֿראַכט:
 כ'קאָן טרויערן אויף אַלטן טרויערס לעכץ,
 שווער ברענגען פיין דורך פיינען לאַנג פֿאַרביי,
 דעם פֿרייז פֿון יעדן אויסגעקרעכצטן קרעכץ
 וואָס כ'האַב געצאַלט, נאָר וואָס איך צאַל אויף ס'ניי.
 דאָך ווען געדאַנק פֿון דיר, מיין פֿריינט, נאָר קלערט, —
 די שאַדנס ווערן גאַנץ, קיין טרויער מער.

XXIX

When, in disgrace with fortune and men's eyes,
I all alone bewep my outcast state
And trouble deaf heaven with my bootless cries
And look upon myself and curse my fate,
Wishing me like to one more rich in hope,
Featured like him, like him with friends possess'd,
Desiring this man's art and that man's scope,
With what I most enjoy contented least;
Yet in these thoughts myself almost despising,
Haply I think on thee, and then my state,
Like to the lark at break of day arising
From sullen earth, sings hymns at heaven's gate;
For thy sweet love remember'd such wealth brings
That then I scorn to change my state with kings.

XXX

When to the sessions of sweet silent thought
I summon up remembrance of things past,
I sigh the lack of many a thing I sought,
And with old woes new wail my dear time's waste:
Then can I drown an eye, unused to flow,
For precious friends hid in death's dateless night,
And weep afresh love's long since cancell'd woe,
And moan the expense of many a vanish'd sight:
Then can I grieve at grievances foregone,
And heavily from woe to woe tell o'er
The sad account of fore-bemoaned moan,
Which I new pay as if not paid before.
But if the while I think on thee, dear friend,
All losses are restored and sorrows end.

דיין ברוסט איז ליב מיט אלע הערצער העל,
 וואָס ווייט פֿון מיר — כ'האַב טויט זיי שוין באַטראַכט,
 ס'הערשט ליבע דאָרט, ליב יעדע ליבשאַפֿט-צעל,
 און פֿריינט — נישט טויטע ווי מיך האָט געדאַכט.
 פֿיל טרערן ס'האַט געגנבעט פֿרומע ליבע
 פֿון אויג מיינס, ווי אַ צינז פֿאַר מענטשנס טויט,
 וואָס דאַכט זיך ערגעץ-וואו פֿאַרשטעלט געבליבן,
 נאָר ליגן אין דיין האַרצן אַנגעטרויט.
 ביסט קבר וואו מײן ליבשאַפֿט לעבט באַוואַכט
 מיט פֿיל געליב פֿון מײנע אַלטע ליבערס
 וואָס זייער טייל צו מיר — איז דיר געבראַכט,
 און פֿראַכט געגרייט פֿאַר פֿיל, צו דיר גייט איבער ;
 יעד ליב געשטאַלט פֿון זיי איך זע אין דיין,
 זיי אַלע — דו, האַסט אַל די אַלצקײט מײן.

אויב דו מײן פֿול-געלעבטן טאָג לעבסט איבער,
 ווען גראַבער טויט מײן גוף מיט שטויב פֿאַרקליידט,
 און דו דורך צופֿאַל אין מײן ליד קוקסט ווידער
 אויף פֿראַסטע שורות פֿון דיין פֿריינט, וואָס טויט.
 מיט בעסערונג פֿון צײַט פֿאַרגלייך זיי דאָן,
 כאַטש יעדנס פען די שורות שטייגט אַריבער —
 דו היט מײן ליבשאַפֿט אָפּ, נישט קונסט פֿון גראַם,
 מיט וואָס זיי יאָגן שטאַלץ מיר אין די לידער.
 אַ, וואַלסט כאַטש איין געדאַנק פֿאַר מיר געטראַכט :
 „ווען ס'וואַלט פֿריינטס מוזע זײן דורך צײַט צעבליט —
 וואַלט ליבשאַפֿט זײן מער שײן געבורט געבראַכט,
 ווי גיין אין רײ פֿון מער געפּוצטע טריט ;
 נאָר זײנט זײן טויט אים שטייגן דיכטער איבער —
 אין זיי איך זוך דעם סטיל, אין אים — זײן ליבע !“

XXXI

Thy bosom is endeared with all hearts,
Which I by lacking have supposed dead,
And there reigns love and all love's loving parts,
And all those friends which I thought buried.
How many a holy and obsequious tear
Hath dear religious love stol'n from mine eye
As interest of the dead, which now appear
But things removed that hidden in thee lie!
Thou art the grave where buried love doth live,
Hung with the trophies of my lovers gone,
Who all their parts of me to thee did give;
That due of many now is thine alone:
 Their images I loved I view in thee,
 And thou, all they, hast all the all of me.

XXXII

If thou survive my well-contented day,
When that churl Death my bones with dust shall cover,
And shalt by fortune once more re-survey
These poor rude lines of thy deceased lover,
Compare them with the bettering of the time,
And though they be outstripp'd by every pen,
Reserve them for my love, not for their rhyme,
Exceeded by the height of happier men.
O, then vouchsafe me but this loving thought:
'Had my friend's Muse grown with this growing age,
A dearer birth than this his love had brought,
To march in ranks of better equipage:
 But since he died and poets better prove,
 Theirs for their style I'll read, his for his love.'

איך האָב געזען פֿיל פראַכטיקע באַגינענס,
מיט זייער שטאַלצן בליק אויף בערג צעשפּילט,
מיט גאַלד-געזיכט באַקושן פֿעלדער גרינע,
מיט גאַטס אַלכעמיע בלאַסן שטראַם באַגילדט;
אַט לאַזט באַגין אויף הייליק פנים רייטן
דעם בייזן וואַלקן זיין געווילד-גאַלאַפּ,
פֿאַררוקט זיך פֿון פֿאַרלאַזטער וועלט אַלין ווייטער,
אין מערב-זייט פֿאַרשעמט געזיכט קערט אָפּ.
אַזוי באַשינט האַט איין באַגין מיין שטערן,
מיך מיט אַלזיגערישער מאַכט באַהעלט;
נאָר אויס, איין שעה געקענט מיר בלויז געהערן,
אַרום האַט וואַלקן אים פֿון מיר פֿאַרשטעלט.
דאָך ווערט מיין ליבשאַפֿט ניט פֿון אים פֿאַרשרונקען,
ווען ס'טונקלט הימל-זון, מעג וועלט-זון טונקלען.

פֿאַרוואַס האַסט שיינעם טאַג מיר צוגעזאַגט
און מיך אָן מאַנטל וואַנדערן געשיקט,
אַז כּיזאַל פֿון בייזע וואַלקנס זיין געיאַגט,
אין פֿוילן רויך דיין בראַווקייט הילנדיק.
ס'איז ניט גענוג מיין וואַלקן זאַלסט פֿאַריאַגן,
פֿון רעגן טריקענען מיין האַרטן פנים,
ס'וועט קיינער-נישט גוט-וואַרט דיין היילונג זאַגן,
וואַס היילט בלויז וואונד, נאָר ניט די שאַנד-סימנים;
דיין איצט זיך שעמען — העלפֿט מיין ווייטיק ניט,
טראַץ דיין חרטה — כּיבין פֿאַרלירער דאָך;
באַליידיגערס באַדויער גאַרנישט גיט
באַליידיקטן, וואַס טראַגט פֿון שאַנד דעם יאָך.
נאָר ליבעס פערל-טרערן קויפֿן אויס
מיט זייער רייכקייט דיין פֿאַרברעכן גרויס.

XXXIII

Full many a glorious morning have I seen
Flatter the mountain-tops with sovereign eye,
Kissing with golden face the meadows green,
Gilding pale streams with heavenly alchemy;
Anon permit the basest clouds to ride
With ugly rack on his celestial face,
And from the forlorn world his visage hide,
Stealing unseen to west with this disgrace:
Even so my sun one early morn did shine
With all-triumphant splendour on my brow;
But out, alack! he was but one hour mine;
The region cloud hath mask'd him from me now.
Yet him for this my love no whit disdaineth;
Suns of the world may stain when heaven's sun
staineth.

XXXIV

Why didst thou promise such a beauteous day
And make me travel forth without my cloak,
To let base clouds o'ertake me in my way,
Hiding thy bravery in their rotten smoke?
'Tis not enough that through the cloud thou break,
To dry the rain on my storm-beaten face,
For no man well of such a salve can speak
That heals the wound and cures not the disgrace:
Nor can thy shame give physic to my grief;
Though thou repent, yet I have still the loss:
The offender's sorrow lends but weak relief
To him that bears the strong offence's cross.
Ah! but those tears are pearl which thy love sheds,
And they are rich and ransom all ill deeds.

די זאך וואָס אָפּגעטאָן — באַדויער ניט,
 אויך זילבער-קוואַל האָט קויט, ס'האַט דערנער רויז;
 דער זון-לבנה, — וואַלקן-שוואַרץ פֿאַרציט,
 פֿון זיסטער קווייט קריכט וואַרים מיאָס אַרויס.
 ס'האַט יעדער מענטש דאָך פֿעלערן, אויך איך —
 כ'פֿאַרגיב דאָך דורך פֿאַרגלייך עבירה דיין,
 ווען כ'וואַש דיך ריין פֿון זינד, כ'מאָך שולדיק זיך, —
 כ'פֿאַרגיב דיר מער ווי דו קענסט שולדיק זיין;
 ווייל פֿאַר דיין זינליכקייט כ'געפֿין דאָך זין,
 דיין אַנקלאַגער פֿון שולד פֿאַרטיידיקט דיר,
 און קעגן זיך אַליין באַווייז כ'געפֿין,
 ס'פֿירט ליבע, האָס אַ בירגער-קריג אין מיר,
 אַז אין דיין זינד נאָר העלף איך דיר אַרויס,
 דו ליבער גנב, וואָס בייז רויבסט מיך אויס.

כ'גיב צו, מיר צוויי אין צווייען מוזן זיין,
 כאַטש אומצעשיידט איז אונדזער ליבע, — איין,
 און אַלע פֿלעקן וואָס פֿאַרבלייבן מיין,
 זיי מוזן איך טראַגן, אָן דיין הילף, אַליין.
 אין ביידנס ליבע איין מאַטיוו בלויז וואַכט,
 כאַטש ס'לעבט אין אונדז פֿאַרדראָס פֿון דעם צעשייד,
 וואָס, כאַטש ער בייט ניט ליבעס גאַרער מאַכט,
 דאָך רויבט ער שעהן צו פֿון ליבע-פֿרייד.
 כ'וועל קיינמאָל דיך ניט אָנערקענען פֿריי,
 ווייל מיין באַוויינטע שולד דיך פֿלעקט דאָך אויס,
 ניט זיי מיט אָפֿענעם געלויב מיר טרין,
 מיר ברענג דעם כבוד פֿון דיין נאָמען בלויז.
 נישט טו דאָס, אַזוי גרויס איז ליבע מיין,
 ביסט מינס, איז מינס אויך גוטער נאָמען דיין.

XXXV

No more be grieved at that which thou hast done:
Roses have thorns, and silver fountains mud;
Clouds and eclipses stain both moon and sun,
And loathsome canker lives in sweetest bud,
All men make faults, and even I in this,
Authorizing thy trespass with compare,
Myself corrupting, salving thy amiss,
Excusing thy sins more than thy sins are;
For to thy sensual fault I bring in sense—
Thy adverse party is thy advocate—
And 'gainst myself a lawful plea commence:
Such civil war is in my love and hate
 That I am an accessory needs must be
 To that sweet thief which sourly robs from me.

XXXVI

Let me confess that we two must be twain,
Although our undivided loves are one:
So shall those blots that do with me remain
Without thy help by me be borne alone.
In our two loves there is but one respect,
Though in our lives a separable spite,
Which though it alter not love's sole effect,
Yet doth it steal sweet hours from love's delight.
I may not evermore acknowledge thee,
Lest my bewailed guilt should do thee shame,
Nor thou with public kindness honour me,
Unless thou take that honour from thy name:
 But do not so; I love thee in such sort
 As, thou being mine, mine is thy good report.

ווי אָפּגעשוואַכטן פֿאַטער פֿרייט צו זען
 צעשטיפֿטן קינד, וואָס יוגנט-טואונג טוט,
 אויך איך — געליימט פֿון מזלס טראַץ און קלעם, —
 שעפֿ פֿון דיין ווערט און אמת טרייסט און מוט.
 געבורט צי שיינקייט, רייכקייט צי פֿאַרשטאַנד
 צי איינס פֿון זיי צי אַלע אַדער מער,
 וואָס זיי געקרױנט, לאַזסט זיצן ביי דיין ראַנד, —
 כ׳בינד אויך צום אוצר צו מיין ליב-באַגער.
 כ׳בין מער נישט אַרים דאַן, פֿאַראַכט, געליימט,
 ווען אַט דער שאַטן אַזאַ עצם וועבט,
 כ׳ווער אין דיין שפֿע שוין גענוג באַלױנט
 און אין אַ טייל פֿון גאַר דיין פֿראַכט איך לעב.
 זע, וואָס ס׳איז בעסט, דאָס בעסטע ווינטש איך דיר,
 דעם וואונטש איך האָב, דאַן צענמאַל גליק האָב איך.

ווי קאָן מיין מוזע פֿעלן אינפֿאַל נייער,
 ווען דו אין ליד מינסט הויכסט אַריין דעם ציר
 פֿון זיסן אינהאַלט דיין, וואָס צופֿיל טייער
 אויף ס׳ניי צו ברענגען גאַר אויף פֿראַסט פֿאַפֿיר.
 אַ, דאַנק בלױז זיך אַליין, אויב ווערט צו בלייבן
 איז עפעס מינסט, און אין דיין בליק צו לעבן ;
 וויל ווער איז טעמפֿ אַזוי און קאָן ניט שרייבן
 צו דיר, וואָס אינפֿאַל-שיין האַסט אים געגעבן.
 זיי צענטע מוזע דו, צענמאַל די גרויס
 פֿון יענע ניין גערימט פֿון גראַמער-לייט ;
 זאָל ברענגען יענער, וואָס דיך רופֿט אַרויס,
 אַן אייביקערע צאָל, ווי לאַנגע צייט.
 האַט חן מיין מוזע-קליין אין שטרענגע טעג,
 איז מינסט דער פֿיין, — כ׳גיב דיר דעם לויב אַוועק.

XXXVII

As a decrepit father takes delight
To see his active child do deeds of youth,
So I, made lame by fortune's dearest spite,
Take all my comfort of thy worth and truth.
For whether beauty, birth, or wealth, or wit,
Or any of these all, or all, or more,
Entitled in thy parts do crowned sit,
I make my love engrafted to this store:
So then I am not lame, poor, nor despised,
Whilst that this shadow doth such substance give
That I in thy abundance am sufficed
And by a part of all thy glory live.
 Look, what is best, that best I wish in thee:
 This wish I have; then ten times happy me!

XXXVIII

How can my Muse want subject to invent,
While thou dost breathe, that pour'st into my verse
Thine own sweet argument, too excellent
For every vulgar paper to rehearse?
O, give thyself the thanks, if aught in me
Worthy perusal stand against thy sight;
For who's so dumb that cannot write to thee,
When thou thyself dost give invention light?
Be thou the tenth Muse, ten times more in worth
Than those old nine which rhymers invoke;
And he that calls on thee, let him bring forth
Eternal numbers to outlive long date.
 If my slight Muse do please these curious days,
 The pain be mine, but thine shall be the praise.

ווי קאן איך שיין באזינגען גאר דיין גרויס,
אז דו ביסט בעסטער טייל פון מיר אליין.
פון לויב צו זיך, וואָס קומט דען מיר אַרויס
און וואָס איז דען נישט מיין, ווען כלויב דיר שוין ? —
טאָ זאָלן מיר דערפֿאַר זיין אָפּגעשיידט,
זאָל אונדזער ליבשאַפֿט מער ניט הייסן פֿאַר,
אַז דורך צעשיידקייט זאָל איך פֿרייערהייט
דיר געבן ערשט וואָס דו פֿאַרדינסט אויף וואָר ;
צעטיילטקייט, וואָלסט אַ פֿיין געווען, ווען ס'גייט
ניט האַרבע פֿרייקייט זיס דערלויבעניש
די צייט אין ליבע-קלער זאָל זיין צעגליט,
וואָס צייט און קלער גענאַרט דאָך אזוי זיס,
און לערנסט ניט ווי צוויי פֿון איינס באַשטייט,
דורך דאָ אים לויבן, ווען אין ווייט ער גייט.

נעם אַלע ליבעס, ליב מיינס, אַלע נעם זיי,
ווי פֿריער האָסט געהאַט — האָסט מער איצט דען ?
קנין ליבעס, ליב מיינס, וואָס טריי רופֿן קענסט זיי,
נאָך פֿאַר דעם מער — מיין אַלץ שוין דינסט געווען.
אויב פֿאַר מיין ליבע דו מיין ליבע קריגסט,
איז ניט דיין שולד, וואָס דו נוצט ליבע-גאַב,
נאָר שולדיק ביסט, ווען זיך אליין באַטריגסט, —
ווען דו פֿאַזוכסט, וואָס דו אליין שטויסט אָפּ.
כִּפֿאַרגיב דיר פֿאַר דיין רויב, דו צאַרטער גנב,
כאַטש גאַר מיין האַב און גוטס דו רויבסט אַוועק ;
דאָך ליבע ווייס, ס'איז מערער פֿיין פֿאַראַנען
אין ליבע-שלעכטס, ווי וואונד פֿון האָס דערוועקט.
דו, תּאוה-רייך, וואו שלעכטס אין חנען שיינט, —
מיט טראַץ מיך טויט, נאָר לאַמיר נישט זיין פֿינט.

XXXIX

O, how thy worth with manners may I sing,
When thou art all the better part of me?
What can mine own praise to mine own self bring?
And what is't but mine own when I praise thee?
Even for this let us divided live,
And our dear love lose name of single one,
That by this separation I may give
That due to thee which thou deservest alone.
O absence, what a torment wouldst thou prove,
Were it not thy sour leisure gave sweet leave
To entertain the time with thoughts of love,
Which time and thoughts so sweetly doth deceive,
And that thou teachest how to make one twain,
By praising him here who doth hence remain!

XL

Take all my loves, my love, yea, take them all;
What hast thou then more than thou hadst before?
No love, my love, that thou mayst true love call;
All mine was thine before thou hadst this more.
Then if for my love thou my love receivest,
I cannot blame thee for my love thou usest;
But yet be blamed, if thou thyself deceivest
By wilful taste of what thyself refuseth.
I do forgive thy robbery, gentle thief,
Although thou steal thee all my poverty;
And yet, love knows, it is a greater grief
To bear love's wrong than hate's known injury.
Lascivious grace, in whom an ill well shows,
Kill me with spites; yet we must not be foes.

די היבשע זינד, וואָס פֿרײַהײַט טוט באַגײן,
ווען ס'טרעפֿט אַמאָל אײַך בײַן פֿון האַרץ דײַנס ווײַט,
דײַן שײַנקײַט, עלטער, קלײַדן אַזױ שײַן,
ווײַל ס'גײַט דײַר נאָך אַ גלוסטונג בײַ דײַן זײַט.
בײַסט לײַב, דערפֿאַר באַדאַרפֿסט געוואונען ווערן,
בײַסט שײַן, דערפֿאַר באַפֿאַלן ווערסטו דאָך ;
ווען פֿרוי ווײַל מאַן, קאָן זײַן אַ פֿרויס זײַך ווערן
און זײַ פֿאַרלאָזן בײַז ער גײַט אײַר נאָך ?
אַ, ווײַ, מײַך מײַדן דאַרפֿסט און שטראַפֿן זײַך
אויף פֿראַכט דײַנס און אויף יוגנט בײַם פֿאַרגײַן :
אײַן יענע רעשן זײַערע זײַ פֿירן דײַך,
וואו טרײַשאַפֿטס צוויי צעברעכן מוזסט אַלײַן.
ברעכסט אײַרס — דורך שײַנקײַט דײַנס זײַ גלוסט נאָך דײַר,
ברעכסט דײַנס — דורך שײַנקײַט דײַנס בײַסט פֿאַלש צו מײַר.

ס'איז נײַט מײַן גאַנצער ווײַ, וואָס דו האַסט אײַר,
כאַטש אמת, זײַ אײַז טײַער מײַר געווען,
ס'איז הויפֿט-קלאַג מײַנער דאָך, וואָס זײַ האַט דײַר,
דער לײַבע-אַנווער, וואָס ס'גײַט נאַנט אַ קלעם ;
אײַר, לײַבע-ברעכער, מײַן פֿאַרגעבונג קרײַגט :
דו האַסט זײַ לײַב, ווײַל זײַ אײַז לײַבע מײַן,
זײַ האַט דאָך צולײַב מײַר גענאַרט מײַן גלײַק,
זײַ זאָל פֿאַר מײַר מײַן פֿרײַנט געפֿעלן זײַן.
פֿאַרליר אײַך דײַך — מײַן לײַב דערפֿון געווינט,
פֿאַרליר אײַך אײַר — אײַז פֿרײַנט געווינער דאָך,
אײַך — צוויי פֿאַרליר, אײַר — בײַדע זײַך געפֿינט,
פֿאַר מײַר אײַר בײַדע שווערער מאַכט מײַן יאָך.
אײַז גוט, ס'איז אײַנער דאָך — מײַן פֿרײַנט און אײַך ;
יִס-חניפֿה-וואַרט ! האַט זײַ דאָך לײַב בלוז מײַך.

XLI

Those pretty wrongs that liberty commits,
When I am sometime absent from thy heart,
Thy beauty and thy years full well befits,
For still temptation follows where thou art.
Gentle thou art and therefore to be won,
Beauteous thou art, therefore to be assailed;
And when a woman woos, what woman's son
Will sourly leave her till she have prevailed?
Ay me! but yet thou mightst my seat forbear,
And chide thy beauty and thy straying youth,
Who lead thee in their riot even there
Where thou art forced to break a twofold truth,
Hers, by thy beauty tempting her to thee,
Thine, by thy beauty being false to me.

XLII

That thou hast her, it is not all my grief,
And yet it may be said I loved her dearly;
That she hath thee, is of my wailing chief,
A loss in love that touches me more nearly.
Loving offenders, thus I will excuse ye:
Thou dost love her, because thou know'st I love her;
And for my sake even so doth she abuse me,
Suffering my friend for my sake to approve her.
If I lose thee, my loss is my love's gain,
And losing her, my friend hath found that loss;
Both find each other, and I lose both twain,
And both for my sake lay on me this cross:
But here's the joy; my friend and I are one;
Sweet flattery! then she loves but me alone.

ווען ס'איז פֿאַרמאַכט, זעט בעסט מײַן אויג אין מיר,
 דורך טאָג ווערט בליק אויף נישטיקס בלויז פֿאַרשווענדט ;
 נאָר ווען איך שלאָף — אין טרוים אויג קוקט אויף דיר,
 אויג — טונקל-העל, צעהעלט אין נאַכט געווענדט.
 דו, וועמעס שאַטן ליכט צו שאַטנס גיט,
 ווי וואַלט דיין שאַטנס פֿורעם פֿורמען שײַן
 צום העלן טאָג, מיט ליכט דינס מער צעגליט,
 ווען ס'העלט צום אויג פֿאַרמאַכט העל שאַטן דיין !
 און כ'זאָג, ווי וואַלט מײַן אויג געבענטשט געווען
 דיך זען אין לעבעדיקן טאָג העל-ריין,
 אַז כ'קאָן אין טויט-נאַכט דיין העל שאַטן זען,
 דורך שווערן שלאָף, דורך אויג-בלינד זען דיך שטיין ?
 טעג זײַענען נעכט צו זען, ביז איך זע דיר,
 נעכט — העלע טעג ווען טרוים דיך ברענגט צו מיר.

וואַלט טעמפּער שטאַף פֿון גוף מײַנס זײַן געדאַנק,
 וואַלט שווערסטע ווייט מײַן וועג ניט אָפּגעשטעלט,
 ווייל כ'וואַלט דערגרייכט דאָך, טראָץ די שטרעקעס לאַנג,
 פֿון עקן וועלט דעם פּלאַץ, וואו ס'איז דיין צעלט.
 אַפֿילו אַז מײַן פֿוס זאָל אומגיין דאָן
 ווייט אָפּגעטיילט פֿון דיר אויף ווייטסטער ערד ;
 געדאַנק פֿלינק שפּרינגט אַריבער ערד און ים,
 ווען ער צו זײַן נאָר ערגעץ-וואו באַגערט.
 אַך, ס'טייט געדאַנק מיך, וואָס געדאַנק כ'בין נישט,
 צו שפּרינגען מײַלן-שטרעק, ווען דו ביסט ווייט,
 נאָר כ'בין בלויז וואַסער פֿול מיט ערד-געמיש
 און אויף געוויין פֿאַרנוצן כ'מוז מײַן צײַט.
 די שטאַפֿן שווער — מיר גאַרנישט גיבן זײ,
 חוץ שווערע טרער, באַווייז פֿאַר ביידנס וויי.

XLIII

When most I wink, then do mine eyes best see,
For all the day they view things unrespected;
But when I sleep, in dreams they look on thee,
And darkly bright are bright in dark directed.
Then thou, whose shadow shadows doth make bright,
How would thy shadow's form form happy show
To the clear day with thy much clearer light,
When to unseeing eyes thy shade shines so!
How would, I say, mine eyes be blessed made
By looking on thee in the living day,
When in dead night thy fair imperfect shade
Through heavy sleep on sightless eyes doth stay!
All days are nights to see till I see thee,
And night bright days when dreams do show
thee me.

XLIV

If the dull substance of my flesh were thought,
Injurious distance should not stop my way;
For then despite of space I would be brought,
From limits far remote, where thou dost stay.
No matter then although my foot did stand
Upon the farthest earth removed from thee;
For nimble thought can jump both sea and land
As soon as think the place where he would be.
But, ah! thought kills me that I am not thought,
To leap large lengths of miles when thou art gone,
But that so much of earth and water wrought
I must attend time's leisure with my moan,
Receiving nought by elements so slow
But heavy tears, badges of either's woe.

די אַנדערע צוויי: לופט ליכטע, ריינער פֿייער,
 זיי ביידע — נאָר מיט דיר, וואו כּוּזאַל נישט זיין;
 פֿאַראַן-נישטאַ — לייכט פֿליען זיי געטרײַע,
 ס'איז איינס געדאַנק, דער צווייטער בענקשאַפֿט מיין.
 ווען ס'לויפֿן שנעלסטע שטאַפֿן די אין וועג
 צו דיר מיט ליבע-שליחות אָנגעטרויט,
 מיין לעבן, וואָס פֿון שטאַפֿן פֿיר באַוועגט,
 מיט צוויי אַליין ווערט טרויעריק ביז טויט.
 ביז ס'לעבן היילט זיך, שטעלט זיך ווידער איין
 דורך פֿלינקע שליחים אומגעקערט פֿון דיר
 מיט גוטן גרוס, וואָס מאַכט מיך זיכער זיין,
 ווען זיי פֿון דיין געזונט דערציילן מיר.
 ס'ווערט גוט פֿון גרוס, נאָר פֿרייד מינס לעשט זיך באַלד,
 כּ'שיק ווידער זיי און טרויער מיך באַפֿאַלט.

מיין אויג און האַרץ — מלחמה פֿירן ווילד,
 צו וועם געווינס פֿון אַנבליק דינס געהערט;
 פֿאַרווערט וואָלט אויג מיין האַרץ צו זען דיין בילד,
 מיין האַרץ וואָלט אויך דאָס רעכט דעם אויג פֿאַרווערט.
 זאָגט האַרץ, אַז אין זיין טיף ליגט דיין געשטאַלט, —
 אַ שראַנק, וואו אויג-קרישטאַל דרינגט נישט אַרײַן; —
 באַשולדיקטער די טענה לייקנט באַלד
 און זאָגט, אין אים דאָך ליגט דער אויסזען דיין;
 דערגיין ווער ס'איז גערעכט: ווערט אויסדערוויילט
 געדאַנקען-ראַט פֿון האַרץ-באַוואוינער בלוז;
 ס'האַט זייער משפּט ריכטיק איינגעטיילט,
 וואָס קלאַרן אויג, וואָס ליבן האַרץ עס קומט.
 צום אויג — די דרויסן-טייל פֿון דיין געשטאַלט,
 צום האַרץ: דיין ליבשאַפֿט טיף אין דיר, וואָס שטראַלט.

XLV

The other two, slight air and purging fire,
Are both with thee, wherever I abide;
The first my thought, the other my desire,
These present-absent with swift motion slide.
For when these quicker elements are gone
In tender embassy of love to thee,
My life, being made of four, with two alone
Sinks down to death, oppress'd with melancholy;
Until life's composition be recured
By those swift messengers return'd from thee,
Who even but now come back again, assured
Of thy fair health, recounting it to me:
 This told, I joy; but then no longer glad,
 I send them back again and straight grow sad.

XLVI

Mine eye and heart are at a mortal war
How to divide the conquest of thy sight;
Mine eye my heart thy picture's sight would bar,
My heart mine eye the freedom of that right,
My heart doth plead that thou in him dost lie,—
A closet never pierced with crystal eyes—
But the defendant doth that plea deny
And says in him thy fair appearance lies.
To 'cide this title is impaneled
A quest of thoughts, all tenants to the heart,
And by their verdict is determined
The clear eye's moiety and the dear heart's part:
 As thus; mine eye's due is thy outward part,
 And my heart's right thy inward love of heart.

אַ בונד גייט צווישן אויג און האַרץ מײַנס אָן,
 און איינס צום צווייטן איצט מיט גוטס באַגליקט,
 ווען ס׳גאַרט מײַן אויג אויף דיר אַ קוק צו טאָן,
 צי האַרץ אין ליבע-זיפֿץ אַליין זיך שטיקט,
 מיט ליבן בילד מײַן אויג זיך דעמאָלט פֿרייט
 און צו געמאָלטער פֿראַכט מײַן האַרץ לאַדט אין;
 אַמאָל צו גאַסט אויך אויג צום האַרצן גייט,
 אין ליבע-טראַכטונגען דאָרט בײַ-צו-זײַן.
 אַליין אַוועק, דאָך אַלץ מיט מיר דו שטייסט.
 איז סײַ דורך בילד דײַנס, צי דורך ליבשאַפֿט מײַנער —
 ניט ווייטער פֿון געדאַנקען מײַנע גייסט,
 כײַבין אַלץ מיט זיי און זיי מיט דיר דאָך זײַנען.
 און שלאָפֿן זיי — דײַן בילד וואָס פֿאַר מיר שטייט
 וועקט אויף מײַן האַרץ צו האַרץ און אויגן-פֿרייד.

ווי פֿאַרזיכטיק איך האָב, פֿאַר אַפֿשייד-מײַן,
 פֿאַרצאַמט אין טרייסטן צאַם די קלענסטע זאַך
 אַז פֿאַר מײַן נויַץ זאָל אַלץ גענוצט ניט זײַן
 פֿון פֿאַלשע הענט — נאָר בלײַבן טרײַ באַוואַכט!
 נאָר דו, וואָס גאָר מײַן האָב איז שטויב פֿאַר דיר,
 דו, פֿול מיט טרייסט, ביסט גרעסטער טרויער מײַן;
 דו בעסט פֿון טײַערסט, איינציק זאַרג פֿאַר מיר,
 אַ רויב פֿון פֿרעכסטן גנב קאַנסט דאָך זײַן!
 איך האַלט דיך ניט אין קײַן שום שראַנק פֿאַרמאַכט,
 חוץ דאָרט וואו ביסט נישט, כאַטש דאָרט פֿיל איך דיר,
 אין צאַרטן קאַמער פֿון מײַן האַרץ באַוואַכט,
 וואו פֿרײַ קאַנסט קומען און אַוועק פֿון מיר;
 מיך שרעקט, אַז אויך פֿון דאָרט דיך רויבט מען צו,
 אויך טרײַשאַפֿט גנבעט אַזאַ רויב ווי דו.

XLVII

Betwixt mine eye and heart a league is took,
And each doth good turns now unto the other:
When that mine eye is famish'd for a look,
Or heart in love with sighs himself doth smother,
With my love's picture then my eye doth feast
And to the painted banquet bids my heart;
Another time mine eye is my heart's guest
And in his thoughts of love doth share a part:
So, either by thy picture or my love,
Thyself away art present still with me;
For thou not farther than my thoughts canst move,
And I am still with them and they with thee;
Or, if they sleep, thy picture in my sight
Awakes my heart to heart's and eye's delight.

XLVIII

How careful was I, when I took my way,
Each trifle under truest bars to thrust,
That to my use it might unused stay
From hands of falsehood, in sure wards of trust!
But thou, to whom my jewels trifles are,
Most worthy comfort, now my greatest grief,
Thou, best of dearest and mine only care,
Art left the prey of every vulgar thief.
Thee have I not lock'd up in any chest,
Save where thou art not, though I feel thou art,
Within the gentle closure of my breast,
From whence at pleasure thou mayst come and part;
And even thence thou wilt be stol'n, I fear,
For truth proves thievish for a prize so dear.

פֿאַר יענער צײַט, אויב ס'קומט די צײַט אַמאָל,
ווען כ'זע דיר בײַז אויף פֿעלערן אין מיר,
ווען ליבע דײַן פֿאַרנוצט האָט לעצטע צאָל
און ס'רופֿט דײַן שכל צו אַ חשבון איר.
פֿאַר יענער צײַט, ווען דו גײסט פֿרעמד פֿאַרביי,
און אָט די זון — דײַן אויג — באַגריסט מיך קוים,
ווען ליבע ווי אַמאָל שוין מער ניט נײַ,
געפֿינט בלוז סיבות פֿאַר איר שווערן צוים.
פֿאַר יענער צײַט — אָט דאָ באַהאַלט איך מיך,
טיף אין מײַן וויסן, אַז איך בין עס ווערט,
און אײַגן האַנט איצט הייב איך קעגן זיך,
גערעכטקײַט שיצן, וואָס צו דיר געהערט.
ס'איז לויט געזעץ דײַן איבערלאָזן מיר,
ווייל כ'האַב ניט גרונט צו זײַן געליבט פֿון דיר.

ווי שווער אַזוי דאָס וואַנדערן מיר גײט,
ווען סוף פֿון מידן וועג, וואָס כ'זוך אים היינט,
מײַן רו און לײַכטקײַט לערנט אָט די רײד :
„ווי ווייט די מײַלן מעסטן זיך צום פֿרײַנט !“
פֿון ווי מײַנס מיד איז חיה, וואָס מיך טראַגט,
גײט טעמפּ, קוים שלעפט די משא וואָס אין מיר,
די בריאה פֿילט, ווי ס'וואַלט איר חוש געזאָגט :
איר רײַטער וויל ניט שנעלקײַט — ווייט פֿון דיר.
מײַן שפּאַר אין בלוט, און ס'אַרט מיך שוין ניט מער,
וואָס דורך מײַן כעס אַמאָל איר ליב טיף שנײַדט ;
ווען חיה ענטפֿערט אַפּ מיט קרעכץ מיר שווער,
שנײַדט שאַרפֿער מיר אַלײַן, ווי אין איר זײַט !
ווייל פֿון דער חיהס קרעכץ מײַן האַרץ פֿאַרשטייט :
פֿאַראויס גײט טרויער, הינטער מיר — מײַן פֿרײַד.

XLIX

Against that time, if ever that time come,
When I shall see thee frown on my defects,
When as thy love hath cast his utmost sum,
Call'd to that audit by advised respects;
Against that time when thou shalt strangely pass
And scarcely greet me with that sun, thine eye,
When love, converted from the thing it was,
Shall reasons find of settled gravity,—
Against that time do I ensconce me here
Within the knowledge of mine own desert,
And this my hand against myself uprear,
To guard the lawful reasons on thy part:
 To leave poor me thou hast the strength of laws,
 Since why to love I can allege no cause.

L

How heavy do I journey on the way,
When what I seek, my weary travel's end,
Doth teach that ease and that repose to say
'Thus far the miles are measured from thy friend!'
The beast that bears me, tired with my woe,
Plods dully on, to bear that weight in me,
As if by some instinct the wretch did know
His rider loved not speed, being made from thee:
The bloody spur cannot provoke him on
That sometimes anger thrusts into his hide;
Which heavily he answers with a groan,
More sharp to me than spurring to his side;
 For that same groan doth put this in my mind;
 My grief lies onward and my joy behind.

מיין ליבע קאָן אויך מיד פֿאַרברעך פֿאַרשטיין
 פֿון טעמפֿן טרעגער מיין, ווען כ׳אייל פֿון דיר :
 פֿון וואו דו ביסט, וואָס זאָל איך שנעלער גיין ?
 ביז כ׳קער זיך אום, קיין שנעלקייט נוצט נישט מיר.
 וואָס ענטפֿערט בריאה אַרימע מיר דאָן,
 ווען שנעלסטע שנעל זעט אויס פֿאַמעלעך מיר ?
 כ׳נוץ שפֿאַר מײַנס, כאַטש איך רײט אויף ווינט-געשפֿאַן,
 אין פֿליגל-שנעלקייט פֿילט מען נישט קיין ריר ;
 מיט מיין פֿאַרלאַנג קיין פֿערד פֿאַרמעסט זיך ניט,
 דאָך קאָן פֿאַרלאַנג, פֿון ליבשאַפֿט פֿול באַגערט —
 נישט טעמפע פֿלייש — אויך הירזשען ווען ער פֿלייט,
 נאָר ליבשאַפֿט, זיך צוליב, פֿאַרגיט דעם פֿערד.
 ווי ס׳איז פֿון דיר זײַן גיין געווען דאָך לאַנג,
 צו דיר איך פֿלי, כ׳לאַז פֿערד זײַן פֿרײען גאַנג.

כ׳בין ווי דער גביר, וואָס גליקלעך שליסל קאָן
 אים ברענגען צום פֿאַרמאַכטן אוצר זײַנעם,
 וואָס ער וועט דאָך נישט קומען אָפֿט צו זען,
 נישט אָפֿצוטעמפֿן שאַרף פֿון מאַדנעם תענוג !
 דערפֿאַר איז יום-טוב וויכטיק-נײַ אַזוי,
 יום-טובים — זעלטן-ווען אין יאָר צעשטעלט,
 ווי צירונג-שטיינער — אָפֿגעשיידט אין רײַ,
 און אויפֿן האַלדו-באַנד — שענסטע בלוז צעהעלט !
 אויך צײַט דײַך האַלט, ווי שראַנק מײַנס דײַך באַוואַכט,
 ווי קליידער-אַלמער — נײַע קלייד באַהאַלט, —
 זי זוכט אַ גנאָד-מינוט פֿון גנאָד דערוואַכט,
 ווען זי אַנטפלעקט באַוואַכטן שטאַלץ צעשטראַלט.
 דו ביסט געבענטשט, וואָס ווערט דײַנס רוים שפֿרייט אויס
 פֿאַר זיג אויב האַסט ; אויב ניט — פֿאַר האַפֿן בלוז.

LI

Thus can my love excuse the slow offence
 Of my dull bearer when from thee I speed:
 From where thou art why should I haste me thence?
 Till I return, of posting is no need.
 O, what excuse will my poor beast then find,
 When swift extremity can seem but slow?
 Then should I spur, though mounted on the wind;
 In winged speed no motion shall I know:
 Then can no horse with my desire keep pace;
 Therefore desire, of perfect'st love being made,
 Shall neigh—no dull flesh—in his fiery race;
 But love, for love, thus shall excuse my jade;
 Since from thee going he went wilful-slow,
 Towards thee I'll run, and give him leave to go.

LII

So am I as the rich, whose blessed key
 Can bring him to his sweet up-locked treasure,
 The which he will not every hour survey,
 For blunting the fine point of seldom pleasure.
 Therefore are feasts so solemn and so rare,
 Since, seldom coming, in the long year set,
 Like stones of worth they thinly-placed are,
 Or captain jewels in the carcanet.
 So is the time that keeps you as my chest,
 Or as the wardrobe which the robe doth hide,
 To make some special instant special blest,
 By new unfolding his imprison'd pride.
 Blessed are you, whose worthiness gives scope,
 Being had, to triumph, being lack'd, to hope.

וואָס איז דער שטאַף פֿון וואָס דו ביסט געקנאַטן,
אָז טויזנט פֿרעמדע שאַטנס האַסטו טרייע?
ס'האַט יעדער איינער, יעדער בלויז זײַן שאַטן,
נאָר דו אַליין קאַנסט יעדן שאַטנס לײַען.
אַדאַניס-בילד וועט פֿאַלש אָן דיר דערמאַנען,
ס'איז אַלץ פֿון דיר בלויז אַרעם אימיטירט;
די שיינקייט-קונסט שפּילט אויף העלענעס פנים,
און דו אין גריכן-ציר ביסט נײַ קאַלירט.
זאָג פֿרילינג-פֿרייד, זאָג יאַרס געבענטשטע שניט, —
סױזט איינער — שאַטן פֿון דײַן שיינקייט בלויז,
סױזט צווייטער — דײַן ברייטהאַרציקייט צעבליט,
נאָר דו — אין אַלע פֿאַרמען שטראַלסט אַרויס.
אין יעדן דרויסן-טייל דײַן חן קומט צו,
און דו, ווי קיינס, און קיינס איז טרײַ ווי דו!

אַ, וויפֿל שענער נאָך איז שיינקייט-פֿראַכט
דורך יענער ליבער ציר, וואָס אמת גיט?
רויז קוקט אויס שײַן, נאָר שענער אונדז זיך דאַכט
פֿאַר יענעם ליבן דופֿט, וואָס אין איר גליט.
אויך קאַנסער-בלום מיט טיפֿע פֿאַרבן בליקט
ווי דופֿטיקער עסענץ פֿון שיינער רויוז,
הענגט אויך אויף דערנער, און שפּילט גלוסטנדיק,
ווען זומער-הויך פֿאַרבאַרגטן בליט אַנטבלויזט.
דאָך נאָר פֿאַר זייער צניעות שפּילן זײ,
אַן צערטלונג לעבן זײ, אָן רום באַוואַכט;
שטיל שטאַרבן; זיסע רויוז איז נישט אַזוי,
פֿון זיסן טויט ווערט זיסטער דופֿט געמאַכט.
אויך דו אַזוי, דו יונג און שענסטער מײַן,
אין וועלק-צײַט — וועסט געקלאָרט אין ליד מײַנס זײַן.

LIII

What is your substance, whereof are you made,
That millions of strange shadows on you tend?
Since every one hath, every one, one shade,
And you, but one, can every shadow lend.
Describe Adonis, and the counterfeit
Is poorly imitated after you;
On Helen's cheek all art of beauty set,
And you in Grecian tires are painted new:
Speak of the spring and foison of the year;
The one doth shadow of your beauty show,
The other as your bounty doth appear;
And you in every blessed shape we know.
In all external grace you have some part,
But you like none, none you, for constant heart.

LIV

O, how much more doth beauty beauteous seem
By that sweet ornament which truth doth give!
The rose looks fair, but fairer we it deem
For that sweet odour which doth in it live.
The canker-blooms have full as deep a dye
As the perfumed tincture of the roses,
Hang on such thorns and play as wantonly
When summer's breath their masked buds discloses:
But, for their virtue only is their show,
They live unwoo'd and unrespected fade,
Die to themselves. Sweet roses do not so:
Of their sweet deaths are sweetest odours made:
And so of you, beauteous and lovely youth,
When that shall fade, my verse distills your truth.

ניט מאַרמאָר, ניט באַגילדטער מאַנומענט
 פֿון פּרינק, לעבט לענגער ווי דאָס מעכטיק ליד,
 נאָר דו אין אים וועסט שײַנען מער צעבלענדט,
 ווי שטויבער שטיין, וואָס שטויבע צײַט פֿאַרשיט.
 ווען ווילדער קריג סטאַטוע-פּראַכט פֿאַרלענדט,
 און מי־געבײַען וואַרצלט אויס, צעשטערט, —
 ניט שווערד פֿון מאַרס, ניט קריגס-פֿלאַם דאָך פֿאַרברענט
 דיין לעבעדיקן אַנדענק אויף דער ערד.
 דורך טויט און שנאה-גלייכגילט וועסט פֿאַראַויס
 אַדורכגיין, און דיין ווערט אַן אַרט זיך בוים,
 און העלט זיך אויך אין צוקונפֿט-אויג אַרויס,
 וואָס נוצט די וועלט אויס ביז צום אומקום-טויט.
 אויך דו — לעבסט ביז צום יום-הדין זיך שטעלסט,
 אין ליד לעבסט און אין ליבסטנס אויגן העלסט.

באַנני דיין קראַפֿט, אַ ליבע. ס'זאָל ניט זײַן
 אַז שאַרף דײַנס טעמפּער איז פֿון אַפּעטיט,
 וואָס היינט דאָ שטילט מען אים מיט עסן איין,
 נאָר מאַרגן — מיט מער קראַפֿט זײַן שאַרפֿקײַט גליט.
 אַזוי זײַ, ליבע, כאַטש פֿילסט אַן איין טאָג
 דיין גיריק אויג ביז ס'ווערט פֿון זעט פֿאַרמאַכט,
 און מאַרגן, זע אויף ס'נײַ, און ניט דערשלאָג
 דעם ליבשאַפֿט-גײַסט דורך טעמפּקײַט פֿון געדאַכט.
 זאָל גרויע צווישן-צײַט זײַן ווי דער ים,
 וואָס ברעגן טײַלט, וואו נײַ-פֿאַרקנסטע צוויי
 צום ים-ברעג קומען טעגלעך זען די ראַם
 פֿון ליבע-אומקער וואָס גיט מער דערפֿריי.
 צי רוף עס ווינטער, פֿול מיט זאָרג און קעלטן, —
 ווערט זומערס גריסונג דרײַ מאָל ליב און זעלטן.

LV

Not marble, nor the gilded monuments
 Of princes, shall outlive this powerful rhyme;
 But you shall shine more bright in these contents
 Than unswept stone besmear'd with sluttish time.
 When wasteful war shall statues overturn,
 And broils root out the work of masonry,
 Nor Mars his sword nor war's quick fire shall burn
 The living record of your memory.
 'Gainst death and all-oblivious enmity
 Shall you pace forth; your praise shall still find room
 Even in the eyes of all posterity
 That wear this world out to the ending doom.
 So, till the judgement that yourself arise,
 You live in this, and dwell in lovers' eyes.

LVI

Sweet love, renew thy force; be it not said
 Thy edge should blunter be than appetite,
 Which but to-day by feeding is allay'd,
 To-morrow sharpen'd in his former might:
 So, love, be thou; although to-day thou fill
 Thy hungry eyes even till they wink with fullness,
 To-morrow see again, and do not kill
 The spirit of love with a perpetual dullness.
 Let this sad interim like the ocean be
 Which parts the shore, where two contracted new
 Come daily to the banks, that, when they see
 Return of love, more blest may be the view;
 Else call it winter, which being full of care
 Makes summer's welcome thrice more wish'd,
 more rare.

דיין שקלאַף, וואָס זאָל איך טאָן חוץ דינען דיר
 אין יעדער שעה און צייט פֿון דיין באַגער ? —
 ס'איז גאָר נישטאָ קיין טייער צייט בני מיר
 פֿאַר עפעס טאָן, ביז דיין פֿאַרלאַנג איך הער.
 און כּוואַג ניט שעלטן וועלט מיט שעה אָן סוף
 ווען איך, מיין אייגן האַר, אויף זייגער-שלאַג
 קוק אויס דיר, און כּינעם שיידונג ניט ווי שטראַף,
 ווען דו דיין דינער האַסט „אַדיע“ געזאָגט.
 און כּוואַג ניט מיט מיין אויפֿערזיכט-געדאַנק
 צו פֿרעגן וואו דו ביסט, וואָס איצט דו טראַכסט ?
 ווי טריבער שקלאַף איך וואַרט, טראַכט איין פֿאַרלאַנג :
 וואו נאָר דו ביסט, ווי פֿריילעך זיי דו מאַכסט.
 ס'איז ליבע אַזאָ טרייער נאָר ; קאַנסט טאָן
 איר אַלדאָס בייז, זי נעמט פֿאַר גוט עס אָן.

זאָל גאָט, וואָס מאַכט מיר שקלאַף דינס, היטן מיר
 פֿון צאַמען אין געדאַנק דיין צייט פֿאַר פֿרייד,
 פֿון ציילן יעדע שעה און טראַט פֿון דיר, —
 דיין שקלאַף, אויף דיר צו וואַרטן כּימוז זיין גרייט !
 אָ, לאַז מיר ליידן, — ביז ס'קומט וואונק פֿון דיר, —
 ווען ס'האַט דיין ווייטע פֿרנייהייט מיר פֿאַרשפּאַרט.
 כּישטיי אַלצדינג אויס, איך צאַם דאָס בייז אין מיר,
 און מאַך ניט שולדיק דיך : טוסט וויי, ביסט האַרט !
 זיי ווי דו ווילסט, דיין רעכט איז אומגעשטערט,
 קאַנסט שטענדיק מיט דיין צייט זיך פֿריי באַגיין ;
 מעגסט אַלצדינג טאָן, צו דיר דאָס רעכט געהערט
 פֿאַרגעבן זיך פֿאַרברעך וואָס טוסט אַליין.
 כּימוז וואַרטן, כאַטש ס'איז וואַרטן גיהנום-לייד,
 צי גוט, צי שלעכט — כּיבאַשולדיק ניט דיין פֿרייד.

LVII

Being your slave, what should I do but tend
Upon the hours and times of your desire?
I have no precious time at all to spend,
Nor services to do, till you require.
Nor dare I chide the world-without-end hour
Whilst I, my sovereign, watch the clock for you,
Nor think the bitterness of absence sour
When you have bid your servant once adieu;
Nor dare I question with my jealous thought
Where you may be, or your affairs suppose,
But, like a sad slave, stay and think of nought
Save, where you are how happy you make those.
 So true a fool is love that in your will,
 Though you do any thing, he thinks no ill.

LVIII

That god forbid that made me first your slave,
I should in thought control your times of pleasure,
Or at your hand the account of hours to crave,
Being your vassal, bound to stay your leisure!
O, let me suffer, being at your back
The imprison'd absence of your liberty;
And patience, tame to sufferance, bide each check,
Without accusing you of injury.
Be where you list, your charter is so strong
That you yourself may privilege your time
To what you will; to you it doth belong
Yourself to pardon of self-doing crime.
 I am to wait, though waiting so be hell;
 Not blame your pleasure, be it ill or well.

אויב ס'איז ניטאָ קיין נייס, און דאָס וואָס איז
 איז שוין געווען, — ווערט אונדזער מח דאָך
 גענאַרט, וואָס נייקייט זוכט און טראַגט אומזיסט,
 פֿון שוין געבוירן קינד דעם צווייטן יאָך!
 אַ, וואָלט די שריפֿט, — וואָס דעם אַמאָל באַהאַלט
 אַפֿילו נאָך פֿינף הונדערט זונען-רונדן, —
 אין אַלטן בוך מיר ווייזן דיין געשטאַלט,
 ווייל פֿריער האָט זיך גייסט אין שריפֿט געצונדן, —
 כּוואָל זען, וואָס אַלטע וועלט זאָגט וועגן דיר,
 אויף דעם געשאַפֿן וואונדער פֿון דיין ראַם,
 צי בעסערע עס זיינען זיי, צי מיר, —
 צי בייט זיך אַלצדינג איצט אַזוי ווי דאָן.
 אַ, כּווייס, ס'האַט חכם פֿון גאָר אַלטן טאַג
 אַן ערגערן מאַדעל מער לויב געזאָגט.

ווי ס'ציען כּוואַליעס זיך צום שטיינער-ברעג,
 מינטן אונדזערע צום סוף זיך יאָגן;
 ס'בייט יעדע אָרט מיט די וואָס שוין אַוועק,
 מיט מי און שטרייט פֿאַראַויס זיך שטענדיק טראַגן.
 געבורט, איינמאָל אין העלסטער ליכטיקייט,
 דערשטייגט ביז רייפֿקייט, ווערט דערפֿון באַהעלט,
 נאָר קרומער חשך מיט זיין גלאַריע שטרייט,
 און צייט וואָס האָט באַשענקט, איצט אַלץ פֿאַרשטעלט.
 צייט שטעכט די פֿראַכט דורך נאָך אין יונגן שפור
 און גראַבט אויס קאַרבן אויף דער שיינקייט שטערן,
 זיך נערט אויף זעלטנקייט פֿון דער נאַטור, —
 און אַלץ פֿאַר קאַסע וואַרט, פֿאַרצערט צו ווערן.
 דאָך בלייבט מיין ליד אין צוקונפֿט שטאַם פֿאַרשטאַמט,
 און לויבט דיין ווערט, כאַטש ס'פֿאַלט צייטס בייזע האַנט.

LIX

If there be nothing new, but that which is
Hath been before, how are our brains beguiled,
Which, labouring for invention, bear amiss
The second burthen of a former child!
O, that record could with a backward look,
Even of five hundred courses of the sun,
Show me your image in some antique book,
Since mind at first in character was done!
That I might see what the old world could say
To this composed wonder of your frame;
Whether we are mended, or whether better they,
Or whether revolution be the same.

O, sure I am, the wits of former days
To subjects worse have given admiring praise.

LX

Like as the waves make towards the pebbled shore,
So do our minutes hasten to their end;
Each changing place with that which goes before,
In sequent toil all forwards do contend.
Nativity, once in the main of light,
Crawls to maturity, wherewith being crown'd,
Crooked eclipses 'gainst his glory fight,
And Time that gave doth now his gift confound.
Time doth transfix the flourish set on youth
And delves the parallels in beauty's brow,
Feeds on the rarities of nature's truth,
And nothing stands but for his scythe to mow:
And yet to times in hope my verse shall stand,
Praising thy worth, despite his cruel hand.

באַפֿעלסט ס'זאָל אָפֿן האַלטן דיין געשטאַלט
 די וויעס שווערע מיר אין מידער נאַכט ?
 באַגערסט ס'זאָל שלאָף מינס זיין צעשטערט דורך גוואַלד,
 ווען שאַטן, דיר צוגלייך, פֿון מיר בייו לאַכט ?
 איז דאָס דיין גניסט, וואָס דו שיקסט אָפּ פֿון זיך
 ווייט פֿון דער היים אויף נאַכצושפירן שטיל
 מיין זינד, אין וואָס מיין צייט אומזיסט צעקריכט,
 פֿון איינפֿערזוכט די סיבה און דער ציל ?
 ניין, ליבשאַפֿט דיין איז פֿאַרט ניט אַזוי גרויס :
 דאָס איז מיין ליבשאַפֿט וואָס מיין אויג צעוועקט,
 מיין טרייע ליבשאַפֿט וואָס מיין רו פֿאַרשטויסט,
 צו שפּילן פֿאַר דיר וואַכמאַן נעכט און טעג :
 כּוואַך דאָ פֿאַר דיר, ווען דו וואַכסט ערגעץ ווייט
 פֿון מיר, מיט אַנדערע אין נאַענטקייט.

די אייגן-ליבע זינד מיין אויג געווינט,
 אויך גאַר מיין זעל, און גאַר פֿון יעדן גליד ;
 און פֿאַר דער זינד קיין היילונג זיך געפֿינט,
 טיף אינגעגראַבן אין מיין האַרץ זי גליט.
 מיר דאַכט ס'איז קיין געזיכט ווי מינער שיין,
 קיין שטאַלטונג — טריי אַזוי און אמתדיק,
 מיין אייגן ווערט כּדערקלער פֿאַר זיך אליין,
 און אַל דעם ווערט פֿון אַלע איך באַזיג.
 נאָר ווען איך זע אין שפיגל טאַקע זיך,
 צעשלאָגן און צעהאַקט דורך עלטער-יאָר, —
 מיין אייגן-ליבע אַנדערש לייען איך,
 ס'איז ליבן אַזאָ איך פֿאַרברעכן דאָך.
 דו ביסט מיין איך, פֿאַר וועמען לויב איך טראַג,
 מיין עלטער כּמאַל מיט שיינקייט פֿון דיין טאַג.

LXI

Is it thy will thy image should keep open
My heavy eyelids to the weary night?
Dost thou desire my slumbers should be broken,
While shadows like to thee do mock my sight?
Is it thy spirit that thou send'st from thee
So far from home into my deeds to pry,
To find out shames and idle hours in me,
The scope and tenour of thy jealousy?
O, no! thy love, though much, is not so great:
It is my love that keeps mine eye awake;
Mine own true love that doth my rest defeat,
To play the watchman ever for thy sake:
For thee watch I whilst thou dost wake elsewhere,
From me far off, with others all too near.

LXII

Sin of self-love possesseth all mine eye
And all my soul and all my every part;
And for this sin there is no remedy,
It is so grounded inward in my heart.
Methinks no face so gracious is as mine,
No shape so true, no truth of such account;
And for myself mine own worth do define,
As I all other in all worths surmount.
But when my glass shows me myself indeed,
Beaten and chopp'd with tann'd antiquity,
Mine own self-love quite contrary I read;
Self so self-loving were iniquity.
'Tis thee, myself, that for myself I praise,
Painting my age with beauty of thy days.

ווען ס'וועט ווי איך אַצינד זיין ליבסטער מיין,
 צייטס ביזע האַנט פֿאַרנוצט אים און צעטרעט,
 דורך שעהן אויסגענאַגט זיין בלוט וועט זיין,
 מיט קנייטשן פֿול זיין שטערן ; און עס וועט
 שוין זיין באַגין צו עלטערס נאַכט אַוועק ;
 די פֿראַכטן, וואָס ער האָט באַהערשט אַזוי,
 פֿאַרשווינדן, צי פֿאַרשוואונדן שוין פֿון וועג,
 און אוצר פֿון זיין פֿרילינג גנבען זיי ;
 פֿאַר יענער צייט באַשיץ איך מיין פֿאַרלאַנג,
 אַז עלטערס בייזער מעסער, אויסגעשטרעקט,
 זאָל דאָך ניט אויסשניידן פֿון וועלטס געדאַנק
 מיין ליבנס פֿראַכט דורך ליבנס יונגע טעג ;
 זאָל אין די שורות שוואַרץ זיין פֿראַכט אַרײַן,
 אין זייער לעבן וועט ער גרין אויך זיין.

ווען כ׳זע רײך-שטאַלצן ווערט פֿון אַלטע וועלטן
 צעשטערט, פֿאַרלענדט דורך בייזער האַנט פֿון צייט ;
 ווען כ׳זע פֿאַרשניטן טורעמס הויך-געשטעלטע,
 ווי מעש דינט מענטשן-האַס אויף אייביקייט ;
 ווען כ׳זע פֿאַר מיר, ווי הונגעריקער ים
 געווינט אַנטקעגן קעניגרייך פֿון ברעג,
 די פֿעסטע ערד צאַמט שטראַמען אין איר צאַם,
 פֿלוס-מערט פֿאַרלוסט, פֿאַרלוסט-מערט וואַסער-שטרעק ;
 ווען כ׳האַב געזען דעם צושטאַנד-בייט פֿון צייט,
 צעשטערטער צושטאַנד דורך צעמיש און שרעק,
 האָט מיר צעשטער געלערנט דעם באַדייט ;
 ס׳קומט צייט און נעמט מיין ליבסטן מיר אַוועק ;
 ס׳איז דער געדאַנק אַן ברירה ווי אַ טויט ;
 ער וויינט נאָך דעם, וואָס ס׳שרעקט אים, אַז ס׳פֿאַרגייט.

LXIII

Against my love shall be, as I am now,
With Time's injurious hand crush'd and o'erworn;
When hours have drain'd his blood and fill'd his brow
With lines and wrinkles; when his youthful morn
Hath travell'd on to age's steepy night,
And all those beauties whereof now he's king
Are vanishing or vanish'd out of sight,
Stealing away the treasure of his spring;
For such a time do I now fortify
Against confounding age's cruel knife,
That he shall never cut from memory
My sweet love's beauty, though my lover's life:
His beauty shall in these black lines be seen,
And they shall live, and he in them still green.

LXIV

When I have seen by Time's fell-hand defaced
The rich proud cost of outworn buried age;
When sometime lofty towers I see down-razed
And brass eternal slave to mortal rage;
When I have seen the hungry ocean gain
Advantage on the kingdom of the shore,
And the firm soil win of the watery main,
Increasing store with loss and loss with store;
When I have seen such interchange of state,
Or state itself confounded to decay;
Ruin hath taught me thus to ruminare,
That Time will come and take my love away.
This thought is as a death, which cannot choose
But weep to have that which it fears to lose.

ניט מעש, ניט שטיין, ניט ערד, ניט ים און ברעג,
 די שווערע מאַכט פֿון שטערבלעכקייט מיידט אויס ;
 ווי וועט דען שיינקייט ביישטיין אַט דעם שרעק,
 ווען ס'איז איר מאַכט ניט שטאַרקער פֿון אַ רויז ? —
 אַ, ווי זאָל ביישטיין זומערס האַניק-הויך
 באַלאַגערונג פֿון שלאַגנדיקע טעג, —
 ווען פֿעסטע פֿעלדזן קאַנען עס נישט, אויך,
 נישט טויער שטאַלענער — ווען צייט פֿאַרמעקט ?
 ווי היט מען אויס — אַ, אימהקער געדאַנק —
 צייטס בעסטן ציר פֿון זיין אין שראַנק פֿון צייט ?
 קאַן צאַמען שטאַרקע האַנט צייטס פֿלינקן גאַנג,
 פֿאַרווערן דעם צעשטער פֿון פֿראַכטיקייט ? —
 אַ, קיינער, חוץ עס זאָל אַ נס געשען,
 ס'זאָל דורך שוואַרץ טינט זיך העל מיין ליבשאַפֿט זען.

שוין מיד פֿון אַלעם דעם — כּירוף רו פֿון טויט,
 ווען כּיזע — פֿאַרדינסט אַ בעטלער איז געבאַרן,
 און גאַרע נישטיקייט — פֿאַרפּוצט אין פֿרייד,
 און ריינסטער גלויבן — ביטער-פֿאַלש געשוואַרן,
 און ווירדע גילדיק — פֿאַלש פֿאַרשטעלט, פֿאַרשוועכט,
 און מיידלשאַפֿט — ווערט גראַב אַזוי געשענדט,
 און ריינע שלימות — ווערט געבראַנדט און רעכט,
 און קראַפֿט — דורך וואַקל-גאַנגען ווערט געלעמט,
 און קונסט — פֿאַרשטאַמלט ווערט דורך רוער מאַכט,
 און שטות — ווי דאַקטער קענטעניש באַצווינגט,
 און פֿראַסטער אמת — ווערט פֿאַר פֿראַסט פֿאַרלאַכט,
 און גוטס, דער שקלאַף, דעם הערשער שלעכטס באַדינט :
 שוין מיד פֿון אַלץ, כּיוואַלט לאַזן אַלץ און גיין,
 נאָר שטאַרב איך — לאַז איך דאָך מיין ליב אַליין.

LXV

Since brass, nor stone, nor earth, nor boundless sea,
But sad mortality o'er-sways their power,
How with this rage shall beauty hold a plea,
Whose action is no stronger than a flower?
O, how shall summer's honey breath hold out
Against the wreckful siege of battering days,
When rocks impregnable are not so stout,
Nor gates of steel so strong, but Time decays?
O fearful meditation! where, alack,
Shall Time's best jewel from Time's chest lie hid?
Or what strong hand can hold his swift foot back?
Or who his spoil of beauty can forbid?
O, none, unless this miracle have might,
That in black ink my love may still shine bright.

LXVI

Tired with all these, for restful death I cry,
As, to behold desert a beggar born,
And needy nothing trimm'd in jollity,
And purest faith unhappily forsworn,
And gilded honour shamefully misplaced,
And maiden virtue rudely strumpeted,
And right perfection wrongfully disgraced,
And strength by limping sway disabled,
And art made tongue-tied by authority,
And folly doctor-like controlling skill,
And simple truth miscall'd simplicity,
And captive good attending captain ill:
Tired with all these, from these would I be gone,
Save that, to die, I leave my love alone.

פֿאַרוואָס אין וועלט פֿון דאַרבונג זאָל ער לעבן,
 באַשיינען אַל דאָס בייז מיט זיך אַליין,
 אַז זינד — איר גרויסקייט דאָך פֿון אים געגעבן —
 באַצירט מיט פֿריינטשאַפֿט זינער זאָל נאָך גיין,
 וואָס פֿון זיין באַק מאַכט נאָך אַ פֿאַלש געמעל,
 פֿון פֿרישן שיין רויבט טויטע זעאונג אויס ?
 פֿאַרוואָס זוכט בלאַסע שיינקייט אום פֿאַרשטעלט
 די שאַטן-רויזן, ווען ס'איז טריי זיין רויז ?
 וואָס לעבט ער איצט, ווען ס'איז נאַטור באַנקראַט,
 צו בלוט-אַרעם ס'זאָל רויטלען אַדער-וועב ?
 חוץ אים קיין אַנדער אוצר דאָך זי האָט,
 כאַטש שטאַלץ מיט פֿיל, בלויז מיט זיין זיג זי לעבט.
 אים האַלט זי פֿאַר באַווייז, ווי ס'האַט געשיינט
 איר פֿראַכט אַמאָל, נאָך פֿאַר דעם שלעכטן היינט.

זיין באַק איז מאַפע פֿון פֿאַרנוצטע טעג,
 ווען פֿראַכט געלעבט, געוועלקט — ווי בלום טוט היינט,
 נאָך איידער ממזר-רייך האָט זיך אַנטפלעקט,
 געוואָגט אויף פֿרישן שטערן זיין צעשיינט ;
 ווען ניט געשוירן האָט מען טויטנס צעפֿ
 די גאַלדענע — דעם קברס רעכט אויף דעם —
 צווייט מאָל צו לעבן אויף די צווייטע קעפֿ,
 נאָך פֿאַר טויט וואָל איז וועמענס פּוץ געווען.
 כּיזע שעהן נאָך אַלט-הייליקע אין אים,
 אַן צירונג-שיינקייט, זיך אַליין געטריי,
 ער זומערט זיך ניט אין אַ צווייטנס גרין,
 ער רויבט נישט אַלטס צו צירן שיינקייט ניי.
 און די נאַטור אים פֿאַר אַ מאַפע האַלט ;
 זע, פֿאַלשע קונסט, ווי שיינקייט האָט געשטראַלט !

LXVII

Ah! wherefore with infection should he live,
And with his presence grace impiety,
That sin by him advantage should achieve
And lace itself with his society?
Why should false painting imitate his check
And steal dead seeing of his living hue?
Why should poor beauty indirectly seek
Roses of shadow, since his rose is true?
Why should he live, now Nature bankrupt is,
Beggard of blood to blush through lively veins?
For she hath no exchequer now but his,
And, proud of many, lives upon his gains.
O, him she stores, to show what wealth she had
In days long since, before these last so bad.

LXVIII

Thus in his cheek the map of days outworn,
When beauty lived and died as flowers do now,
Before these bastard signs of fair were born,
Or durst inhabit on a living brow;
Before the golden tresses of the dead,
The right of sepulchres, were shorn away,
To live a second life on second head;
Ere beauty's dead fleece made another gay:
In him those holy antique hours are seen,
Without all ornaments, itself and true,
Making no summer of another's green,
Robbing no old to dress his beauty new;
And him as for a map doth Nature store,
To show false Art what beauty was of yore,

די טיילן דיינע, וואָס וועלטס אויג זיי זעט,
 קיין הילף פֿון האַרץ-געדאַנק פֿאַרלאַנגען ניט ;
 ס'לויבט יעדער צונג דיר, קול פֿון זעל דיר גלעט,
 מען זאָגט דיר אמתן, אויך פֿיינט לויבט מיט.
 דיין דרויסנקייט — מיט דרויסן-לויב באַקרוינט,
 נאָר זעלבע צינגער פֿול מיט לויבונגען
 מיט וואָרט צעשטערן, וואָס ס'האַט לויב געמיינט,
 דורך קוקן ווייטער ווי דאָס אויג קאָן זען.
 זיי קוקן אין דיין שיינקייט-גייסט אַרײַן,
 דערנאָך — די טאַטן דיינע מעסטן אויס ;
 ווי צאַרט ס'זאַל זייער בליק, געדאַנק נישט זײַן,
 זיי גיבן ווילד-גראַז-טעם דיין שיינקייט-רויז.
 פֿאַרוואָס שטימט אויסזען דינס מיט ריח נישט,
 ס'איז ערד אַזאַ, וואָס פֿראַסט אין איר דו בליסט.

ס'איז ניט דיין שולד, וואָס שולדיק ווערט געמאַכט,
 רכילות-בייז אין שיינקייט שטענדיק צילט,
 די צירונג פֿון דער שיינקייט איז פֿאַרדאַכט,
 אַ ראַב אין הימלס זיסע לופֿט פֿאַרהילט.
 און ביסטו גוט, רכילות גיט דאָן צו
 נאָך מער צום ווערט דיינס, וואָס דער צייט געפֿעלט ;
 וויל פֿוילונג-שלעכטס אין זיסטן בלום זוכט רן,
 און דו ווערט ריין אָן פֿלעקן פֿאַרגעשטעלט.
 ביסט דורך דעם לויכ-הייל פֿון יונגע טעג
 אַ נישט באַפֿאַלענער, צי רײַך מיט זיג,
 דאָך דאָס דיין לויב אַזוי דיין לויב נישט וועקט,
 צו האַלטן מער צעשאַרפֿט דעם קנאה-בליק ;
 ווען פֿראַכט דיינס ניט פֿאַרשטעלט וואַלט זײַן פֿון חשד,
 אויף וועלט מיט הערצער וואַלסטו מאַכט געהאַט !

LXIX

Those parts of thee that the world's eye doth view
Want nothing that the thought of hearts can mend;
All tongues, the voice of souls, give thee that due,
Uttering bare truth, even so as foes commend.
Thy outward thus with outward praise is crown'd;
But those same tongues that give thee so thine own
In other accents do this praise confound
By seeing farther than the eye hath shown.
They look into the beauty of thy mind,
And that, in guess, they measure by thy deeds;
Then, churls, their thoughts, although their eyes
 were kind,
To thy fair flower add the rank smell of weeds:
 But why thy odour matcheth not thy show,
 The soil is this, that thou dost common grow.

LXX

That thou art blamed shall not be thy defect,
For slander's mark was ever yet the fair;
The ornament of beauty is suspect,
A crow that flies in heaven's sweetest air.
So thou be good, slander doth but approve
Thy worth the greater, being woo'd of time;
For canker vice the sweetest buds doth love,
And thou present'st a pure unstained prime.
Thou hast pass'd by the ambush of young days,
Either not assail'd or victor being charged;
Yet this thy praise cannot be so thy praise,
To tie up envy evermore enlarged:
 If some suspect of ill mask'd not thy show,
 Then thou alone kingdoms of hearts shouldst owe.

ווען איך וועל שטארבן קלאַג נאָך מיר ניט מער,
ווען שווערער טרויער-גלאַק פֿאַר וועלט היילכט אויס,
אַז כ'בין אַוועק פֿון וועלט דער קויטיקער
צו ווערים קויטיקסטע אין קבר-שוים.
ניין, אויב די ווערטער זעסט, דעם שרייבערס האַנט
פֿאַרגעס; כ'בין גרייט פֿאַר גרויסער ליבשאַפֿט מיין
צו ווערן אויסגעמעקט אין דיין פֿאַרשאַפֿט דיר פֿיין.
און כ'זאָג, אויב דו אַמאַל מיין פֿערז קוקסט אָן,
ווען כ'וועל שוין אַפֿשר זיין צעמישט מיט ליים, —
איז בעסער שוין, מיין נאַמען ניט דערמאַן,
דיין ליבשאַפֿט פֿוילן זאָל מיט מיין געביין;
ניט זען זאָל קלוגע וועלט דיין פֿיין אין דיר,
און פֿון דיר לאַכן, נאָך מיין טויט, דורך מיר.

ס'זאָל וועלט ניט צווינגען דיך דערציילן איר
דאָס גוטס אין מיר, וואָס דו האַסט ליב באַגערט
אויך נאָך מיין טויט — פֿאַרגעס, מיין פֿריינט, אָן מיר,
ווייל ניט באַווייזן קאַנסט אין מיר מיין ווערט;
חויף גוטן ליגן פֿאַר מיין נויף דו ברענגסט,
און ווילסט מיר געבן מער, ווי מיר געהערט;
געשטאַרבן איך מיינס דו מיט לויב באַהענגסט,
פֿיל מער ווי קמצן-וואָר וואַלט מיך באַערט;
אַז פֿאַלש ניט אויסזען זאָל געטריישאַפֿט דיין,
וואָס צוליב ליבשאַפֿט זאָגסטו ניט די וואָר, —
זאָל נאַמען מיין מיט גוף באַגראַבן זיין,
וואָס לעבט אויף ברענגען ביידן חרפה נאָר.
ווייל מיט מיין אויפֿטו שעם איך זיך אַליין,
אויך דו זיך שעם צו ליבן נישטיקס, קליין.

LXXI

No longer mourn for me when I am dead
Than you shall hear the surly sullen bell
Give warning to the world that I am fled
From this vile world, with vilest worms to dwell:
Nay, if you read this line, remember not
The hand that writ it; for I love you so
That I in your sweet thoughts would be forgot
If thinking on me then should make you woe.
O, if, I say, you look upon this verse
When I perhaps compounded am with clay,
Do not so much as my poor name rehearse,
But let your love even with my life decay,
Lest the wise world should look into your moan
And mock you with me after I am gone.

LXXII

O, lest the world should task you to recite
What merit lived in me, that you should love
After my death, dear love, forget me quite,
For you in me can nothing worthy prove;
Unless you would devise some virtuous lie,
To do more for me than mine own desert,
And hang more praise upon deceased I
Than niggard truth would willingly impart:
O, lest your true love may seem false in this,
That you for love speak well of me untrue,
My name be buried where my body is,
And live no more to shame nor me nor you.
For I am shamed by that which I bring forth,
And so should you, to love things nothing worth.

קאנסט יענע צייט פֿון יאָר איצט זען אין מיר,
 מיט בלעטער געל, צי אָן; צי ס'הענגט אַ פֿאַר
 אויף צווייגן הויל מיט טרייסל פֿון געפֿריר,
 וויסט אַרט פֿון לאַנג פֿאַרקלונגען פֿויגל-כאַר!
 אין מיר זעסט צווישן-צייט פֿון אַזאַ טאַג,
 וואָס בלייבט נאָך זון-פֿאַרגאַנג אין מערב-וואו;
 און שוואַרצע נאַכט אים באַלד מיט זיך פֿאַרטראַגט,
 די נאַכט, טויטס צווילינג, וואָס שליסט אַלץ אין רו.
 אין מיר דו זעסט געצאַנק פֿון פֿייער שוין,
 וואָס ליגט אויף אַש פֿון יוגנט שוין פֿאַרצערט,
 ווי אויף אַ טויט-בעט, וואו ס'מוז באַלד פֿאַרגיין,
 פֿאַרצערט דורך דעם, וואָס האָט עס דאָך גענערט.
 זעסט דאָס, און שטאַרקסט דיין ליבשאַפֿט אין דיין ברוסט,
 צו ליבן שטאַרק, וואָס באַלד פֿאַרלאָזן מוזסט.

צופֿרידן זיי: ווען גרויליקער אַרעסט
 אָן אויסקויף שלעפט פֿון דאַנען מיך אַוועק,
 דעם לוינ פֿאַר לעבן מיינס אין פֿערז מיינס זעסט
 וואָס בלייבט אַן אַנדענק דיר פֿאַר דינע טעג.
 קוקסט איבער דאָס, און קוקנדיק געפֿינסט
 די טייל, וואָס ס'איז געהייליקט בלויז פֿאַר דיר, —
 פֿאַר ערד קאָן ערד אַליין בלויז זיין דער צינז;
 מיינ גניסט איז דיין, דאָס בעסטע טייל אין מיר;
 בלויז נישטיקס דאָך פֿאַרלאָרן פֿון דיר ווערט,
 וואָס, נאָך מיינ טויט, די ווערים שלינגען איין,
 פחדנישער צעשטער פֿון אַכזרס שווערד,
 צו נידעריק אין אַנדענק דינסט צו זיין.
 וואָס עס פֿאַרמאַגט, דאָס איז פֿון דעם די ווערט,
 און דאָס איז דאָס, וואָס ס'בלייבט מיט דיר אויף דר'ערד.

LXXIII

That time of year thou mayst in me behold
When yellow leaves, or none, or few, do hang
Upon those boughs which shake against the cold,
Bare ruin'd choirs, where late the sweet birds sang.
In me thou see'st the twilight of such day
As after sunset fadeth in the west,
Which by and by black night doth take away,
Death's second self, that seals up all in rest.
In me thou see'st the glowing of such fire
That on the ashes of his youth doth lie,
As the death-bed whereon it must expire
Consumed with that which it was nourish'd by.

This thou perceivest, which makes thy love more
strong,

To love that well which thou must leave ere long.

LXXIV

But be contented: when that fell arrest
Without all bail shall carry me away,
My life hath in this line some interest,
Which for memorial still with thee shall stay.
When thou reviewest this, thou dost review
The very part was consecrate to thee:
The earth can have but earth, which is his due;
My spirit is thine, the better part of me:
So then thou hast but lost the dregs of life,
The prey of worms, my body being dead,
The coward conquest of a wretch's knife,
Too base of thee to be remembered.

The worth of that is that which it contains,
And that is this, and this with thee remains.

ביסט פֿאַר מיין זין, וואָס שפּינז פֿאַר גוף באַדינט,
 צי זיסער רעגן, וואָס די ערד דערקוויקט,
 און פֿאַר דיין פֿרייד גייט אָן אין מיר אַ שטרײַט,
 ווי קמצן מיט זיין ריכטיקייט שטענדיק קריגט ;
 איצט, ווי געניסער שטאַלץ — באַלד צווייפֿלט שוין
 אַז גנבֿ־צײַט רויבט אוצר זײַנס אַוועק ;
 איצט גלויב איך, איז מיר גוט מיט דיר אַליין,
 באַלד וויל איך — וועלט זאָל זען מיין גליק אַנטפלעקט ;
 אַמאָל — געזעטיקט בין איך מיט דיין בליק,
 און אַט — כִּיגיי אויס נאָך דינסט אַ קוק אויף מיר,
 איך האָב נישט, כּוֹזך נישט מער קײַן אַנדער גליק
 חוץ דאָס וואָס קומט, צי נעמען כּמוֹז פֿון דיר.
 אַזוי איך לינד און טאַג נאָך טאַג זיך שטאַפֿ,
 אַט פֿרעס איך אַלץ, אַט גאַרנישט־ניט איך האָב.

פֿאַרוואָס איז לער פֿון נייעם שטאַלץ מיין ליד,
 ווייט פֿון פֿאַרשיידנקײַט, צי שנעלן בײַט ?
 פֿאַרוואָס ווי צײַט כּפֿאַרקוק זיך קײַנמאָל ניט
 אויף וועגן נײַ און מיש פֿון זעלטנקײַט ?
 פֿאַרוואָס נאָך אַלץ איך שרײַב אין איין געשטאַלט,
 באַקאַנטער שטאַף דערפֿינדונג מינס באַקליידט,
 אַז יעדער וואָרט מיין נאַמען זאָגט אויס באַלד,
 אויך דעם געבורט, אויך וואו דער אָנהויב גייט ?
 אַ, ווייס, זיס ליב, פֿון דיר נאָר שרײַב איך טרײַ,
 און דו אין ליבשאַפֿט — אַלץ מיין וועק־געדאַנק ;
 איז גאַר מיין בעסט אַלט וואָרט צו קליידן נײַ,
 פֿאַרשווענדן ווידער, וואָס פֿאַרשווענדט פֿון לאַנג.
 ווײַל ווי די זון נײַ־אַלט איז יעדן טאַג,
 זאָגט אויך מיין ליבע אַלץ, וואָס שוין געזאָגט.

LXXV

So are you to my thoughts as food to life,
Or as sweet-season'd showers are to the ground;
And for the peace of you I hold such strife
As 'twixt a miser and his wealth is found;
Now proud as an enjoyer and anon
Doubting the filching age will steal his treasure,
Now counting best to be with you alone,
Then better'd that the world may see my pleasure;
Sometime all full with feasting on your sight
And by and by clean starved for a look;
Possessing or pursuing no delight,
Save what is had or must from you be took.
 Thus do I pine and surfeit day by day,
 Or gluttoning on all, or all away.

LXXVI

Why is my verse so barren of new pride,
So far from variation or quick change?
Why with the time do I not glance aside
To new-found methods and to compounds strange?
Why write I still all one, ever the same,
And keep invention in a noted weed,
That every word doth almost tell my name,
Showing their birth and where they did proceed?
O, know, sweet love, I always write of you,
And you and love are still my argument;
So all my best is dressing old words new,
Spending again what is already spent:
 For as the sun is daily new and old,
 So is my love still telling what is told.

דאָס אָפּניץ פֿון דיין פּראַכט דיין שפּיגל ווייזט,
 ס'צייגט ווייזער — ווי דיין גוטע צייט פֿאַרפֿליט,
 אויף בלאַנקע בלעטער — אָפּדרוק פֿון דיין גייסט,
 פֿאַרוזכן לערנונג מעגסט, וואָס בוך דיר גיט.
 די קנייטשן, וואָס דאָס גלאַז ברענגט טריי אַרויס,
 דערמאָנען דײַך פֿון קברים-פֿרעס די צייט ;
 דעם ווייזערס סוד, פֿאַרשאַטנט, זאָגט דיר אויס
 צייטס גנביש גאַנג, פֿאַראַויס צו אייביקייט.
 דו זע, וואָס דיין זיכרון נישט פֿאַרהאַלט,
 דאָס גיב צום בלאַנקן בלאַט און סיוועט פֿון דעם
 זיין קינדער פֿון דיין גייסט גענערט, צעשטראַלט,
 וואָס וועלן אין געדאַנק אויף ס'ניי דײַך זען.
 די טואַונגען וואָס מער דו קוקסט אַדורך,
 אַלץ מער געווינסט, באַרייכערסט מער דיין בוך.

כ'האַב אָפֿט דיר פֿאַר מיין מוזע אויסדערוויילט
 און אַזאָ הילף געפֿונען פֿאַר מיין ליד
 אַז יעדנס פען זיך מיט מיין נויץ געטיילט
 און זייער קונסט האָט זיך דורך דעם צעבליט.
 דיין בליק, וואָס שטומע זינגען האָט געמאַכט,
 און שווערע פּראַסטקייט — צום געפֿלי דערהויכט,
 צו חכמהס פֿליגל פֿעדערן געבראַכט
 און האָט פֿון חן פֿאַרטאַפֿלט דאָס געלויכט ;
 זיי שטאַלץ מיט דעם וואָס איך האָב אויפֿגעשטעלט,
 ס'איז דינסט, געבוירן נאָר פֿון דיר אַליין ;
 אין צווייטנס ווערק האָסט בלויז דעם סטיל באַהעלט,
 ס'איז זייער קונסט באַחנט זיס מיט דיין חן ;
 בני מיר ביסט גאַר מיין קונסט ; מאַכסט שטייגן אויך
 מיין רויע פּראַסטקייט ביז צו חכמה הויך.

LXXVII

Thy glass will show thee how thy beauties wear,
Thy dial how thy precious minutes waste;
The vacant leaves thy mind's imprint will bear,
And of this book this learning mayst thou taste.
The wrinkles which thy glass will truly show
Of mouthed graves will give thee memory;
Thou by thy dial's shady stealth mayst know
Time's thievish progress to eternity.
Look, what thy memory can not contain
Commit to these waste blanks, and thou shalt find
Those children nursed, deliver'd from thy brain,
To take a new acquaintance of thy mind.
 These offices, so oft as thou wilt look,
 Shall profit thee and much enrich thy book.

LXXVIII

So oft have I invoked thee for my Muse
And found such fair assistance in my verse
As every alien pen hath got my use
And under thee their poesy disperse.
Thine eyes that taught the dumb on high to sing
And heavy ignorance aloft to fly
Have added feathers to the learned's wing
And given grace a double majesty.
Yet be most proud of that which I compile,
Whose influence is thine and born of thee:
In others' works thou dost but mend the style,
And arts with thy sweet graces graced be;
 But thou art all my art and dost advance
 As high as learning my rude ignorance.

ווען כ'האָב אַליין פֿאַרלאַנגט דיין הילף פֿון דיר,
 מיין ליד אַליין האָט גאָר דיין חן געקלאָרט,
 צעשטערט איז איצט מיין שיינע זאַמלונג מיר,
 מיין קראַנקע מוזע צווייטן גיט מיין אָרט.
 כ'גיב צו, זיס-ליבשאַפֿט, אַז דיין ליבער גייסט
 פֿאַרדינט אַ פּען מיט ווירדיקערער גאַב ;
 ווי שיינ דיין דיכטערס קראַפֿט דיר ניט באַווייזט,
 ער נעמט אַלץ דיינס און צאָלט דיר ווידער אָפּ.
 דיין צניעות דיר ער ליבט, זיין וואָרט ער רויבט
 פֿון אויפֿפֿיר דיינס ; די פּראַכט, וואָס ער דיר גיט
 געפֿינט ער אויף דיין באַק... קיין אַנדער לויב
 האָט ער פֿאַר דיר, חוץ דאָס, וואָס אין דיר בליט.
 דערפֿאַר באַדאַנק גישט, וואָס זיין וואָרט דיר מאַלט,
 ווייל וואָס ער קומט דיר, האָסט אַליין באַצאָלט.

ווען כ'שרייב פֿון דיר, אַ, ווי כ'ווער אָפּגעשוואַכט,
 גייסט בעסערער דיין נאַמען נוצט, איך ווייס,
 און אין דיין לויב פֿאַרשווענדט ער גאָר זיין מאַכט
 מיך שטום צו מאַכן, ווען דיין נאַמען כ'גרויס !
 נאָר ווייל ווי ברייט פֿון ים ס'איז גרויסקייט דייןע
 וואָס טראַגט סיי פּראַסטע אַדער שטאַלצע זעגל, —
 מיין פֿרעכע שיף, גאָר אַן דער ווערט פֿון זיינער
 דאָן אויף דיין ברייט אים קומט מיט טראַץ אַנטקעגן.
 דיין מינדסטע הילף מיך היט פֿון זינקען טיף,
 ווען ער אויף שטילער טיף שווימט אום אַזוי,
 ווען כ'ווער צעשטערט, בין איך אַ ווערטלאָז שיף,
 און ער — פֿון שטאַלצער הויך און שיינ געבוי ;
 אויב ער גייט אויף און איך פֿאַרוואָרפֿן ווער,
 איז ערגסטע : ס'ווערט מיין ליבע מיין צעשטער.

LXXIX

Whilst I alone did call upon thy aid,
My verse alone had all thy gentle grace,
But now my gracious numbers are decay'd
And my sick Muse doth give another place.
I grant, sweet love, thy lovely argument
Deserves the travail of a worthier pen,
Yet what of thee thy poet doth invent
He robs thee of and pays it thee again.
He lends thee virtue and he stole that word
From thy behaviour; beauty doth he give
And found it in thy cheek; he can afford
No praise to thee but what in thee doth live.

Then thank him not for that which he doth say,
Since what he owes thee thou thyself dost pay.

LXXX

O, how I faint when I of you do write,
Knowing a better spirit doth use your name,
And in the praise thereof spends all his might,
To make me tongue-tied, speaking of your fame!
But since your worth, wide as the ocean is,
The humble as the proudest sail doth bear,
My saucy bark inferior far to his
On your broad main doth wilfully appear.
Your shallowest help will hold me up afloat,
Whilst he upon your soundless deep doth ride;
Or, being wreck'd, I am a worthless boat,
He of tall building and of goodly pride:

Then if he thrive and I be cast away,
The worst was this; my love was my decay.

צי כוועל דיין עפיטאף דערלעבן שרייבן,
 צי דו נאך לעבסט, ווען איך שוין פויל אין דר'ערד, —
 ס'קאן טויט פון דא דיין אַנדענק ניט פֿאַרטרייבן,
 כאַטש יעדע טייל מינס באַלד פֿאַרגעסן ווערט.
 דיין נאָמען פֿון איצט אָן וועט אייביק לעבן,
 נאָר איך, ווען כ'גיי, מוז פֿאַר דער וועלט זיין טויט;
 די ערד — בלויז פֿראַסטן קבר קאָן מיר געבן,
 ווען דו אין מענטשנס אויג ביסט אינגעבויט;
 מיין צערטלעך ליד וועט זיין דיין מאַנומענט,
 וואָס אויג נאָך ניט געבוירן, וועט עס זען,
 ס'וועט רייד פֿון צינגער זיין צו דיר געווענדט,
 ווען טויט שוין אַלע, וואָס דאָ אַטעמען.
 דו אַליץ וועסט לעבן — דאָס מיין פען דערגרייכט —
 אין מענטשנס מויל, וואו הויך אַממערסטן הויכט.

כ'גיב צו, פֿאַרקנסט ביסט צו מיין מוזע ניט,
 דעפֿאַר אָן שאַנד, פֿאַרקוקטערהייט, לאַז דורך
 די אַלע רייד צום שיין געשטאַלט אין ליד,
 גענוצט פֿון דיכטער, וואָס בענטשט יעדן בוך.
 אין חכמה, ווי אין פֿאַרם ביסטו שיין,
 דיין ווערט גרייכט הויך, וואו לויב האַט מער קיין וועג;
 דערפֿאַר באַנייס מוזסט זוכן צו דערגיין
 מער פֿרישן שפור פֿון צייטס באַניטע טעג.
 דאָס טו; דאָך ווען זיי האַבן אויסגעטראַכט
 געצוואונגסטע בילד מיט אַליץ וואָס מליצה שיינט, —
 דו, אמת שיין, אויף אמת ביסט באַוואַכט
 אין וואַרט, טריי־פשוט פֿון דיין טרייען פֿריינט;
 ס'וואַלט נוצן זייער פֿראַסטע פֿאַרב געקענט
 אַ באַק אָן בלוט — אויף דיר איז עס פֿאַרשווענדט.

LXXXI

Or I shall live your epitaph to make,
Or you survive when I in earth am rotten;
From hence your memory death cannot take,
Although in me each part will be forgotten.
Your name from hence immortal life shall have,
Though I, once gone, to all the world must die:
The earth can yield me but a common grave,
When you entombed in men's eyes shall lie.
Your monument shall be my gentle verse,
Which eyes not yet created shall o'er-read,
And tongues to be your being shall rehearse
When all the breathers of this world are dead;
 You still shall live—such virtue hath my pen—
 Where breath most breathes, even in the mouths
 of men.

LXXXII

I grant thou wert not married to my Muse
And therefore mayst without attaint o'erlook
The dedicated words which writers use
Of their fair subject, blessing every book.
Thou art as fair in knowledge as in hue,
Finding thy worth a limit past my praise,
And therefore art enforced to seek anew
Some fresher stamp of the time-bettering days.
And do so, love; yet when they have devised
What strained touches rhetoric can lend,
Thou truly fair wert truly sympathized
In true plain words by thy true-telling friend;
 And their gross painting might be better used
 Where cheeks need blood; in thee it is abused.

אז דו דאַרפֿסט פֿאַרב, כ׳האַב קײנמאַל נײַט באַמערקט,
 דערפֿאַר מיט פֿאַרב דײַן פּראַכט כ׳האַב נײַט באַמאַלט ;
 און כ׳זע, צײַ ס׳דוכט אײך זע : שטײגסט אײבער ווערט
 פֿון דיכטערס הױלן צוזאַג, וואָס ער צאַלט.
 נו, שלאָף אײך, און אײך לױב גאַר נײַט דײַן פּראַכט,
 דײַן אײגן גרױס באַװײַזט און אײבערצײגט
 ווי ס׳האַט מאַדערנע פען דאָך גאַר קײן מאַכט
 דײַן ווערט צו מאַלן, — ווערט, וואָס וואַקסט און שטײגט.
 מײַן שװײַגן אײז אַ זײַנד האַסטו געקלערט,
 נאָר מײַר קומט גרעסטער לױב פֿאַר בלײַבן שטום,
 מיט שװײַגן מײַנס דײַן שײַנקײט נײַט צעשטערט,
 ווי דער וואָס קומט באַלעבן און ברענגט אום.
 ס׳װײַזט אײַן שײַן אױג דײַנס לעבן מער אַרױס
 ווי דײַנע דיכטערס בײַדע טראַכטן אױס.

ווער זאָגט עס מער, ווער האַט מער אױסגעדריקט
 ווי רײַכער לױב, אַז דו אַלײן בײַסט דו ?
 בײַ וועמען אַזאַ גאַב פֿאַרמויערט ליגט,
 וואָס גלײַכט זײַך מיט דער גרױסקײט דײַנער צו ?
 אײַן יענער פען וואײַנט דאַרע קאַרגשאַפֿט נאָר,
 וואָס גײַט צום בילד נײַט צו כאַטש קלענסטע פּראַכט ;
 דאָך דיר, ווער ס׳מאַלט, אױב ער קאָן זאָגן קלאָר
 אַז דו בײַסט דו, מער שטאַלץ זײַן בילד דאָס מאַכט.
 אױב ער שרײַבט-נאָך, וואָס נאָר אײַן דיר עס שטײַט,
 פֿאַרשוועכט נײַט וואָס נאַטור שאַפֿט אַזױ קלאָר, —
 מאַכט קאַפּיע דאָן זײַן קלוגשאַפֿט מער פֿאַרשפּרײַט,
 ס׳װערט פֿון זײַן סטיל-פּראַכט באַלד גאַנץ וועלט געוואָר.
 גײַב צו אַ קללה צו די בענטשונגען,
 האַסט לײַב געלױב און ס׳לײַדט דײַן לױב דורך דעם.

LXXXIII

I never saw that you did painting need
And therefore to your fair no painting set;
I found, or thought I found, you did exceed
The barren tender of a poet's debt;
And therefore have I slept in your report,
That you yourself being extant well might show
How far a modern quill doth come too short,
Speaking of worth, what worth in you doth grow.
This silence for my sin you did impute,
Which shall be most my glory, being dumb;
For I impair not beauty being mute,
When others would give life and bring a tomb.
 There lives more life in one of your fair eyes
 Than both your poets can in praise devise.

LXXXIV

Who is it that says most? which can say more
Than this rich praise, that you alone are you?
In whose confine immured is the store
Which should example where your equal grew.
Lean penury within that pen doth dwell
That to his subject lends not some small glory;
But he that writes of you, if he can tell
That you are you, so dignifies his story,
Let him but copy what in you is writ,
Not making worse what nature made so clear,
And such a counterpart shall fame his wit,
Making his style admired every where.
 You to your beauteous blessings add a curse,
 Being fond on praise, which makes your praises
 worse.

מײן שטומע מוזע, גוט דערצויגן, שווייגט,
ווען רײך-געלויבטער לויב דײנס ווערט געזאָגט,
און ווערט דורך גאָלדן פֿעדער מער פֿאַרצווייגט
מיט קונסט פֿון מוזעס מליצות אויסגעטאַקט ;
פֿון גוטס איד טראַכט, ווען זיי גוט שרײַבן בלויז,
כ׳שרײַ אָמן נאָך, ווי פֿרומער פֿון המון,
צו יעדן לויב, וואָס קלוגער גײסט טראַכט אויס,
און ראַפֿינירטע פען פֿאַרצירט עס שײן.
ווען כ׳הער מען לויבט דײך, — יאָ, ס׳איז וואָר איד זאָג,
און צו דײן לויב כ׳ברענג עפעס נאָך אַרויס ;
נאָר כ׳טראַכט דאָס אַלץ ; מײן ליבשאַפֿט, וואָס איד טראַג —
כאָטש וואָרט אירס קומט צולעצט, — דאָך גײט פֿאַרויס.
שאַץ זיי — פֿאַר קלאַנג פֿון ווערטער-לויבערײַ,
מײך — פֿאַר מײן שטיל געדאַנק, וואָס רעדט געטרײַ.

האַט דאָס זײן ליד מיט שטאַלצן זעגל-שפּרײַט,
וואָס איז צום לויב פֿאַר רײכסטן דו געבראַכט,
מיר קבר פֿאַר מײן רײפֿן זין געגרייט,
אין טראַכט, וואו ס׳האַט געדאַנק מײנס דאָרט דערוואַכט ?
איז דאָס זײן גײסט, וואָס אונטער גײסטער-מאַכט
שרײַבט איבערמענטשלעך — וואָס מײך טויט-דערשלאַגט ?
נישט ער, נישט העלפֿער זײנע אין דער נאַכט
דערשטוינונג האַבן אויף מײן ליד געיאָגט.
נישט ער, נישט יענער גײסט — זײן טרײַער פֿרײַנט,
וואָס נאַכטלעך האַט מיט חכמה אים גענאַרט,
דורך שווייגן מײנעם קאַנען זיגן הײנט ;
נישט אַט די שרעק מאַכט קראַנק מײך און פֿאַרצערט.
נאָר ווען דײן פנים פֿול זײן שורה מאַכט,
מיר אינהאַלט פֿעלט, מײן ליד ווערט אַפּגעשוואַכט.

LXXXV

My tongue-tied Muse in manners holds her still,
While comments of your praise, richly compiled,
Reserve their character with golden quill
And precious phrase by all the Muses filed.
I think good thoughts whilst other write good words,
And like unletter'd clerk still cry 'Amen'
To every hymn that able spirit affords
In polish'd form of well-refined pen.
Hearing you praised, I say ' 'Tis so, 'tis true,'
And to the most of praise add something more;
But that is in my thought, whose love to you,
Though words come hindmost, holds his rank before.
Then others for the breath of words respect,
Me for my dumb thoughts, speaking in effect.

LXXXVI

Was it the proud full sail of his great verse,
Bound for the prize of all too precious you,
That did my ripe thoughts in my brain inhearse,
Making their tomb the womb wherein they grew?
Was it his spirit, by spirits taught to write
Above a mortal pitch, that struck me dead?
No, neither he, nor his compeers by night
Giving him aid, my verse astonished.
He, nor that affable familiar ghost
Which nightly gulls him with intelligence,
As victors of my silence cannot boast;
I was not sick of any fear from thence:
But when your countenance fill'd up his line,
Then lack'd I matter; that enfeebled mine.

פֿאַרבלײב געזונט! פֿאַר מיר דו ביסט צו טייער,
און ווייסט אַליין דיין אייגן ווערט געוויס;
די פֿריי־שריפֿט פֿון דיין ווערט דיר גיט באַפֿרייאַונג,
מיין יעדער בונד מיט דיר מיט סוף דאָך איז.
ווי האַלט איך דײַך, אויב נישט דורך ווילן דיינעם?
פֿאַרדין איך אוצר דען, וואָס איך באַקום?
ס'פֿעלט אורזאָך מיר, דיין ווערט זאָל מיך באַשיינען, —
אַזוי איצט קערט זיך קריק געשאַנק מינס אום.
האַסט זיך געשענקט, אָן וויסן פֿון דיין ווערט,
צו האַסט געגרייזט אין מיר, זיך שענקענדיק;
אַז זי, דיין גרויס געשאַנק, אויף טעות זיך גענערט,
קומט איצט, נאָך גוט באַטראַכט, אַהיים צוריק.
כ'האַב דײַך געהאַט ווי טרוים וואָס חנפֿה'ט בלויז —
אין שלאָף אַ קעניג, אין דער וואַך — אַלץ אויס.

ווען דו הויבסט אָן מיך נעמען לייכטערהייט,
און פֿאַר דיין אַפּלאַך־אויג מיין ווערט דו שטעלסט,
בין איך פֿאַר דיר מיט דיר צו קעמפֿן גרייט,
און כ'בלײב געטריי דיר, כאַטש אין מיר דו פֿעלשסט.
מיט מינע שוואַכקײטן צו־גוט באַקאַנט,
כ'קאַן דאָך דערציילן פֿאַר דיין נוצן בלויז,
געהיימע שלעכטס אויף זיך, וואָס מיר ברענגט שאַנד,
און כאַטש פֿאַרלירסט מיך, וואַקסט דיין רום מער אויס.
דאָך אויך פֿון דעם געווינער זײַן וועל איך:
ווען גאַר מיין ליבשאַפֿט־זין כ'שפּאַר־אַן אויף דיר,
דעם שאַדן, וואָס איך טו אַליין צו זיך
בלויז פֿאַר דיין גוטס ווערט טאַפּל גוטס פֿאַר מיר.
אַזאַ מיין ליבע, דיר אַזוי כ'געהער,
אַז פֿאַר דיין גוטס איז גאַר קײַן שלעכטס מיר שווער.

LXXXVII

Farewell! thou art too dear for my possessing,
And like enough thou know'st thy estimate:
The charter of thy worth gives thee releasing;
My bonds in thee are all determinate.
For how do I hold thee but by thy granting?
And for that riches where is my deserving?
The cause of this fair gift in me is wanting,
And so my patent back again is swerving.
Thyself thou gavest, thy own worth then not
knowing,
Or me, to whom thou gavest it, else mistaking;
So thy great gift, upon misprision growing,
Comes home again, on better judgement making.
Thus have I had thee, as a dream doth flatter,
In sleep a king, but waking no such matter.

LXXXVIII

When thou shalt be disposed to set me light
And place my merit in the eye of scorn,
Upon thy side against myself I'll fight
And prove thee virtuous, though thou art forsworn.
With mine own weakness being best acquainted,
Upon thy part I can set down a story
Of faults conceal'd, wherein I am attainted,
That thou in losing me shalt win much glory:
And I by this will be a gainer too;
For bending all my loving thoughts on thee,
The injuries that to myself I do,
Doing thee vantage, double-vantage me.
Such is my love, to thee I so belong,
That for thy right myself will bear all wrong.

דו זאָג, ביסט פֿאַר אַ שולד אַוועק פֿון מיר,
 און כּוועל באַשרייבן באַלד די שולדיקייט :
 פֿון מיין געליימטקייט רייד, און כּבלייב אָן ריר,
 כּפֿיר קעגן דינע סיבות ניט קיין שטרייט.
 קאַנסט, ליב, מיך האַלב אַזוי ניט שענדן דאָך,
 כּזאָל אויף געוואונטשטן וועג פֿון אומבייט גיין, —
 ווי איך זיך שענד אַליין : דיין וואונטש כּגיב נאָך,
 כּפֿאַרשטיק דיין פֿריינטשאַפֿט, כּבלייב אַ פֿרעמדער שטיין ;
 פֿון דינע וועגן — ווייט ; און אויף מיין צונג
 נישט מער דיין זיס באַליבטער נאָמען קומט,
 אים זאָל מיין זינד נישט ברענגען לעסטערונג,
 נישט אויסזאָגן פֿון אונדזער אַלטן בונד.
 אַנטקעגן זיך — פֿאַר דיר איך טרעט אַרויס,
 ווייל כּטאָר נישט ליבן אים, וואָס דו פֿאַרשטייסט.

טאָ האָס מיך ווען דו ווילסט ; אויב ווען — איז שוין ;
 אַצינד, ווען וועלט מיין טאַט-צעשטער באַגערט,
 גיי-מיט מיין מזל-טראַץ, מיך צווינג צו שטיין
 געבוקט, און קום נישט ווען כּיבין שוין צעשטערט ;
 אַ, קום נישט, ווען מיין האַרץ אַנטרינט פֿון זאָרגן,
 ביים סוף פֿון אַ באַזיגטן פֿיין-צעשטער ;
 נישט גיב אַ ווינט-נאַכט רעגנדיקן מאַרגן
 צו לענגערן געצילטן איבערקער.
 אויב דו פֿאַרלאָזסט מיך, — גיי נישט לעצט, ווען מיך
 האָט קליינער פֿיין שוין גאָר זיין ביז געבראַכט, —
 ביים אַנהויב קום, פֿאַרזוכן דאָן זאָל איך
 צוערשט דעם מזלס סאַמע ערגסטע מאַכט ;
 און יעדע וויי, וואָס איצט ווי וויי זעט אויס,
 איז ביים פֿאַרלירן דיך — נישט אַזוי גרויס.

LXXXIX

Say that thou didst forsake me for some fault,
And I will comment upon that offence;
Speak of my lameness, and I straight will halt,
Against thy reasons making no defence.
Thou canst not, love, disgrace me half so ill,
To set a form upon desired change,
As I'll myself disgrace: knowing thy will,
I will acquaintance strangle and look strange,
Be absent from thy walks, and in my tongue
Thy sweet beloved name no more shall dwell,
Lest I, too much profane, should do it wrong
And haply of our old acquaintance tell.

For thee against myself I'll vow debate,
For I must ne'er love him whom thou dost hate.

XC

Then hate me when thou wilt; if ever, now;
Now, while the world is bent my deeds to cross,
Join with the spite of fortune, make me bow,
And do not drop in for an after-loss:
Ah, do not, when my heart hath 'scaped this sorrow,
Come in the rearward of a conquer'd woe;
Give not a windy night a rainy morrow,
To linger out a purposed overthrow.
If thou wilt leave me, do not leave me last,
When other petty griefs have done their spite,
But in the onset come; so shall I taste
At first the very worst of fortune's might,

And other strains of woe, which now seem woe,
Compared with loss of thee will not seem so.

ווער ס'שיינט מיט יחוס, ווער מיט פֿיאיִקניט,
ווער מיט זיין גבורה, ווער מיט האָב זיך רימט,
ווער מיט זיין קלייד, כאַטש מאַדיש-ניי עס שרייט,
צי ווער מיט פֿערד און ווער מיט פֿאַלקן, הינט ;
סווערט יעד געמיט באַגלייט מיט פֿריידן זיינע,
וואו ס'איז דאָ גליק פֿון אַלע גליקן גרעסער : —
די אַלע זאָכן — ניט פֿאַר מאַס פֿאַר מינער,
דאָס אַלץ — אויף גאָר דאָס בעסטע איך פֿאַרבעסער.
דיין ליבשאַפֿט איז מיר מער ווי יחוס ווערט,
פֿון רייכקייט מער, מער שטאַלץ פֿון קליידער-שווענד,
מיט מערער פֿריידן ווי פֿון פֿאַלקן, פֿערד ;
כ'האָב דיך — מיט מענטשנס גאַרער שטאַלץ איך בלענד.
נאָר שלעכט איז דאָס, וואָס צונעמען דו קענסט
דאָס אַלץ פֿון מיר, און מיר נאָך ערגער קלעמסט.

טו ס'ערגסטע, זיך אַרויסצוגנבען דאָך,
פֿאַר לעבן-לאַנג געזיכערט אַלץ ביסט מיין ;
ווי לאַנג דיין ליבע לעבט, לעבט לעבן נאָך,
ווייל אַלץ געבונדן איז אויף ליבע דיין.
טאָ דאַרף ניט שרעקן מיר די ערגסטע לייד, —
פֿון מינדסטער דאָך גייט לעבן מינס צו ענד ;
אַ שטאַנד אַ בעסערן פֿאַר מיר כ'זע גרייט,
ווי דער, וואָס אויף דיין ליבע בלויז זיך לענט ;
קאַנסט מיט געדאַנק, אומטריי, ניט ווייטאַן מיר,
ווייל לעבן מינס אויף פֿאַלשקייט דינס בלויז שטייט.
אַ, סאַראַ פֿרייד-באַרעכט געפֿיין איך זיך ;
פֿרייד פֿון דיין ליבע, שטאַרבן אויך מיט פֿרייד.
שרעקט ריינסטע שיינקייט ניט פֿאַר פֿלעק זיך דען ? —
ביסט אַפֿשר פֿאַלש, נאָר זאָל איך עס ניט זען.

XC I

Some glory in their birth, some in their skill,
Some in their wealth, some in their bodies' force,
Some in their garments, though new-fangled ill,
Some in their hawks and hounds, some in their horse;
And every humour hath his adjunct pleasure,
Wherein it finds a joy above the rest:
But these particulars are not my measure;
All these I better in one general best.
Thy love is better than high birth to me,
Richer than wealth, prouder than garments' cost,
Of more delight than hawks or horses be;
And having thee, of all men's pride I boast:
 Wretched in this alone, that thou mayst take
 All this away and me most wretched make.

XC II

But do thy worst to steal thyself away,
For term of life thou art assured mine,
And life no longer than thy love will stay,
For it depends upon that love of thine.
Then need I not to fear the worst of wrongs,
When in the least of them my life hath end.
I see a better state to me belongs
Than that which on thy humour doth depend;
Thou canst not vex me with inconstant mind,
Since that my life on thy revolt doth lie.
O, what a happy title do I find,
Happy to have thy love, happy to die!
 But what's so blessed-fair that fears no blot?
 Thou mayst be false, and yet I know it not.

אזוי כוועל לעבן ; מיינען דו ביסט טרין,
 ווי מאן גענארט ; כוועל ליבע-פנים נאך
 אַלץ זען ווי ליבע, כאַטש געענדערט ני ;
 דיין בליק מיט מיר, דיין האַרץ — וואו אַנדערש דאָך :
 ווייל ס'קאָן קיין האַס ניט וואוינען אין דיין בליק,
 דערפֿאַר אין אויג כ'דערקאָן קיין בניט אויף דיר.
 אויף אויסזענס פֿיל פֿאַלש-האַרץ-געשיכטע ליגט
 אין מאַדנעם שטערן-קנייטש, געמיט און ריר.
 ביי דיין באַשאַף — געווען איז גאַטס פֿאַרלאַנג,
 ס'זאָל אויף דיין פנים וואוינען ליבשאַפֿט-גליק,
 וואָס ס'זאָל דיין האַרץ ניט טאָן, צי דיין געדאַנק, —
 ניט מער ווי זיסקייט זאָגן זאָל דיין בליק.
 צו חוהס עפל גלייך דיין שיינקייט בליט,
 ווען דיין זיס-צניעות שטימט מיט אויסזען ניט.

ווער ס'האַט די מאַכט צו ווייטאָן און זאָגט ניין,
 ווער ס'טוט נישט דאָס, וואָס אויסזען זאָגט ער טוט,
 ווער צווייטן רירט, אַליין — אָן ריר ווי שטיין
 בלייבט קאַלט, פֿאַמעלעך צו דער גלוסטונג-גלוט ;
 דער ירשנט הימל-חן מיט רעכט דערפֿאַר
 און לאַזט נאַטור-גאַב נישט זיין אויסגעבראַכט,
 דער איז אַליין אויף פנים זיינס דער האַר,
 ווען אַנדערע — בלויז וועכטער פֿון דער פראַכט.
 דעם זומערס בלום — איז נאָר דעם זומער ליב,
 פֿאַר זיך אַליין — בלום לעבט און שטאַרבט דאָך בלויז ;
 נאָר ווען פֿאַרגיפֿטונג זיך מיט בלום פֿאַרקניפֿט,
 זעט ווילד-גראַז דאָך פֿון אים פֿיל שענער אויס.
 דורך טאַט, די זויערסטע פֿון זאך דער זיסטער ווערט ;
 די ליליע פֿוילט — זיך מער פֿון ווילד-גראַז הערט !...

XCIII

So shall I live, supposing thou art true,
Like a deceived husband; so love's face
May still seem love to me, though alter'd new;
Thy looks with me, thy heart in other place:
For there can live no hatred in thine eye,
Therefore in that I cannot know thy change.
In many's looks the false heart's history
Is writ in moods and frowns and wrinkles strange,
But heaven in thy creation did decree
That in thy face sweet love should ever dwell;
Whate'er thy thoughts or thy heart's workings be,
Thy looks should nothing thence but sweetness tell.
How like Eve's apple doth thy beauty grow,
If thy sweet virtue answer not thy show!

XCIV

They that have power to hurt and will do none,
That do not do the thing they most do show,
Who, moving others, are themselves as stone,
Unmoved, cold, and to temptation slow,
They rightly do inherit heaven's graces
And husband nature's riches from expense;
They are the lords and owners of their faces,
Others but stewards of their excellence.
The summer's flower is to the summer sweet,
Though to itself it only live and die,
But if that flower with base infection meet,
The basest weed outbraves his dignity:
For sweetest things turn sourest by their deeds;
Lilies that fester smell far worse than weeds.

ווי זיס און ליב מאַכסט אויסצוזען די שאַנד,
 גלייך שמעקנדיקע רויז, וואו וואַרים לעבט,
 אויך שיינקייט פֿון דיין נאַמען ווערט פֿאַרויאַנט ! —
 אין סאַראַ זיסקייט האַלסט דיין זינד פֿאַרוועבט.
 די צונג — וואָס אויסדערציילט פֿון דינע טעג
 און דייט אָן מיאוס אויף דיין לוסטיקייט, —
 קאָן ברענגען אומלויב נאָר אויף לויבונג-וועג,
 פֿאַרבענטשט דיין נאַמען בלויז, וואָס איז פֿאַרשייט ;
 אַ, סאַראַ פֿאַלאַץ האָט די זינד אַנטדעקט,
 דיך האָט זי אויסדערוויילט צו זיין איר היים,
 וואו שיינקייט-שלייער שלייערט יעדן פֿלעק,
 און אַלץ, וואָס אויגן קאָנען זען, ווערט שייך ;
 ליב-האַרץ, באַטראַכט, וואָס גליק דיר ווייזט אַרויס,
 אַז צופֿיל נויך טעמפט שאַרפֿסטן מעסער אויס.

דער זאַגט — דיין יוגנטס שולד, דער — זינד-צעברויז,
 דער זאַגט — דיין חן איז יונגקייט, שפּיל און פֿרייד ;
 סײַ חן און שולד בײַ הויך און קליין נעמט אויס ;
 פֿון שולדן מאַכסטו חן, וואָס נאָך דיר גייט,
 ווי אויף דער מלכהס פֿינגער, אויפֿן טראָן,
 ווערט ערגסטער שטיין באַטראַכט אין רײַכסטן ווערט.
 אויך פֿאַלשקייט, וואָס מען זעט אויף דיר ווען אָן,
 קוקט אויס ווי וואַר, ווי וואַר געשאַצט זי ווערט.
 פּיל לעמער וואַלט דער בייזער וואַלף פֿאַרפֿירן,
 ווען אויף אַ לאַם זיין אויסזען בײַט ער אויס, —
 פּיל שטומע נאַכקוקערס נאָך זיך וואַלסט פֿירן,
 אויב נאָר דו נוצט דיין מאַכט אין פֿולער גרויס !
 דאָך טו עס ניט ; מײַן ליבשאַפֿט דיך באַהערשט,
 ביסט מײַן און מיט דיין נאַמען מיר געהערסט !

XCV

How sweet and lovely dost thou make the shame
Which, like a canker in the fragrant rose,
Doth spot the beauty of thy budding name!
O, in what sweets dost thou thy sins enclose!
That tongue that tells the story of thy days,
Making lascivious comments on thy sport,
Cannot dispraise but in a kind of praise;
Naming thy name blesses an ill report.
O, what a mansion have those vices got
Which for their habitation chose out thee,
Where beauty's veil doth cover every blot,
And all things turn to fair that eyes can see!
 Take heed, dear heart, of this large privilege;
 The hardest knife ill-used doth lose his edge.

XCVI

Some say thy fault is youth, some wantonness;
Some say thy grace is youth and gentle sport;
Both grace and faults are loved of more and less;
Thou makest faults graces that to thee resort.
As on the finger of a throned queen
The basest jewel will be well esteem'd,
So are those errors that in thee are seen
To truths translated and for true things deem'd.
How many lambs might the stern wolf betray,
If like a lamb he could his looks translate!
How many gazers mightst thou lead away,
If thou wouldst use the strength of all thy state!
 But do not so; I love thee in such sort
 As, thou being mine, mine is thy good report.

ווי ווינטער איז מיין ווינט-זיין מיר געווען
פֿון דיר, פֿון יאָר פֿאַרשוואונדענעם די פֿרייד ;
ווי כּהאַב געפֿרירט, כּהאַב גרויע טעג געזען,
מיט וויסט פֿון אַלט דעצעמבער האָט געווייט ;
די צייט אַוועק — געווען איז זומער דאָך ;
דער גרייטער האַרבסט מיט שפֿע פֿול באַוואַכט,
טראַגט שווער דעם זומערס שווערסטן גלוסטונג-יאָך,
ווי נאָך האַרס טויט — אלמנהדיקע טראַכט ;
נאָר אויסגעזען האָט פֿרוכפערקייט צו מיר
ווי טרייסט פֿאַר יתום, פֿרוכט אָן פֿאַטער-פֿרייד ;
ווייל זומער-פראַכט דאַרף זיין צו דינען דיר,
אָן דיר אַלץ שטומט, אָן פֿויגל-קלאַנג אַלץ שטייט ;
און זינגען זיי — אַ טרויערניש פֿאַרקלעמט,
בלאַט בלאַסט פֿון שרעק אַז ווינטער-קעלט גענענט.

כּיבין ווייט געווען פֿון דיר אין פֿרילינג-צייט,
אַפּריל פֿול שטאַלץ — מיט גאָר זיין פּוץ באַקליידט,
באַווייט אַט אַלץ מיט גייסט פֿון יונגיקייט,
אַז אויך סאַטורן, שווער טאַנצט-מיט אין פֿרייד.
דאָך קאָן נישט פֿויגל-ליד, נישט רייכסטע בלומען
אין זיסטן ריח און קאַליר אַנטבלויזט,
מיך מאַכן וואָס דערציילן פֿון דעם זומער,
צי קלייבן זיי פֿון שטאַלצן שוים אַרויס ;
כּהאַב ליליעס ווייס מיט וואונדער נישט באַטראַכט,
טיף-רויט פֿון רויז מיט לויבונג נישט באַגריסט,
בלויז זיס געווען ; בלויז שאַטנס פֿון דער פראַכט
נאָך דיר געמעלט ; דו — זייער פֿאַרם ביסט.
דאָך דאַכט, ס'איז ווינטער ; דו — ווייט-ווייט אַזוי,
ווי מיט דיין שאַטן שפּיל איך זיך מיט זיי.

XCVII

How like a winter hath my absence been
From thee, the pleasure of the fleeting year!
What freezings have I felt, what dark days seen!
What old December's bareness every where!
And yet this time removed was summer's time,
The teeming autumn, big with rich increase,
Bearing the wanton burthen of the prime,
Like widow'd wombs after their lord's decease:
Yet this abundant issue seem'd to me
But hope of orphans and unfather'd fruit;
For summer and his pleasures wait on thee,
And, thou away, the very birds are mute;
Or, if they sing, 'tis with so dull a cheer
That leaves look pale, dreading the winter's near.

XCVIII

From you have I been absent in the spring,
When proud-pied April dress'd in all his trim
Hath put a spirit of youth in every thing,
That heavy Saturn laugh'd and leap'd with him.
Yet nor the lays of birds nor the sweet smell
Of different flowers in odour and in hue
Could make me any summer's story tell,
Or from their proud lap pluck them where they grew
Nor did I wonder at the lily's white,
Nor praise the deep vermilion in the rose;
They were but sweet, but figures of delight,
Drawn after you, you pattern of all those.
Yet seem'd it winter still, and, you away,
As with your shadow I with these did play.

כ'האב דרייסטן וויאלעט געמוסרט האַרב :
 „וואו, זיסער גנב, רויבסט זיס הויך אויב ניט
 פֿון ליבסטערס אַטעם ? אויף די באַקן, צאַרט,
 דיין שטאַלצן פּורפור, וואָס קאַליר זיי גיט, —
 האָסט גראָב אין ליבסטערס אַדערן פֿאַרפֿאַרבט.“
 פֿאַר ווייס פֿון האַנט דינס — ליליע איך פֿאַרקלאַג,
 פֿאַרכאַפט האָט מאַיאַראַן-בליט דינע האַר,
 די רויזן — שרעקעדיק אויף דאַרן-שטאַק,
 איינס רויטלט שאַנד, איינס ווייסער יאוש נאַר ;
 אַ דריטס — ניט ווייס, ניט רויט, — פֿון ביידן נעמט,
 און צו זיין רויב אויך הויך דינס האָט ער גרייט ;
 נאַר פֿאַר זיין גולה — שטאַלץ פֿון גאַר זיין בלענד, —
 אים פֿרעסט נקמה-וואַרים ביז צום טויט.
 נאָך בלומען כ'טרעף, כ'האב קיינס געזען פֿאַר מיר,
 וואָס האָט ניט הויך און פֿאַרב גערויבט פֿון דיר.

וואו ביסטו, מוזע, וואָס פֿאַרגעסט זיך לאַנג
 דערמאָנען דאָס וואָס מאַכט דיך שטאַרק צו זיין ?
 שווענדסט גאַר דיין פֿייער אויף אַ לער געזאַנג,
 שוואַרצסט קראַפֿט צו לייצען בייע זאַכן שייַן ?
 קום, מוזע, קריק, געשוויגן האָסט שוין לאַנג,
 אין טענער צאַרט קויף אויס פֿאַרשווענדטע צייַט ;
 צום אויער זינג, וואָס פֿרייט זיך מיט דיין קלאַנג,
 און פֿאַר דיין פען אי קונסט אי תּוך אַנטלייַט.
 קום, מוזע, קוק אין ליבנס שטאַלט זיך אַיַן
 און זע, אויב צייַט האָט קנייטשן דאַרט געמאַכט ;
 אויב יא, פֿון פֿוילונג זאַלסט באַשפּאַטער זיין,
 און מאַך צייַטס זיגן אומעטום פֿאַראַכט.
 גיב רום אים שנעלער ווי אים צייַט פֿאַרצערט,
 פֿאַרהאַלט איר קאַסע און איר קרומע שווערד.

XCIX

The forward violet thus did I chide:
Sweet thief, whence didst thou steal thy sweet
that smells,

If not from my love's breath? The purple pride
Which on thy soft cheek for complexion dwells
In my love's veins thou hast too grossly dyed.
The lily I condemned for thy hand,
And buds of marjoram had stol'n thy hair:
The roses fearfully on thorns did stand,
One blushing shame, another white despair;
A third, nor red nor white, had stol'n of both
And to his robbery had annex'd thy breath;
But, for his theft, in pride of all his growth
A vengeful canker eat him up to death.

More flowers I noted, yet I none could see
But sweet or colour it had stol'n from thee.

C

Where art thou, Muse, that thou forget'st so long
To speak of that which gives thee all thy might?
Spend'st thou thy fury on some worthless song,
Darkening thy power to lend base subjects light?
Return, forgetful Muse, and straight redeem
In gentle numbers time so idly spent;
Sing to the ear that doth thy lays esteem
And gives thy pen both skill and argument.
Rise, resty Muse, my love's sweet face survey,
If Time have any wrinkle graven there;
If any, be a satire to decay,
And make Time's spoils despised every where.

Give my love fame faster than Time wastes life;
So thou prevent'st his scythe and crooked knife.

א, פֿוילע מוזע, זאָג, ווי צאָלסטו אויס
פֿאַר דיין ניט מאָלן וואָר געפֿאַרבט אין פראַכט?
ס'זענדט פראַכט און וואָר זיך אָן מיין ליבסטן בלוז,
אויך דיך דאָס אייגענע דערהויבן מאַכט.
גיב ענטפֿער, מוזע: וועסטו דען ניט זאָגן —
„ס'דאַרף אמת צו זיין פֿאַרב קיין צו-ריכט נישט,
פראַכט דאַרף ניט פינזל, פראַכט-וואָר צו צוטראַגן,
דאָס בעסט איז בעסט, ווען קיינמאַל צוגעמישט?“
ווייל ער דאַרף לויבונג ניט, וועסט שווינגיק שטיין?
דיין שטילקייט ניט פֿאַרגיב; נאָר דו קאַנסט מאַכן
אים איבערלעבן ס'גאַלד פֿון קבר-שטיין,
ס'זאָל לויב פֿאַר אים אין צוקונפֿט-דורות וואַכן;
טו חוב דינסט, מוזע, כּוויז דיר, ווי מיין פֿריינט
קאַנסט לאַנג נאָך מאַכן אויסזען גלייך ווי היינט.

מיין ליבע איז געשטאַרקט, כאַטש שוואַכער ס'דאַכט,
נישט מינדער כּליב, כאַטש מינדער וויזט זיך אויס,
ס'איז ליבע סחורהדיק, וואָס שאַצונג מאַכט
באַזיערס צונג און שרייט דעם ווערט אַרויס.
געווען איז אונדזער ליבע דעמאַלט ניי,
אין פֿרילינג; ס'האַט באַגריסט מיין ליד איר גאַב,
ווי פֿילאַמעלא זינגט אין זומער פֿריי,
און ס'פֿינל אירס אין רייף-טעג איז פֿאַרשטאַפט:
נישט ווייל ס'איז זומערס פראַכט איצט ווינציקער,
ווי ווען פֿאַרשטילט דער נאַכט איר טרויער-קלאַנג,
נאָר ווייל ווילד ליד אויף יעדן צווינג הענגט שווער,
ס'איז פראַכט געוואָרן וואָך, און פֿריי — פֿאַרצאַנקט.
דערפֿאַר, ווי זי אַמאַל, מיין צונג כּיהאַלט איין,
עס זאָל מיין ליד דיר לאַנגווייליק ניט זיין.

CI

O truant Muse, where shall be thy amends
For thy neglect of truth in beauty dyed?
Both truth and beauty on my love depends;
So dost thou too, and therein dignified.
Make answer, Muse: wilt thou not haply say
'Truth needs no colour, with his colour fix'd;
Beauty no pencil, beauty's truth to lay;
But best is best, if never intermix'd?'
Because he needs no praise, wilt thou be dumb?
Excuse not silence so; for't lies in thee
To make him much outlive a gilded tomb,
And to be praised of ages yet to be.
Then do thy office, Muse; I teach thee how
To make him seem long hence as he shows now.

CII

My love is strengthen'd, though more weak in
seeming;
I love not less, though less the show appear:
That love is merchandized whose rich esteeming
The owner's tongue doth publish every where.
Our love was new and then but in the spring
When I was wont to greet it with my lays,
As Philomel in summer's front doth sing
And stops her pipe in growth of riper days:
Not that the summer is less pleasant now
Than when her mournful hymns did hush the night,
But that wild music burthens every bough
And sweets grown common lose their dear delight.
Therefore like her I sometime hold my tongue,
Because I would not dull you with my song.

אָ, סאַראַ אַרימקײַט מײַן מוזע ברענגט,
 כאַטש זי קאָן ווייזן שטאַלץ מיט איר פֿאַרנעם,
 גאַר הויל געשטאַלט איז מיט מער ווערט באַשענקט,
 ווי ס'איז מיט צוגאַב פֿון מײַן לויב געווען;
 נישט טאַדל מיך, ווען כ'קאָן ניט שרײַבן מער!
 אין שפיגל קוק, געזיכט דאָרט שוועבט אַרויס
 וואָס איבערשטייגט מײַן דמיון טעמפֿ און לער,
 פֿאַרשעמט מיך, טעמפֿט די שורות מײַנע אויס.
 איז פּרואוּו צו בעסערן קײַן זינד דען ניט
 ווען ס'ווערט אַ שײַן געשטאַלט פֿאַרמיאוסט גאַר?
 ווייל ס'האַט קײַן אַנדער וואונטש דאָך ניט מײַן ליד
 חוץ מאַלן חן און גאַב דינסט ווי אויף וואָר.
 און מער, פֿיל מער, ווי אין מײַן פֿערז קאָן זײַן,
 דיר ווייזט דיין שפיגל, ווען דו קוקסט אַרײַן.

פֿאַר מיר, ווערסט שײַנער פֿרײַנט, נישט קײַנמאַל אַלט,
 ווי כ'האַב דיין בליק דערבליקט צום ערשטן טאַג
 ביסט שײַן נאָך... ס'האַבן שוין דרײַ ווינטערס קאַלט
 דרײַ זומערס שטאַלץ פֿון וואַלד אַראַפּגעיאַגט;
 דרײַ וואונדער-פֿרײַלינגס, אויף געל האַרבסט פֿאַרבלענדט,
 אין צײַט-געלאַף האַב איך געזען פֿאַרבליצט;
 דרײַ מאַל האָט יוֹן-הײַז דרײַ אַפּרילס פֿאַרברענט
 זינט ערשטע פֿרײַשקײַט דינסט, וואָס גרינט נאָך איצט.
 דאָך שײַנקײַט שלײַכט, ווי שנעל צײַטס ווייזער גײַט
 פֿון צײַפֿער אָפּ, מיט ריר זײַנס אומבאַמערקט,
 אַך, דיין זיס פֿאַרב, וואָס דאַכט זיך אַלץ נאָך שטייט,
 אויך האָט באַוועג, — כאַטש אויג גענאַרט נאָך ווערט.
 דו נישט געבערטע צײַט, פֿאַר שרעק פֿאַרנעם:
 ס'איז שײַנקײַטס גרין נאָך פֿאַר דיר טײַט געווען.

CIII

Alack, what poverty my Muse brings forth,
That having such a scope to show her pride,
The argument all bare is of more worth
Than when it hath my added praise beside!
O, blame me not, if I no more can write!
Look in your glass, and there appears a face
That over-goes my blunt invention quite,
Dulling my lines and doing me disgrace.
Were it not sinful then, striving to mend,
To mar the subject that before was well?
For to no other pass my verses tend
Than of your graces and your gifts to tell;
And more, much more, than in my verse can sit
Your own glass shows you when you look in it.

CIV

To me, fair friend, you never can be old,
For as you were when first your eye I eyed,
Such seems your beauty still. Three winters cold
Have from the forests shook three summers' pride,
Three beauteous springs to yellow autumn turn'd
In process of the seasons have I seen,
Three April perfumes in three hot Junes burn'd,
Since first I saw you fresh, which yet are green.
Ah! yet doth beauty, like a dial-hand,
Steal from his figure and no pace perceived;
So your sweet hue, which methinks still doth stand,
Hath motion and mine eye may be deceived:
For fear of which, hear this, thou age unbred;
Ere you were born was beauty's summer dead.

נישט רופט אידאָלן-דינסט די ליבע מינע,
 נישט האַלט, ס'איז ליבער מינער אַן אידאָל,
 וויל גאָר די לידער לויב מינס ענלעך זינען,
 צו איינעם, אַלץ פֿון איינעם אַלע מאָל.
 ס'איז הינט מיין ליבע גוט, אויך מאָרגן גוט,
 באַשטענדיק וואונדערלעך און גרויס ;
 דערפֿאַר מיין ליד — באַשטענדיק אין מאַרשרוט,
 איין זאך נאָר זאָגט, די אַנדערשקייט לאַזט אויס.
 שייך, גוט, געטריי, איז הויפט פֿון מינע רייד,
 שייך, גוט, געטריי, מיט נייעם ווערטער-זאָג ;
 אין אַט דער בייטונג גאָר מיין ריכטונג גייט,
 דריי טעמעס — איינס, ס'גיט וואונדערלעך אַ טראַג !
 שייך, גוט, געטריי — געלעבט דאָך אַפֿט אליין,
 קיינמאָל ביז איצט — די דריי געהאַט איין היים.

אין כראַניק-בוך פֿון צייט פֿאַרשווענדטער, לאַנג,
 ווען כ'זע געשטאַלטן שענסטע דאָרט באַשריבן,
 ס'ברענגט שיינקייט שיינעם אַלטן גראַם-געזאַנג,
 אַ חוב צו טויטע דאַמען, ריטער-ליבע ;
 כ'זע דאָן — אויף שילד פֿון זיסער שיינקייט-בחיר
 פֿון האַנט, פֿון פֿוס, פֿון ליפּ, פֿון אויג, פֿון ברעם, —
 גלייך אַלטע פען וואַלט אויך געמאַלן דיר,
 אַ שיינקייט — נאָר אין דיין באַזיץ צו זען ! —
 איז אַלדאָס לויב פֿון זיי נביאות גאָר
 פֿון אונדזער צייט ; בלויז דיר זיך פֿאַרגעשטעלט ;
 און וויל געקוקט מיט אויג פֿון נביא נאָר, —
 האַט קונסט צו לויבן דיר זיי אויסגעפֿעלט.
 אין טעג פֿון היינט — בלויז אויג-באָואונדערונג
 פֿאַרמאַגן מיר, נאָר לויב פֿעלט אויס דער צונג.

CV

Let not my love be call'd idolatry,
Nor my beloved as an idol show,
Since all alike my songs and praises be
To one, of one, still such, and ever so.
Kind is my love to-day, to-morrow kind,
Still constant in a wondrous excellence;
Therefore my verse to constancy confined,
One thing expressing, leaves out difference.
'Fair, kind, and true' is all my argument,
'Fair, kind, and true' varying to other words;
And in this change is my invention spent,
Three themes in one, which wondrous scope affords.
 'Fair, kind, and true,' have often lived alone,
 Which three till now never kept seat in one.

CVI

When in the chronicle of wasted time
I see descriptions of the fairest wights,
And beauty making beautiful old rhyme
In praise of ladies dead and lovely knights,
Then, in the blazon of sweet beauty's best,
Of hand, of foot, of lip, of eye, of brow,
I see their antique pen would have express'd
Even such a beauty as you master now.
So all their praises are but prophecies
Of this our time, all you prefiguring;
And, for they look'd but with divining eyes,
They had not skill enough your worth to sing:
 For we, which now behold these present days,
 Have eyes to wonder, but lack tongues to praise.

ניט אייגן שרעק, ניט נביא-גייסט מיט טרוים
 פֿון זאכן אויף דער וועלט נאָך ניט געשען,
 קאָן האָבן אויף מיין ליבשאַפֿט טריי אַ צוים,
 וואָס ס'דאַכט זיך ס'איז פֿאַרשפּילט צום גורל-קלעם.
 דאָך שיינט לבנה נאָך דער פֿינסטערניש,
 און וואַרזאָגער שפּאַט אָפּ פֿון זיך אַליין ;
 אומזיכערקייט איצט קרוינט זיך מיט געוויס,
 ס'רופֿט פֿריד צו אייביקייט דעם איילבירט-בוים.
 ס'איז איצט — ווען זיסטע צייט מיט טראַפּנס טריפֿט, —
 מיין ליבשאַפֿט פֿריש ; אויף טויט — אַ זיג איך האַלט :
 טראַץ אים כּוועל לעבן אין מיין אַרעם שריפֿט,
 אויף די, — אַן שפּראַך און טעמפּ — דער טויט באַפֿאַלט.
 אויך דו ביסט דאָ אין אַט דעם מאָנומענט,
 ווען קרוינען, מעש-מצבות — לאַנג פֿאַרלענדט.

האַט וואָס מיין מאַרד, וואָס טינט נאָר שרייבן קען,
 און ס'האַט דיר טריי מיין גייסט נאָך ניט אַנטפלעקט ?
 איז דאָ ניי-וואַרט, צי ניס צו צייכענען,
 וואָס דריקט מיין ליבשאַפֿט אויס צו דיין פֿאַרמעג ?
 קיין זאָך זיס-יונג ; ווי תּפּילה-הייליקע
 כּ'מוז זאָגן ס'אייגענע טאָג אויס, טאָג איין :
 דו מיין, איך דיין ; ניט אַלט און אַלטקייט כּ'זע,
 ווי ערשט געהייליקט כּ'וואַלט שיינ נאָמען דיין.
 ס'זאָל אייביק ליבשאַפֿט, פֿריש אין ליבשאַפֿט-ראַם,
 ניט וועגן שטויב, — פֿון אַלטקייט דעם צעפֿאַל, —
 ניט געבן אַרט פֿאַר עלטער-קנייטש און שראַם,
 נאָר אַלטקייט זאָל זיין אייביק דער וואַסאַל.
 זעסט ערשטן ליבשאַפֿט-אַטעם דאָרט צעשטראַלט,
 כאַטש צייט און דרויסן-פֿאַרם פֿאַר טויט עס האַלט.

CVII

Not mine own fears, nor the prophetic soul
Of the wide world dreaming on things to come,
Can yet the lease of my true love control,
Supposed as forfeit to a confined doom.
The mortal moon hath her eclipse endured
And the sad augurs mock their own presage;
Incertainties now crown themselves assured
And peace proclaims olives of endless age.
Now with the drops of this most balmy time
My love looks fresh, and Death to me subscribes,
Since, spite of him, I'll live in this poor rhyme,
While he insults o'er dull and speechless tribes:
 And thou in this shalt find thy monument,
 When tyrants' crests and tombs of brass are spent.

CVIII

What's in the brain that ink may character
Which hath not figured to thee my true spirit?
What's new to speak, what new to register,
That may express my love or thy dear merit?
Nothing, sweet boy; but yet, like prayers divine,
I must each day say o'er the very same,
Counting no old thing old, thou mine, I thine,
Even as when first I hallow'd thy fair name.
So that eternal love in love's fresh case
Weighs not the dust and injury of age,
Nor gives to necessary wrinkles place.
But makes antiquity for aye his page,
 Finding the first conceit of love there bred
 Where time and outward form would show it dead.

א, זאג נישט, כ'בין געווען אין הארץ אומטריני,
 כאַטש קילער האַט מיין פֿלאַם פֿון ווייט געבליקט,
 פֿון זיך אַליין כּוואַלט ליכטער ווערן פֿריני,
 ווי פֿון מיין זעל, וואָס אין דיין האַרצן ליגט.
 דאָרט איז מיין ליבשאַפֿט-היים; אויב כּיגיי אין ווייט
 ווי וואַנדערער, איך קום ווי ער פֿון וועג;
 פֿונקט צו דער צייט, אָן ענדער פֿון דער צייט,
 איך ברענג אַליין דאָס וואַסער פֿאַר מיין פֿלעק.
 גלויב קיינמאַל, — כאַטש ס'איז טבע מינס באַוועגט
 פֿון שוואַכקייט וואָס באַפֿאַלט אַ יעדנס בלוט, —
 אַז זי איז אומזיניק אַזוי באַפֿלעקט,
 פֿאַר נישטיקס לאַזן גאָר דיין סכּום פֿאַר גוט;
 ס'איז נישטיק ברייטער אוניווערס פֿאַר מיר,
 חוץ דו, מיין רויז; איך זע מיין אַלץ אין דיר!

ס'איז וואָר, ס'איז דאָ און דאָרט געווען מיין טראַט,
 אַליין געמאַכט זיך פֿאַר פּאַיאַצן-נאַר,
 מיין זין פֿאַרוואַנדט, פֿאַרקויפֿט מיין בעסט פֿאַר שפּאַט,
 פֿון ליבשאַפֿט ניי — געשאַפֿן אַלטן צער.
 דאָך דאָס איז וואָר, כּיהאַב קרום אויף וואָר געבליקט,
 און מאַדנע; נאָר ביי אַלץ וואָס אויבן איז: —
 דער בלאַנדזשען גיט מיר נייעם יוגנט-גליק,
 ס'ווייזט ערגסטער פּרוואו: מיין העכסטע ליבשאַפֿט ביסט!
 פֿאַרביי איצט אַלץ, כּיהאַב דאָס, וואָס אייביק ניי,
 כּוועל מער ניט שאַרפֿן שוין מיין אַפּעטיט
 אויף ניי באַווייז צי אַלטער פֿריינט איז טריני,
 אַ גאַט אין ליבע, וואָס מיך האַלט געשמידט.
 טאָ נעם מיך צו — נאָך הימל-העכסטע גלוסט, —
 צו דיין מערסט ליביקער און ריינער ברוסט.

CIX

O, never say that I was false of heart,
Though absence seem'd my flame to qualify.
As easy might I from myself depart
As from my soul, which in thy breast doth lie:
That is my home of love: if I have ranged,
Like him that travels I return again,
Just to the time, not with the time exchanged,
So that myself bring water for my stain.
Never believe, though in my nature reign'd
All frailties that besiege all kinds of blood,
That it could so preposterously be stain'd,
To leave for nothing all thy sum of good;
For nothing this wide universe I call,
Save thou, my rose; in it thou art my all.

CX

Alas, 'tis true I have gone here and there
And made myself a motley to the view,
Gored mine own thoughts, sold cheap what is
most dear,
Made old offences of affections new;
Most true it is that I have look'd on truth
Askance and strangely: but, by all above,
These blenches gave my heart another youth,
And worse essays proved thee my best of love.
Now all is done, have what shall have no end:
Mine appetite I never more will grind
On newer proof, to try an older friend,
A god in love, to whom I am confined,
Then give me welcome, next my heaven the best,
Even to thy pure and most most loving breast.

א, צוליב מיר פֿירסט מיטן מזל קריג,
 וואָס געטיין, שולדיק אין מיין שלעכטער טאָט,
 האָט לעבן מיין מיט בעסערס ניט באַגליקט
 ווי פֿאַלקס-גאַב, וואָס געבערט פֿאַלקס פּראָסטן שטאַט.
 דערפֿאַר מיין נאַמען ווערט אין פֿלעק געבראַנדט,
 דערפֿאַר אַזוי פֿאַרטונקט איז טבע מיין
 אין אייגן אַרבעט, ווי דעם פֿאַרבערס האַנט ; —
 האָב מיטלייד, ווינטש מיר, אַז באַנייט כּוֹזאַל זיין.
 כּיבין גרייט ווי חולה צו דעם עסיק-טראַנק,
 וואָס פֿאַר מיין שטאַרקן סם עס איז אַ שוץ,
 אַן ביטערקייט, וואָס ביטערט מיין געדאַנק,
 אַן טאַפּל-שטראַף צו גיטיקן דאָס גוטס.
 האָב מיטלייד, טייערסט, כּוֹזאַג דיר אין פֿאַראַויס,
 שוין בלויז דער מיטלייד דינער היילט מיך אויס.

ס'האַט ליבשאַפֿט, מיטלייד דיננס, מיר אויסגעפֿילט
 מיין שטערן-שראַם וואָס דער המון קריצט אויס,
 וואָס אַרט מיך, גוט צי שלעכט פֿאַר יענעם כּיגילט,
 אַז דו מיין שלעכטס באַגרינסט, מיין גוטס זעסט בלויז.
 כּוֹזיל דורך דיין מויל — וויל גאַר מיין וועלט דו ביסט, —
 דערוויסן זיך מיין אייגן לויב און שאַנד ;
 קיין זאַך מיר גילט, איך גילט פֿאַר קיינעם נישט,
 גערעכט, צי ניין, צו בייטן מיין פֿאַרשטאַנד ;
 אין טיפֿן תּהום כּוֹזאַרף גאַר מיין זאַרג אַוועק
 פֿאַר יעדנס ריידערײַ ; מיין חוש פֿון נאַטער
 איז טויב פֿאַר די באַריידער, חניפֿה-שלעק.
 באַמערק : ווי כּוֹזער מיט גלייכגילט פֿון אַלץ פּטור.
 האָסט אַזוי שטאַרק זיך אין מיין האַרץ פֿאַרבוית,
 אַז גאַנצע וועלט, חוץ דו, קוקט אויס מיר טויט.

CXI

O, for my sake do you with Fortune chide,
The guilty goddess of my harmful deeds,
That did not better for my life provide
Than public means which public manners breeds.
Thence comes it that my name receives a brand,
And almost thence my nature is subdued
To what it works in, like the dyer's hand:
Pity me then and wish I were renew'd;
Whilst, like a willing patient, I will drink
Potions of eisel 'gainst my strong infection;
No bitterness that I will bitter think,
Nor double penance, to correct correction.
Pity me then, dear friend, and I assure ye
Even that your pity is enough to cure me.

CXII

Your love and pity doth the impression fill
Which vulgar scandal stamp'd upon my brow;
For what care I who calls me well or ill,
So you o'er-green my bad, my good allow?
You are my all the world, and I must strive
To know my shames and praises from your tongue;
None else to me, nor I to none alive,
That my steel'd sense or changes right or wrong.
In so profound abysm I throw all care
Of others' voices, that my adder's sense
To critic and to flatterer stopped are.
Mark how with my neglect I do dispense:
You are so strongly in my purpose bred
That all the world besides methinks are dead.

זינט כ'האָב פֿאַרלאָזט דיך, אויג אין זין מיינס ליגט,
 און דאָס וואָס מיך באַהערשט אַרומצוגיין,
 צעטיילט זיין דינסט, און ווי האַלב בלינד עס בליקט,
 עס דאַכט עס זעט, אויף אמת — איז עס ניין.
 וויל ס'ברענגט ניט אויג צום האַרץ-געשטאַלט קיין מין
 פֿון פֿויגל, בוים, צי בילד, וואָס האַרץ פֿאַרשליסט ;
 אין שנעלן בליק זינס נעמט קיין טייל דער זין,
 וואָס ער אַליין כאַפט אויף פֿאַרהאַלט ער נישט.
 וויל זעט ער גרעבסטע זעאונג, צאַרטסטע פּראַכט,
 באַשאַף — דאָס זיסטע, צי פֿאַרמומט דורכאויס ;
 צי זעט ער באַרג צי ים, דעם טאַג צי נאַכט,
 די קראַ, די טויב — אַלץ האָט דיין פֿורעם בלויז.
 כ'קאַן גאַרנישט מער, ווי פֿול זיין מיט דיין מאַכט,
 מיין טרייסער זין אומטריי מיין אויג מיר מאַכט.

מיין גייסט, געקרוינט מיט דיר, צי טרינקט ער גאַר
 דעם קעניגס פּלאַג-געטראַנק פֿון חניפֿה בלויז ?
 צו זאַגן אַז מיין אויג גאַר זעט די וואַר : —
 דיין ליבע לערנט אים אַלכעמיע אויס
 צו מאַכן כּרובים — אין דיין זיס געשטאַלט —
 פֿון ברואים גרעבסטע און פֿון זאַכן ווילד ;
 פֿון יעדער שלעכטס — דאָס פֿולסטע גוטס ווערט באַלד,
 ווי שנעל אַ זאַך באַשטראַלונג אירס דערפֿילט. —
 אַ, ס'ערשטע איז ! ס'איז חניפֿה — זעאונג מיין,
 ס'טרינקט פֿירשטלעך אויס מיין גרויסער גייסט דעם טראַנק,
 מיין אויג ווייס גוט, וואָס מיט זיין גוסט שטימט איין,
 צו זיין געשמאַק אים גרייטן כּוס דערלאַנגט.
 אויב ס'איז פֿאַרסטמט, איז קלענסטע זינד דאָך בלויז,
 וואָס אויג מיינס ליבט עס און פּרואווט ערשטע אויס.

CXIII

Since I left you, mine eye is in my mind;
And that which governs me to go about
Doth part his function and is partly blind,
Seems seeing, but effectually is out;
For it no form delivers to the heart
Of bird, of flower, or shape, which it doth latch:
Of his quick objects hath the mind no part,
Nor his own vision holds what it doth catch;
For if it see the rudest or gentlest sight,
The most sweet favor or deformed'st creature,
The mountain or the sea, the day or night,
The crow or dove, it shapes them to your feature:
 Incapable of more, replete with you,
 My most true mind thus makes mine eye untrue.

CXIV

Or whether doth my mind, being crown'd with you,
Drink up the monarch's plague, this flattery?
Or whether shall I say, mine eye saith true,
And that your love taught it this alchemy,
To make of monsters and things indigest
Such cherubins as your sweet self resemble,
Creating every bad a perfect best,
As fast as objects to his beams assemble?
O, 'tis the first; 'tis flattery in my seeing,
And my great mind most kingly drinks it up:
Mine eye well knows what with his gust is 'greeing,
And to his palate doth prepare the cup:
 If it be poison'd, 'tis the lesser sin
 That mine eye loves it and doth first begin.

די שורות לייגן — וואָס איך האָב געשריבן,
 אויך די : דײַך טרײַער ליבן כװעל נײַט קענען,
 ס׳איז מײַן פֿאַרשטאַנד נאָך פֿרעמד געװען די סיבה,
 וואָס העלער װעט פֿול פֿלאַם מײַנס שפּעטער ברענען.
 צײַטס צופֿאַלס ברעכן אײַן נדרים־װענט
 מיליאָנען מאָל, באַפֿעל פֿון קעניג בײַט,
 שװעכט רײַנסטע פֿראַכט, כװנה שאַרפֿסטע טעמפט,
 מאַכט שטאַרקסטן גײַסט גײַן װעג פֿון ענדערקײַט.
 אַ, דאַן פֿאַרװאָס, אין שרעק פֿאַר אַכזר־צײַט,
 זאָל איך נײַט זאָגן : כליב דײַך אײַצט צום בעסט,
 װען איך געזיכערט אין אומזיכערקײַט,
 דעם הײַנט באַקרויַן און כװײַפל אין דעם רעשט ? —
 ס׳איז ליבע — קײַנד ; דאָס זאָגן כװעג דען נײַט,
 צו שטאַרקן װאָקס פֿון דעם, װאָס אַלץ נאָך בליט ?

נײַט לאַז איך זאָל דעם טרײַען גײַסטער־בונד
 דערלױבן שטערונג ! ליבע איז נײַט ליבע
 וואָס ענדערט זיך װען ס׳קומט אַן ענדער־גרונט,
 צי בױגט זיך מיט דעם בײַטער, וואָס בײַט אײַבער : —
 אַ, נײַן, ס׳איז שטענדיק שטאַרקער צײַכן־טורעם,
 וואָס קוקט אַן װאַקלעניש אין טײַפֿן תהום,
 אַ שטערן פֿאַר דער װאַנדער־שיף אין שטורעם,
 מען װײַס זײַן װערט נײַט, כאַטש זײַן הויך מען קאַן.
 ס׳איז ליבע נישט צײַטס נאַר, כאַטש צו דעם שניט
 פֿון סערפ זיך צײַט דאָס רױט פֿון ליפֿ און באַק.
 מיט קורצער שעה און װאָך די ליבע בײַט זיך נײַט,
 נאַר זײַ האַלט אױס ביז צײַטס פֿאַרניכטונג־האַק.
 אױב דאָס איז פֿאַלש, און כװײַנדיק אויך אין דעם,
 כװײַב קײַנמאַל נײַט, קײַן מענטש געליבט האַט װען !

CXV

Those lines that I before have writ do lie,
Even those that said I could not love you dearer:
Yet then my judgement knew no reason why
My most full flame should afterwards burn clearer.
But reckoning time, whose million'd accidents
Creep in 'twixt vows and change decrees of kings,
Tan sacred beauty, blunt the sharp'st intents,
Divert strong minds to the course of altering things;
Alas, why, fearing of time's tyranny,
Might I not then say 'Now I love you best,'
When I was certain o'er incertainty,
Crowning the present, doubting of the rest?
Love is a babe; then might I not say so,
To give full growth to that which still doth grow?

CXVI

Let me not to the marriage of true minds
Admit impediments. Love is not love
Which alters when it alteration finds,
Or bends with the remover to remove:
O, no! it is an ever-fixed mark
That looks on tempests and is never shaken;
It is the star to every wandering bark,
Whose worth's unknown, although his height
be taken.
Love's not Time's fool, though rosy lips and cheeks
Within his bending sickle's compass come;
Love alters not with his brief hours and weeks,
But bears it out even to the edge of doom.
If this be error and upon me proved,
I never writ, nor no man ever loved.

פֿאַרקלאַג מיך : ס'האַט מיין קאַרגשאַפֿט אַליץ פֿאַרנומען,
וואָס דיר כ'בין שולדיק פֿאַר פֿאַרדינסטן גרויס,
פֿאַרגעסן צו דיין טרייסטער ליבשאַפֿט קומען,
צו וועם געבונדן כ'בין טאַג איין, טאַג אויס.
האַב זיך צו גניסטער נישטיקע דערנענט,
דיין אייגן רעכט — געשענקט האָב איך דער צייט,
צו יעדן ווינט די זעגלען כ'האַב געווענדט,
וואָס האָבן מיך פֿאַרטראַגן פֿון דיר ווייט.
פֿאַרשרייב מיין האַרטקייט און מיין יעדן גרייז,
אויף אַ גערעכטן גרונט דיין חשד בוי אויס,
קאַנסט ברענגען נאַנט מיר צו דיין צאָרן-קרייז,
נאָר שלאַג מיך ניט, ווען ס'איז דיין האַס צעברויזט ;
ווייל אין מיין טענה כ'פרואו באַווייזן נאָר,
אַז ס'איז דיין ליבשאַפֿט שטענדיק טריי און וואַר.

ווי צו פֿאַרשאַרפֿן אונדזער אַפעטיט,
מיט רייץ-געמיש מיר וועקן אונדזער צונג,
ווי פֿון אַ קרענק מיר זוכן זיין פֿאַרהיט —
מיר מאַכן קראַנק זיך דורך אַ רייניקונג ;
אויך איך — מיט זיס דינס פֿול, וואָס זעטיקט ניט, —
מאָך פֿאַר מיין שפייז פֿון גיפֿטיקייט אַ ראַם,
פֿון גליק שוין קראַנק, זוכט דווקא מיין געמיש
צו קרענקען איידער ס'איז באַדאַרף פֿאַראַן ;
איר וועג האַט ליבע ; — זיין מוזסט אויפֿגעוואַכט
צו שלעכטס נאָך איידער ס'וואַקסט אויף וואַר די קרענק,
וואָס האַט פֿאַרהיילונג גוטן שטאַנד געבראַכט,
ווען קראַנק דורך גוטס — דאָס שלעכטס רפואה ברענגט ;
און כ'לערן אַפֿ דערפֿון אַט דעם געדאַנק, —
רפואה יענעם סמט וואָס דו מאַכסט קראַנק.

CXVII

Accuse me thus: that I have scanted all
Wherein I should your great deserts repay,
Forgot upon your dearest love to call,
Whereto all bonds do tie me day by day;
That I have frequent been with unknown minds
And given to time your own dear-purchased right;
That I have hoisted sail to all the winds
Which should transport me farthest from your sight.
Book both my wilfulness and errors down
And on just proof surmise accumulate;
Bring me within the level of your frown,
But shoot not at me in your waken'd hate;
 Since my appeal says I did strive to prove
 The constancy and virtue of your love.

CXVIII

Like as, to make our appetites more keen,
With eager compounds we our palate urge,
As, to prevent our maladies unseen,
We sicken to shun sickness when we purge,
Even so, being full of your ne'er-cloying sweetness,
To bitter sauces did I frame my feeding
And, sick of welfare, found a kind of meetness
To be diseased ere that there was true needing.
Thus policy in love, to anticipate
The ills that were not, grew to faults assured
And brought to medicine a healthful state
Which, rank of goodness, would by ill be cured:
 But thence I learn, and find the lesson true,
 Drugs poison him that so fell sick of you.

סירענע טרער-גיפֿט איז געווען מיין טרונק!
 געקלאָרט אין קרוג פֿאַרפֿוילט און גיהינומדיק:
 פֿון האַפֿן — שרעק, פֿון שרעק — כִּמאַך האַפֿענונג,
 כִּהאַב אַלץ פֿאַרשפּילט, ווען כִּהאַב געמיינט, איך זיג.
 וואָס סאַראַ גרייזן ס'האַט געמאַכט מיין האַרץ,
 געטראַכט: ס'האַט גאַר קיין גליקלעכס ניט געזען!
 ווי ס'האַט מיין אויג פֿון קרייז אַרויסגעשטאַרצט,
 צעווילדט, און מיט צעמישטקייט פֿול געווען!
 אַ, גוטס דורך בייז! איצט זע איך וואַרהאַפֿטיק,
 אַז בעסערס ווערט דורך שלעכטס געמאַכט נאָך בעסער;
 צעשטערטע ליבע — אויפֿגעבויט צוריק —
 וואַקסט שענער ווי צו ערשט, געשטאַרקט און גרעסער!
 נו, כִּקער צו פֿרייד זיך אום צוריק פֿאַרשעמט
 און כִּקריג דריי מאַל דורך שלעכטס, וואָס כִּהאַב
 פֿאַרשווענדט!

דיין שלעכטס איינמאַל צו מיר — מיך איצט באַפֿריינדט,
 און פֿאַר דעם פֿיין, וואָס כִּהאַב געפֿילט דאַן שווער,
 כִּמוז אונטער מיינע זינד זיך בויגן היינט,
 כִּבין דאָך ניט מעש, צי שטאַל געהאַמערטער!
 ווען דו וואַלסט פֿון מיין בייז צערעגט געווען
 ווי איך פֿון דינס, — וואַלסט דורך אַ גיהינום-ציט!
 איך, אכזר, פּרוואו גאַרנישט אויף וואָג צו זען
 פּיל כִּהאַב געליטן פֿון דיין שלעכטיקייט.
 אַ, ווען ס'וואַלט אונדזער נאַכט פֿון לייז געדענקט
 מיין דורך-לעב טיף, ווי וואַרער טרויער שלאַגט,
 און דאַן צו דיר, ווי דו צו מיר געשענקט
 פּראַסט זאַלב, וואָס היילונג פֿאַר דער האַרץ-וואונד טראַגט!
 נאָר ס'ווערט אַן אויסקויף דאָס פֿאַרברעכן דיין:
 מיינס לייזט אויס דינס, ס'מוז דינס מיין אויסלייז זיין.

CXIX

What potions have I drunk of Siren tears,
Distill'd from limbecks foul as hell within,
Applying fears to hopes and hopes to fears,
Still losing when I saw myself to win!
What wretched errors hath my heart committed,
Whilst it hath thought itself so blessed never!
How have mine eyes out of their spheres been fitted
In the distraction of this madding fever!
O benefit of ill! now I find true
That better is by evil still made better;
And ruin'd love, when it is built anew,
Grows fairer than at first, more strong, far greater.
So I return rebuked to my content
And gain by ill thrice more than I have spent.

CXX

That you were once unkind befriends me now,
And for that sorrow which I then did feel
Needs must I under my transgression bow,
Unless my nerves were brass or hammer'd steel.
For if you were by my unkindness shaken
As I by yours, you've pass'd a hell of time,
And I, a tyrant, have no leisure taken
To weigh how once I suffer'd in your crime.
O, that our night of woe might have remember'd
My deepest sense, how hard true sorrow hits,
And soon to you, as you to me, then tender'd
The humble salve which wounded bosoms fits!
But that your trespass now becomes a fee;
Mine ransoms yours, and yours must ransom me.

ס'איז בעסער שלעכט זיין ווי זיין שלעכט-בארימט,
 ווען דעם נישט-זיין דעם נאָמען זיין מען גיט,
 פֿרייד ווערט צעשטערט, וואָס בלויז אזוי באַשטימט
 האָט יענעמס בליק, נישט אייגענער געמיט.
 דאָס פֿאַלשע גלוסטונג-אויג, פֿאַרוואָס זאָל מיר
 באַגריסונג וואַרפֿן צו מיין שפּיליק בלוט ?
 וואָס היט מיין שוואַכקייט שוואַכער שפּיאַן-געשפּיר,
 וואָס האַלט פֿאַר שלעכט דאָך דאָס וואָס איך האַלט גוט ?
 ניין, וואָס איך בין, איך בין, און דער וואָס שפּיזט
 בלויז אויף מיין שלעכטס, פֿון אייגן שלעכטסקייט דענקט ;
 איך קאָן זיין גלייך, כאַטש קרום בי זיי גאַר איז,
 דורך זייער ביז געדאַנק מיין טאַט נישט ברענג ;
 צי זיי דער שלעכטסקייט גיבן ברייט באַדייט, —
 דער מענטש איז שלעכט און הערשט אין שלעכטיקייט.

דיין חשבון-בוך געשאַנק כ'טראַג אין געדאַנק,
 פֿול מיט זכרונות פֿאַר דער לענגסטער צייט,
 און מער ווי פּוסטע ציר פֿאַרבלייבט ער לאַנג
 ביז שפּעטסטע טעג, אַפֿילו אייביקייט ;
 כל זמן עס וועלן שעפּן האַרץ און קאַפּ
 בי דער נאַטור די כוחות אויסצושטיין,
 ביז יעדער גיט דער שטויב-פֿאַרגעסונג אַפּ
 זיין טייל פֿון דיר, וועט שפור דינס ניט פֿאַרגיין.
 ס'האַלט שוואַכער איינהאַלטער נישט אַיין אַלצדינג,
 פֿאַרצייכענען דיין ליבע דאַרף איך נישט,
 דערפֿאַר דאָס בוך כ'האַב אַפּגעגעבן גרינג,
 צו גלויבן יענע שריפֿט, וואו מער דו ביסט.
 צו האַלטן העלפֿערס אויף געדענקען דיר
 איז ווי פֿאַרגעסונג כ'ברענג אַרײַן אין מיר.

CXXI

'Tis better to be vile than vile esteem'd,
When not to be receives reproach of being,
And the just pleasure lost which is so deem'd
Not by our feeling but by others' seeing:
For why should others' false adulterate eyes
Give salutation to my sportive blood?
Or on my frailties why are frailer spies,
Which in their wills count bad what I think good?
No, I am that I am, and they that level
At my abuses reckon up their own:
I may be straight, though they themselves be bevel;
By their rank thoughts my deeds must not be shown;
Unless this general evil they maintain,
All men are bad, and in their badness reign.

CXXII

Thy gift, thy tables, are within my brain
Full character'd with lasting memory,
Which shall above that idle rank remain
Beyond all date, even to eternity;
Or at the least, so long as brain and heart
Have faculty by nature to subsist;
Till each to razed oblivion yield his part
Of thee, thy record never can be miss'd.
That poor retention could not so much hold,
Nor need I tallies thy dear love to score;
Therefore to give them from me was I bold,
To trust those tables that receive thee more:
To keep an adjunct to remember thee
Were to import forgetfulness in me.

ניין, צייט, באַרים זיך נישט אַז איך זיך ביט :
 דיין פיראַמיד-געבוי מיט פרישער מאַכט —
 דאָס אַלץ איז דאָך פאַר מיר קיין נייאיקייט,
 ס'איז נאָר באַפּוץ פּוֹן פריערדיקער פּראַכט !
 מיר לעבן קורץ, באַשטוינען מיר דערפאַר
 דאָס אַלט, וואָס דו באַצווינגסט אויף אונדז מיט צוואַנג,
 מיר איבערשאַפּן זיי לויט אונדזער גאַר,
 שטאַט טראַכטן : ס'קלינגט אונדז ווי געהערט פּוֹן לאַנג.
 מיט דיר און דיין אַרכיוו — מיט ביידן כ'קריג,
 ס'לאַזט היינט און נעכטן מיך אָן וואונדער שטיין,
 וויל ס'לינגט דיין עבר, און וואָס ס'זעט דער בליק,
 אין אַייל ווי שטענדיק — ווערק דינס גרויס צי קליין.
 אַזוי וועט תמיד זיין, באַשווער איך מיר,
 כוועל טרני זיין טראַץ דיין קאַסע און טראַץ דיר.

וואַלט זיין מיין ליבע בלויז אַ קינד פּוֹן פּראַכט,
 גליקס ממזר, אומבאַפּאַטערט, וואַלט זי קומען,
 אַ קנעכט זיין צו צייטס ליבע און פאַראַכט,
 מיט ווילד-גראַז — ווילד-גראַז, בלום געפליקט מיט בלומען.
 ניין, אויפגעבויט זי איז דאָך ווייט פּוֹן טראַף,
 אַן ליד פּוֹן שמייכל-פאַמפּ און פּאַלט נישט אונטער
 די קלעפּ פּוֹן אומצופרידנקייט פאַרשקלאַפּט,
 צו וואָס די צייט איצט אונדזער מאַדע מונטערט :
 איר שרעקט ניט אַפיקורסות אייגן-נוץ
 וואָס נוצט די רעכט וואָס קורצע שעה פאַרבינדט,
 נאָר איין-אַליין שטייט אין איר קלוגשאַפּט-שוץ,
 דורך היץ נישט וואַקסט, נישט רעגן איר דערטרינקט.
 כּרוף צייטס נאַראַנים — עדות פאַר מיין רעכט,
 פאַר גוטס וואָס שטאַרבן נאָר געלעבט פאַר שלעכטס.

CXXIII

No, Time, thou shalt not boast that I do change:
Thy pyramids built up with newer might
To me are nothing novel, nothing strange;
They are but dressings of a former sight.
Our dates are brief, and therefore we admire
What thou dost foist upon us that is old,
And rather make them born to our desire
Than think that we before have heard them told.
Thy registers and thee I both defy,
Not wondering at the present nor the past,
For thy records and what we see doth lie,
Made more or less by thy continual haste.
 This I do vow and this shall ever be;
 I will be true, despite thy scythe and thee.

CXXIV

If my dear love were but the child of state,
It might for Fortune's bastard be unfather'd,
As subject to Time's love or to Time's hate,
Weeds among weeds, or flowers with flowers
 gather'd.
No, it was builded far from accident;
It suffers not in smiling pomp, nor falls
Under the blow of thrall'd discontent,
Whereto the inviting time our fashion calls:
It fears not policy, that heretic,
Which works on leases of short-number'd hours,
But all alone stands hugely politic,
That it nor grows with heat nor drowns with showers.
 To this I witness call the fools of time,
 Which die for goodness, who have lived for crime.

צי זיך אליין מיט באַלדאַכין כ'באַדעק,
 מיין דרויסיקייט מיט אויסערליכס כ'באַער,
 צי כלייג פֿאַר אייביקייט יסוד אַוועק,
 מיט דויער — קירצער נאָך פֿון בייז-צעשטער ?
 צי כ'זע נישט, די, אין גוטס און סטיל באַצירט,
 פֿאַרלירן אַלץ און מער דורך הויכן קאַסט ?
 געמישטער זיס — טעם פשוטן פֿאַרלירט,
 פֿאַרלעבערס נעבעך אין דעם שווענד צעלאָזט ?
 ניין, לאָז הכנעהיק מיר אין האַרץ דינס זיין,
 מיין קרבן פֿריי, כאַטש אַרעם, נעם פֿון מיר,
 אָן מיש פֿון פסולת, און אָן קונסט-געשיין
 חוץ געבונג שותפֿותשער, בלויז מיר פֿאַר דיר.
 איז מסור פֿאַלשער דו ; אַ זעל געטריי
 ווען מער געבראַנדט, איז פֿון דיין מאַכט מער פֿריי.

אַ, ליבער יונג, וואָס מאַכטיק האַלטסט אין האַנט
 צייטס קאַסע-שעה, קאַפּריזן-גלאָז מיט זאַמד ;
 דו בליסט דורך וועלק און דייע פֿריינט דו גיסט
 צו זען, אַז ווען זיי וועלקן, דו — מער בליסט.
 נאַטור, וואָס אין איר מאַכט צעשטערונג ליגט —
 וועט אין פֿאַראויס דינס שלעפּן דיך צוריק,
 זי האַלט דיך צו באַווייזן אַז זי קען
 פֿאַרשעמען צייט, מינוטן האַרגענען.
 דאָך ליבלינג פֿון איר פֿרייד, פֿאַר איר זיך היט !
 פֿאַרהאַלטן אוצר קען זי, האַלטן — ניט ;
 מוזסט חוב איר צאָלן, כאַטש פֿאַרציענדיק,
 איר חוב-צאָל איז : דיך אומצוקערן קריק.

CXXV

Were't aught to me I bore the canopy,
With my extern the outward honoring,
Or laid great bases for eternity,
Which prove more short than waste or ruining?
Have I not seen dwellers on form and favor
Lose all, and more, by paying too much rent,
For compound sweet forgoing simple savor,
Pitiful thrivers, in their gazing spent?
No, let me be obsequious in thy heart,
And take thou my oblation, poor but free,
Which is not mix'd with seconds, knows no art,
But mutual render, only me for thee.
Hence, thou suborn'd informer! a true soul
When most impeach'd stands least in thy control.

CXXVI

O thou, my lovely boy, who in thy power
Dost hold Time's fickle glass, his sickle, hour;
Who hast by waning grown, and therein show'st
Thy lovers withering as thy sweet self grow'st;
If Nature, sovereign mistress over wrack,
As thou goest onwards, still will pluck thee back,
She keeps thee to this purpose, that her skill
May time disgrace and wretched minutes kill.
Yet fear her, O thou minion of her pleasure!
She may detain, but not still keep, her treasure:
Her audit, though delay'd, answer'd must be,
And her quietus is to render thee.

אין אַלטער צײַט איז שוואַרץ געווען ניט שײַן,
 אויב יאָ, ס'האַט שײַנקײַטס נאָמען ניט פֿאַרמאָגט ;
 איצט זעט מען שוואַרץ פֿאַר שײַנקײַטס יורש גײַן,
 און שײַנקײַט הײַנט — דעם ממזרס חרפה טראָגט.
 זײַט יעדער די נאַטור-מאַכט נעמט אַלײַן,
 מאַכט שײַן דאָס גראָב דורך קונסט-באַרג פֿאַלש געשטאַלט, —
 זײַט-שײַנקײַט — נאָמען פֿעלט און הײַליק הײַם,
 געבראַנדט זי ווערט, אויב ניט פֿון שאַנד זי פֿאַלט.
 דערפֿאַר מײַן האַרײַנס אויגן — שוואַרץ ווי ראָב,
 אבליס-אויגן וויינען אויף ניט שײַן
 געבאַרענע וואָס ניט אָן שײַנקײַט-האַב,
 מיט פֿעלשונג שענדנדיק באַשאַף אַלײַן.
 זײַ טרויערן, זײַ קלײַדט אַזױ דער פֿײַן,
 ס'זאָגט יעדע צונג : אַזױ מוז שײַנקײַט זײַן.

ווי אַפֿט, מוזיק מײַנס, ווען מוזיק דו שפּילסט
 אויף דעם געבענטשן האַלץ, וואו ס'קלינגט דײַן טאָן
 דורך זיסע פֿינגער, ווען מיט צאַרטקײַט צילסט
 דעם סטרונע-קלונג, וואָס מײַן געהער רוישט אָן, —
 מקנא כײַבין קלאַווישן, ווען צעזשומט
 זײַ שפּרינגען קושן צאַרטע דלאַניע דיר ;
 די ליפּן מײַנע — זײַ גליק רײַפֿער קומט —
 רויט שטייען פֿאַר האַלצס פֿרעכקײַט פֿול מיט גיר
 אַזױ צעשפּילט צו זײַן ; מיט גלי-פֿאַרלאַנג
 צו בײַטן זיך מיט טאַנץ פֿון שפּענדל-גליק
 וואו דײַנע פֿינגער שפּאַנען צאַרטן גאַנג —
 טויט האַלץ קריגט מער ווי ליפּן לעבעדיק.
 אויב די קלאַווישן פֿרעכע איז דאָס ליב,
 גיב פֿינגער זײַ, מיר — מויל צו קושן גיב.

CXXVII

In the old age black was not counted fair,
Or if it were, it bore not beauty's name;
But now is black beauty's successive heir,
And beauty slander'd with a bastard shame:
For since each hand hath put on nature's power,
Fairing the foul with art's false borrow'd face,
Sweet beauty hath no name, no holy bower,
But is profaned, if not lives in disgrace.
Therefore my mistress' brows are raven black,
Her eyes so suited, and they mourners seem
At such who, not born fair, no beauty lack,
Slandering creation with a false esteem:
 Yet so they mourn, becoming of their woe,
 That every tongue says beauty should look so.

CXXVIII

How oft, when thou, my music, music play'st,
Upon that blessed wood whose motion sounds
With thy sweet fingers, when thou gently sway'st
The wiry concord that mine ear confounds,
Do I envy those jacks that nimble leap
To kiss the tender inward of thy hand,
Whilst my poor lips, which should that harvest reap,
At the wood's boldness by thee blushing stand!
To be so tickled, they would change their state
And situation with those dancing chips,
O'er whom thy fingers walk with gentle gait,
Making dead wood more blest than living lips.
 Since saucy jacks so happy are in this,
 Give them thy fingers, me thy lips to kiss.

פֿאַרשווענד פֿון גײסט, אין שווענדונג-שאַנד פֿאַרניצט,
 איז לוסט אין טאַט. ביז טאַט, איז פֿעלשונג בלויז
 די לוסט — פֿול שולד, רציחיש, בלוט-באַשפּריצט,
 עקכטרעם, אָן צוטרוי, גראַב, בייז-ווילדער ברויז.
 גלייך ביים גענוס — פֿאַראַכטונג זיך באַווייזט;
 אָן זין געגאַרט, און ווי דעם גאַר געשטילט, —
 אָן זין פֿאַרהאַטט, ווי שלונג פֿון פֿאַסטקע-שפּיז
 מיט ציל פֿאַרגרייט, ס׳זאַל שלינגער מאַכן ווילד;
 ביים גאַרן — ווילד, אויך דעמאַלט ווען מען קריגט;
 געהאַט, אין האַב, אין זוך — אַלץ ווילד גערעג;
 פֿרייז ביים פֿאַרזוך, פֿאַרזוכט שוין — וויי-געדריקט,
 צו ערשט ווינקט פֿרייז, דערנאָך — ווי טרוים אַוועק.
 וועלט ווייס דאָס אַלץ; דאָך מײַדן קאַן מען ניט
 דעם הימל וואָס צו דעם גיהנום ציט.

גאַר נישט ווי זון מײַן ליבסטערס אויגן שיינען,
 קאַראַל — מער רויטקייט פֿון איר ליפּ-רויט האַט,
 אויב שניי איז ווייס, ברוין אירע בריסטן זיינען;
 אויב האַר קאַן דראַט זײַן, וואַקסט איר לאַק שוואַרץ דראַט.
 כ׳האַב רויזן ווייס, העל-ראַז און רויט געוואוסט,
 נאָר אויף איר באַק איך זע נישט אַזאַ רויז;
 פֿאַראַנען דופֿטן מיט פֿיל מערער גלוסט
 ווי אַטעם וואָס מײַן ליבסטע הויכט אַרויס.
 כליב הערן ריידן זי, נאָר כ׳ווייס אַליין
 אַז אין מוזיק אַ שענער קלאַנג זיך הערט,
 כ׳גיב צו, כ׳האַב ניט געזען קײַן געטיג גיין,
 מײַן ליבסטע, ווען זי גייט טרעט אויף דער ערד.
 דאָך, גאַט, איך טראַכט ס׳איז ליבסטע אַזוי רייך,
 ווי די וואָס זי ווייזט פֿאַלש אין פֿאַלש פֿאַרגלייך.

CXXIX

The expense of spirit in a waste of shame
Is lust in action; and till action, lust
Is perjured, murderous, bloody, full of blame,
Savage, extreme, rude, cruel, not to trust,
Enjoy'd no sooner but despised straight,
Past reason hunted, and no sooner had
Past reason hated, as a swallow'd bait
On purpose laid to make the taker mad;
Mad in pursuit and in possession so;
Had, having, and in quest to have, extreme;
A bliss in proof, and proved, a very woe;
Before, a joy proposed; behind, a dream.

All this the world well knows; yet none knows well
To shun the heaven that leads men to this hell.

CXXX

My mistress' eyes are nothing like the sun;
Coral is far more red than her lips' red;
If snow be white, why then her breasts are dun;
If hairs be wires, black wires grow on her head.
I have seen roses damask'd, red and white,
But no such roses see I in her cheeks;
And in some perfumes is there more delight
Than in the breath that from my mistress reeks.
I love to hear her speak, yet well I know
That music hath a far more pleasing sound;
I grant I never saw a goddess go;
My mistress, when she walks, treads on the ground:
And yet, by heaven, I think my love as rare
As any she belied with false compare.

דו ביסט, דו ביסט אליין, טיראניש-הארט,
 ווי יענע, שטאלץ און ביין, ווייל פּרעכטיק שיין ;
 ווייסט גוט, אַז פֿון מיין האַרץ ביסטו געגאַרט
 ווי טייערסטער און שענסטער איידל-שטיין.
 פֿאַרוואָר, מען זאָגט, ווער ס'קוקט אין דיר זיך איין,
 ווירקט בליק דיינס, ס'זאָל פֿון ליבשאַפֿט קרעכץ ניט גיין ;
 נאָר כּוואַג נישט זאָגן, ס'מוז אַ טעות זיין,
 כאַטש אַז עס איז, איך שווער צו זיך אליין.
 און צו זיין זיכער, אַז ניט פֿאַלש איך שווער,
 ווען כּ'טראַכט פֿון דיר נאָר — טויזנט זיפֿצן באַלד
 איינס נאָכן צווייטן עדות זאָגן כּ'הער,
 אַז שוואַרץ דיינס איז דאָס שענסטע, וואָס איך האַלט.
 ס'איז גאַרניט שוואַרץ אין דיר, חוץ טאַט אליין,
 און כּ'טראַכט, פֿון דאָרט פֿאַרלוימדונג קומט צוגיין.

כּ'האַב דיינע אויגן ליב ; רחמנות-גרייט,
 זיי ווייסן, ס'גיט דיין האַרץ מיר שפּאַט און פּיין, —
 מיט ליבשאַפֿט-טרויער — שטיל און שוואַרץ געקליידט, —
 צאַרט-שיין זיי קוקן אויף מיין פּיין זיך איין.
 פֿאַרוואָר, נישט מאַרגן-זון דאָך שענער צירט
 די גרויע באַקן פֿון דעם מזרח-זייט,
 נישט פֿולער שטערן, וואָס דעם אַוונט פֿירט,
 טוט האַלב די פּראַכט פֿאַר מערבס טונקלקייט,
 ווי טרויער-אויגן צו דיין פנים קליידט ;
 אַזוי זאָל קליידן האַרץ דיינס, אויך, נאָך מיר
 צו טרויערן, ווייל טרויער שיין דיר גייט,
 קליידט דיין רחמנות אויס ווי אַלץ אין דיר.
 און כּ'שווער, אַפֿילו שיינקייט שוואַרץ דאַן איז,
 און אַלץ, וואָס האַט נישט דיין קאַליר איז מיאוס.

CXXXI

Thou art as tyrannous, so as thou art,
As those whose beauties proudly make them cruel;
For well thou know'st to my dear dotting heart
Thou art the fairest and most precious jewel.
Yet, in good faith, some say that thee behold
Thy face hath not the power to make love groan:
To say they err I dare not be so bold,
Although I swear it to myself alone.
And, to be sure that is not false I swear,
A thousand groans, but thinking on thy face,
One on another's neck, do witness bear
Thy black is fairest in my judgment's place.
In nothing art thou black save in thy deeds,
And thence this slander, as I think, proceeds.

CXXXII

Thine eyes I love, and they, as pitying me,
Knowing thy heart torments me with disdain,
Have put on black and loving mourners be,
Looking with pretty ruth upon my pain.
And truly not the morning sun of heaven
Better becomes the grey cheeks of the east,
Nor that full star that ushers in the even
Doth half that glory to the sober west,
As those two mourning eyes become thy face:
O, let it then as well beseem thy heart
To mourn for me, since mourning doth thee grace,
And suit thy pity like in every part.
Then will I swear beauty herself is black
And all they foul that thy complexion lack.

וויי צו דעם האַרץ, וואָס צווינגט מיין האַרץ צו קלאַג,
 שאַפֿט מיר און פֿריינט מינס טיפֿע וואונדן-פֿיין,
 איז ניט גענוג, וואָס דו אליין מיך פלאַגסט,
 מוז אויך זיס פֿריינט מינס קנעכט צו קנעכטונג זיין?
 ביז אויג דינס רויבט מיך צו פֿון זיך אליין,
 דו האַסט פֿאַרכאַפֿט נאָך מער מיין צווייטן איך;
 פֿון אים, פֿון זיך, פֿון דיר — פֿאַרלאַזט כּימוז שטיין,
 אַ פֿיין דרימאַל דריפֿאַכיק מאַטערט מיך!
 אין שטאַל-ברוסט דינער דו מיין האַרץ שליס איין
 נאַר דאַן מיין האַרץ פֿאַר פֿריינט-האַרץ אויסלייז ברענגט;
 ווער מיך האַלט, אים אַ וואַך מיין האַרץ זאָל זיין,
 קאַנסט דאָך ניט זיין אין צעל מינס צו מיר שטרענג.
 און דאָך וועסט זיין, ווייל איך אין פֿאַנג ביי דיר
 מוז דינער זיין, און אַלץ וואָס איז אין מיר.

ער איז דאָך דיין, איצט בין איך מודה זיך,
 און איך — פֿאַרמשכנט בין צום ווילן דיין,
 כּגיב זיך אַוועק דו זאַלט מיין צווייטן איך
 מיר געבן קריק, אַ טרייסט ער זאָל מיר זיין.
 נאַר טוסט עס ניט, ער וועט אויך פֿריי ניט ווערן,
 ווייל דו ביסט גיריק, ער — מיט גוטסקייט שטראַלט;
 זיין ערבות-חתימה גיט ער פֿאַר מיר גערן
 צום חוב, וואָס אים מיט שטאַרקן צו-בונד האַלט.
 דיין אייגן שיינקייט-חוב דאָך נעמסטו דיר,
 באַריסער דו, וואָס אַלצדינג ניצסטו אויס,
 אַ פֿריינט קלאַגסט אַן, וואָס איז בעל-חוב דורך מיר,
 און אים כּפֿאַרליר פֿאַר מיין שלעכט אויסנוץ בלויז.
 כּהאַב אים פֿאַרלוירן, דו — האַסט מיך און אים,
 ער צאַלט אויס אַלץ און דאָך ניט פֿריי איך בין.

CXXXIII

Beshrew that heart that makes my heart to groan
For that deep wound it gives my friend and me!
Is't not enough to torture me alone,
But slave to slavery my sweet'st friend must be?
Me from myself thy cruel eye hath taken,
And my next self thou harder hast engross'd:
Of him, myself, and thee, I am forsaken;
A torment thrice threefold thus to be cross'd.
Prison my heart in thy steel bosom's ward,
But then my friend's heart let my poor heart bail;
Whoe'er keeps me, let my heart be his guard;
Thou canst not then use rigour in my jail:
 And yet thou wilt; for I, being pent in thee,
 Perforce am thine, and all that is in me.

CXXXIV

So, now I have confess'd that he is thine,
And I myself am mortgaged to thy will,
Myself I'll forfeit, so that other mine
Thou wilt restore, to be my comfort still:
But thou wilt not, nor he will not be free,
For thou are covetous and he is kind;
He learn'd but surety-like to write for me
Under that bond that him as fast doth bind.
The statute of thy beauty thou wilt take,
Thou usurer, that put'st forth all to use,
And sue a friend came debtor for my sake;
So him I lose through my unkind abuse.
 Him have I lost; thou hast both him and me:
 He pays the whole, and yet am I not free.

ווער ס'האָט געהאַט איר וואונטש — דו האָסט דיין „וויל“,
 און „וויל“ נאָך מער און „וויל“ אין איבערפֿלוס ;
 כ'בין צופֿיל וואָס דיין צאַרן איך צעשפּיל,
 כ'גיב צו וואָס — צו זיס-וויל דינס אין רשות.
 וועסטו — וואָס ווילן דינס איז גרויס און ברייט, —
 מיין ווילן ניט באַהאַלטן דען אין דיין ?
 עס קאָן פֿאַר אַנדערע וויל ברענגען פֿרייד, —
 זאָל דען מיין וויל נישט אָנגענומען זיין ? —
 דער ים — פֿול וואַסער, דאָך קריגט רעגן פֿיל,
 וואָס צו זיין איינזאַמלונג נאָך שפֿע מערט ;
 און דו אין „וויל“ באַריכט, גיב צו דיין „וויל“
 אויך מיין „וויל“ צו און „וויל“ דינס גרעסער ווערט !
 דו, דעם וואָס בעט, מיט ניין-טויט ניט פֿאַרשפּיל,
 טראַכט איינס נאָר און אין איינס פֿון מיר דיין „וויל“ !

אויב ס'שטערט דיין זעל ווען כ'קום מיט נאַנטקייט צו,
 טאָ שווער צו בלינדער זעל : איך בין דיין „וויל“.
 עס ווייס דיין זעל אַז וויל האָט רעכט דערצו,
 אַזוי מיין ליבשאַפֿט, דו מיין ליב, דערפֿיל.
 „וויל“ וויל דיין ליבשאַפֿט-אוצר פֿולער מאַכן
 מיט ווילנס פֿול און איינער — ווילן מיין ;
 גרינג ווייזן איז אין שניין פֿון גרויסע זאַכן
 אַז אין אַ סך קאָן איינער קיינער זיין ;
 אין אַט דער צאָל לאַז אומבאַמערקט מיך שטיין,
 כאַטש אין דיין זאַמלונג איינער כ'מוז אַרײַן :
 פֿאַר נישט מיך האַלט, דאָך האַלט מיט גנאָד אַליין
 דעם נישט, וואָס עפעס זיס צו דיר קאָן זיין.
 מיין נאָמען רוף דיין ליבשאַפֿט, ליב עס שטיל,
 און האַסט מיך ליב, וויל ס'איז מיין נאָמען „וויל“.

CXXXV

Whoever hath her wish, thou hast thy 'Will,'
And 'Will' to boot, and 'Will' in overplus;
More than enough am I that vex thee still,
To thy sweet will making addition thus.
Wilt thou, whose will is large and spacious,
Not once vouchsafe to hide my will in thine?
Shall will in others seem right gracious,
And in my will no fair acceptance shine?
The sea, all water, yet receives rain still
And in abundance addeth to his store;
So thou, being rich in 'Will,' add to thy 'Will'
One will of mine, to make thy large 'Will' more.
Let no unkind, no fair beseechers kill;
Think all but one, and me in that one 'Will.'

CXXXVI

If thy soul check thee that I come so near,
Swear to thy blind soul that I was thy 'Will,'
And will, thy soul knows, is admitted there;
Thus far for love my love-suit, sweet, fulfil.
'Will' will fulfil the treasure of thy love,
Ay, fill it full with wills, and my will one.
In things of great receipt with ease we prove
Among a number one is reckon'd none:
Then in the number let me pass untold,
Though in thy stores' account I one must be;
For nothing hold me, so it please thee hold
That nothing me, a something sweet to thee:
Make but my name thy love, and love that still,
And then thou lovest me, for my name is 'Will.'

דו, ליבע, בלינדער נאַר, צו אויג מײַנס, דו
 וואָס טוסט, — ווען ס'זעט, דאָך זעט עס ניט אויף קלאַר ?
 עס ווייס וואָס שיינקײט איז און זעט אויך וואו,
 דאָך וואָס ס'איז בעסט, איז דאָכט זיך ס'ערגסטע גאַר ;
 אויב אויג, פֿאַרדאַרבן דורך זײַן איינזײַט-קוק
 אין פֿאַרט פֿאַראַנקערט איז, וואו יעדער פֿאַרט,
 פֿאַרוואָס פֿון אויג-פֿעלש האָסט געשמידט אַ הוק,
 און משפט פֿון מײַן האַרץ מוז הענגען דאָרט ?
 פֿאַרוואָס האַלט האַרץ ס'גרייט פֿעלד פֿאַר אייגנס בלוז,
 ווען ס'ווייס אַז ס'איז דאָס אָרט פֿון גאַנצער וועלט ? —
 און אויג וואָס זעט דאָס, זאָגט עס ניט אַרויס,
 אין שײַנע וואַר אויף מיאוס פנים העלט ?
 ס'גרייזט האַרץ מײַנס, אויג, אין זאָכן פֿון דער וואַר,
 פֿון פֿעלש-פלאַג דעם — איצט ווערן זיי געוואַר.

ווען ס'שווערט מײַן ליבסטע, זי איז רײַנע וואַר,
 טאָ גלויב איך זי, כאַטש כווייס זי ליגנערט דאָך,
 אַז זי פֿאַר יינגל זאָל מיר האַלטן גאַר,
 וואָס פֿרעמד מיט וועלטס סובטילער פֿאַלשקײט נאָך.
 אומזיסט אַלץ גלויב איך, אַז זי גלויבט כ'בין יונג,
 כאַטש זי דאָך ווייס — יונג טאָג מײַנס האָט פֿאַרהעלט ;
 רײַן גלויב איך איר פֿאַלש-רירנדיקע צונג,
 און ס'איז בײַ בייַדן רײַנע וואַר פֿאַרשטעלט.
 וואָס זאָגט זי ניט, אַז אומרעכט זי באַגײט ?
 וואָס זאָג איך נישט ווי אַלט כ'בין אויף דער וואַר ?
 אויף כלומרשט-טריישאַפֿט בעסטע ליבע שטייט,
 פֿאַרליבטע עלטער זאָגט ניט אויס די יאָר.
 דערפֿאַר איך ליגנער איר, און זי — מיר קריק,
 און ס'ברענגט די אַפּנאַר-שולד אונדז בייַדן גליק.

CXXXVII

Thou blind fool, Love, what dost thou to mine eyes,
That they behold, and see not what they see?
They know what beauty is, see where it lies,
Yet what the best is take the worst to be.
If eyes corrupt by over-partial looks
Be anchor'd in the bay where all men ride,
Why of eyes' falsehood hast thou forged hooks,
Whereto the judgement of my heart is tied?
Why should my heart think that a several plot
Which my heart knows the wide world's common
place?
Or mine eyes seeing this, say this is not,
To put fair truth upon so foul a face?
In things right true my heart and eyes have err'd,
And to this false plague are they now transferr'd.

CXXXVIII

When my love swears that she is made of truth
I do believe her, though I know she lies,
That she might think me some untutor'd youth,
Unlearned in the world's false subtleties,
Thus vainly thinking that she thinks me young,
Although she knows my days are past the best,
Simply I credit her false-speaking tongue:
On both sides thus is simple truth suppress'd.
But wherefore says she not she is unjust?
And wherefore say not I that I am old?
O, love's best habit is in seeming trust,
And age in love loves not to have years told:
Therefore I lie with her and she with me,
And in our faults by lies we flatter'd be.

ניט רוף, כ'זאל קומען מיט פֿארענטפֿערונג
 פֿאר אומרעכט, וואָס דיין בייז אויף האַרץ מינס שפּרייט ;
 ניט וואונדיק מיך מיט אויג דינס, נאָר מיט צונג,
 נוץ מאַכט מיט מאַכט, מיט קונצשטיק מיך נישט טויט.
 זאָג, אַנדערע ליבסטו ; נאָר אין פנים מיר,
 ליב-האַרץ, צו זיטיקע ניט קער דיין בליק.
 פֿאַרוואָס מיט שפּיצלעך שלאַגסט, ווען מאַכט אין דיר
 איז שטאַרקער פֿון מיין ווידערשטאַנד, דערדריקט ?
 לאַז מיר דיר מוחל זיין : איר שיינקייט-גאַב,
 ווייסט ליבסטע גוט, איז דאָך געווען מיין פֿינט,
 דעריבער זי פֿון מיר דעם פֿינט קערט אָפּ,
 ער יענעם זאל מיט פֿינען וואונדן היינט. —
 דאָך טו עס ניט ; האַלב טויט סי-ווי כ'גיי אום,
 מיט בליק שנעל טויט מיך, און מיין פֿיין פֿאַרשטום.

זיי קלוג, ווי דו ביסט שלעכט און זאַלסט ניט שלאַגן
 מיט צופֿיל שפּאַטעריי מיין שטום געדולד,
 ס'זאל פֿיין נישט ליינען וואָרט מיר וואָרט זאל זאָגן
 ווי כ'בין מיט אומרחמנות-פֿיין פֿאַרפֿולט ;
 ווען כ'קאָן דיר לערנען קלוג זיין : רייך צו מיר
 פֿון ליבשאַפֿט, כאַטש מיך ליבן קאַנסטו ניט ;
 ווי קרענקלעך-קראַנקע — מיט דעם טויט ביים טיר,
 וואָס בלויז געזונט-נייס זיי דער רופֿא גיט.
 ווייל כ'וועל דורך יאוש דאָך פֿון זינען גיין, —
 אין משוגעת, כ'וואַלט דיר באַרעדט, קאָן זיין, —
 פֿאַלש-גלויביק וועלט איז איצט אַזוי געמיין,
 צום דולנס לעסטער הערט זיך דולער איין :
 כ'זאל דאָס ניט טאָן און דו — באַרעדט ניט זיין, —
 האַלט אויג דיינס נאַנט, כאַטש ווייט שטאַלץ האַרץ איז דיין.

CXXXIX

O, call not me to justify the wrong
That thy unkindness lays upon my heart;
Wound me not with thine eye but with thy tongue;
Use power with power and slay me not by art.
Tell me thou lovest elsewhere, but in my sight,
Dear heart, forbear to glance thine eye aside:
What need'st thou wound with cunning when
thy might

Is more than my o'er-press'd defence can bide?
Let me excuse thee: ah! my love well knows
Her pretty looks have been mine enemies,
And therefore from my face she turns my foes,
That they elsewhere might dart their injuries:
Yet do not so; but since I am near slain,
Kill me outright with looks and rid my pain.

CXL

Be wise as thou art cruel; do not press
My tongue-tied patience with too much disdain;
Lest sorrow lend me words and words express
The manner of my pity-wanting pain.
If I might teach thee wit, better it were,
Though not to love, yet, love, to tell me so;
As testy sick men, when their deaths be near,
No news but health from their physicians know;
For if I should despair, I should grow mad,
And in my madness might speak ill of thee:
Now this ill-wresting world is grown so bad,
Mad slanderers by mad ears believed be.

That I may not be so, nor thou belied,
Bear thine eyes straight, though thy proud heart
go wide.

פֿאַרוואָר, מיט מײַנע אויגן כליב דיך ניט, —
 זיי זעען טויזנט פֿעלערן אין דיר;
 נאָר וואָס זיי האָסן — ליביק האַרץ פֿאַרגיט,
 וויל זאָלסט, טראַץ אויסזען, זײַן געליבט פֿון מיר;
 ס'דערפֿרייט אויך נישט דיין קול דעם אויער מײַן,
 און ס'גאַרט נישט צאַרט געפֿיל באַריר אומריין;
 געשמאַק און אַטעם — ווילן געסט נישט זײַן
 צו סעודה גופֿיקער מיט דיר אַליין.
 פֿינף זינענס, חושים פֿינף אין מיר — קײַן צאַם
 פֿאַר מײַן איין נאַריש האַרץ, וואָס דיך באַדינט,
 צו קאַנען אָפּווענדן געשטאַלט פֿון מאַן
 פֿון דינען דיין שטאַלץ האַרץ מיט טרישטאַפֿט בלינד.
 ס'איז פּלאַג אַליין ביז איצט געווין מײַנס בלוז,
 זי ברענגט צו זינד מיר, און מיט פֿיין צאַלט אויס.

מײַן זינד איז ליבע; האָס — דאָס צניעות דיין,
 האָס פֿאַר מײַן זינד, געבויט אויף זינדיק ליבן;
 אַ, נאָר פֿאַרגלייך דעם צושטאַנד דינס מיט מײַן,
 וועסט זען, ניט פֿאַרוואָרף איז פֿאַר מיר פֿאַרבליבן.
 אויב יאָ, איז דאָך נישט דורך די ליפֿן דינע,
 וואָס האַבן רויטן ציר געמאַכט אומריין,
 דורך זיגלען ליבע פֿאַלש ווי אַפֿט אויך מײַנע,
 פֿון בעטן אַנדערע גערויבט דעם לויך.
 כוועל ליבן דיך מיט רעכט, ווי דו ליבסט זיי,
 וועם אויג דינס רופֿט, ווי דיך גייט נאָך מײַן בליק;
 פֿלאַנץ מיטלייד אין דיין האַרץ, — דורך דעם פֿאַרזיי
 וועט מיטלייד דינס פֿאַרדינען מיטלייד קריק.
 ווען דו זוכסט דאָס, וואָס אין באַהעלט האַלטסט אַיין,
 קאָן דיר דורך בײַשפּיל דינס פֿאַרשטעלט דאָס זײַן.

CXLI

In faith, I do not love thee with mine eyes,
For they in thee a thousand errors note;
But 'tis my heart that loves what they despise,
Who in despite of view is pleased to dote;
Nor are mine ears with thy tongue's tune delighted,
Nor tender feeling, to base touches prone,
Nor taste, nor smell, desire to be invited
To any sensual feast with thee alone:
But my five wits nor my five senses can
Dissuade one foolish heart from serving thee,
Who leaves unsway'd the likeness of a man,
Thy proud heart's slave and vassal wretch to be:
 Only my plague thus far I count my gain,
 That she that makes me sin awards me pain.

CXLII

Love is my sin and thy dear virtue hate,
Hate of my sin, grounded on sinful loving:
O, but with mine compare thou thine own state,
And thou shalt find it merits not reproving;
Or, if it do, not from those lips of thine,
That have profaned their scarlet ornaments
And seal'd false bonds of love as oft as mine,
Robb'd others' beds' revenues of their rents.
Be it lawful I love thee, as thou lovest those
Whom thine eyes woo as mine importune thee:
Root pity in thy heart, that when it grows
Thy pity may deserve to pitied be.
 If thou dost seek to have what thou dost hide,
 By self-example mayst thou be denied!

ווי באַלעבאַסטע, טריי, זיך יאָגט נאָך עוף
 באַפֿליגלטן, וואָס פֿליט פֿון איר אַוועק,
 זי זעצט איר קינד אַראָפּ, מיט שנעלן לאָף
 זי יאָגט עס נאָך, וויל צאַמען עס דעם וועג.
 ווען ס'קינד, פֿאַרלאָזט, יאָגט נאָך דער מוטערס טריט,
 עס וויינט, וויל כאַפֿן זי, וואָס יאָגט אַצינד
 זיך נאָך דער זאָך, וואָס פֿאַר איר פנים פֿליט,
 אָן טראַכטן פֿון איר אומצופֿרידן קינד ; —
 אַזוי אויך פֿליסט נאָך דעם, וואָס פֿליט פֿון דיר,
 ווען איך דיין עופֿהלע דיך יאָג פֿון ווייט ;
 דאָך אויב דיין פֿרייד דעריאַגסט, — קום קריק צו מיר,
 שפּיל מוטער מיר, מיך קוש מיט גנעדיקייט :
 אַזוי אויך בעט איר, האַבן זאַלסט דיין „וויל“ —
 אויב דו קומסט קריק, מיין הויך געוויין מאַך שטיל.

כ'האַב ליבעס צוויי, פֿון טרייסט און יאוש-פֿלאַם,
 וואָס ווי צוויי גייסטער דאַכט מיר רוימען איין :
 ס'איז מלאַך בעסערער — העל-שיינער מאַן,
 גייסט ערגערער — אַ פֿרוי אין שוואַרצן שיין.
 וויל רשעות-ווייב מיך זען אין גיהנום באַלד,
 רייצט מלאַך בעסערן וואָס ביי מיין זייט,
 וויל דאַרבן הייליקן אין שד-געשטאַלט,
 מיט שאַנד-שטאַלץ חנט זיך צו זיין ריינלעכקייט.
 וועט ווען מיין מלאַך ווי אַ שד דערשיינען ? —
 כ'מעג חושד זיין, פֿריי זאָגן כ'זעט ניט קענען ;
 אין מיר דאָך ביידע ; ביידע פֿריינט דאָך זינען,
 מיר דאַכט, איין מלאַך איז אין צווייטנס גהינום.
 קיין מאַל כ'זעל וויסן קלאַר, אין חשד זיין בלוין,
 ביז שלעכטער מלאַך ברענט מיין גוטן אויס.

CXLIII

Lo! as a careful housewife runs to catch
One of her feather'd creatures broke away,
Sets down her babe and makes all swift dispatch
In pursuit of the thing she would have stay,
Whilst her neglected child holds her in chase,
Cries to catch her whose busy care is bent
To follow that which flies before her face,
Not prizing her poor infant's discontent;
So runn'st thou after that which flies from thee,
Whilst I thy babe chase thee afar behind;
But if thou catch thy hope, turn back to me,
And play the mother's part, kiss me, be kind:
 So will I pray that thou mayst have thy 'Will,'
 If thou turn back, and my loud crying still.

CXLIV

Two loves I have of comfort and despair,
Which like two spirits do suggest me still:
The better angel is a man right fair,
The worser spirit a woman colour'd ill.
To win me soon to hell, my female evil
Tempteth my better angel from my side,
And would corrupt my saint to be a devil,
Wooing his purity with her foul pride.
And whether that my angel be turn'd fiend
Suspect I may, yet not directly tell;
But being both from me, both to each friend,
I guess one angel in another's hell:
 Yet this shall I ne'er know, but live in doubt,
 Till my bad angel fire my good one out.

די ליפ — דורך ליבעס האַנט געמאַכט —
האַט קלאַנג געהויכט וואָס זאָגט „איך האָס“
צו מיר, וואָס לעכצט נאָך איר און טראַכט ;
נאָר זעט זי כיווער פֿון פּיינונג בלאַס,
קומט מיטלייד אין איר האַרץ אָן באלד ;
שרייט אָן אויף צונג, וואָס אייביק זיס
האַט מיטלייד-שטראַף אַרויסגעשאַלט, —
איצט לערנט זי אים נײַעם גריס ;
„איך האָס“, מיט סוף אַזאָ זי בײַט,
און דאָס גײט נאָך ווי צאַרטער טאַג
נאָך נאַכט גײט, וואָס ווי שד אין ווייט
פֿון הימל האַט צום תהום געײַאַגט ;
„איך האָס“ מיט האָס זי וואַרפֿט פֿון זיך,
און היילט מיך, מורמלענדיק : „נישט דײַך !“

זעל אַרימע, דער פּונקט פֿון זינד-ערד מײַנער,
פֿאַרשקלאַפֿט צו מרידה-קראַפֿט וואָס דײַך באַקליידט,
פֿאַרוואָס וועלקסט אין-זיך, לײַדסט אין נויטן דײַנע,
ווען דרויסן-ווענט מיט רײַכקײַט פֿאַרבסט פֿול פֿרייד ?
פֿאַרוואָס פֿאַרשווענדסט אַזוי, ווען קורץ דאָך איז
אַרענדע דײַנע אויף דײַן וועלקיק הויז ?
זאָל וואַרעם, יורש פֿון פֿאַרשווענדעניש
אַלץ אויפֿעסן ? — איז דאָס גופֿס אויסגאַנג בלויז ?
דאָן לעב נשמה אויף דײַן קנעכטס באַרױב,
לאַז דאָס פֿאַרגײַן, אַז מער דײַן האַב זאָל זײַן,
קויף געטער-שטאַנד, ווען דו ברענגסט שטונדן שטױב,
אין זיך זיך נער, אָן רײַכן דרויסן-שײַן.
זיך נער מיט טױט, וואָס מענטש איז זײַן גענער,
ווען טױט — איז טױט, איז דאָך קײַן שטאַרבן מער !

CXLV

Those lips that Love's own hand did make
Breathed forth the sound that said 'I hate'
To me that languish'd for her sake;
But when she saw my woeful state,
Straight in her heart did mercy come,
Chiding that tongue that ever sweet
Was used in giving gentle doom,
And taught it thus anew to greet;
'I hate' she alter'd with an end,
That follow'd it as gentle day
Doth follow night, who like a fiend
From heaven to hell is flown away;
'I hate' from hate away she threw,
And saved my life, saying 'not you.'

CXLVI

Poor soul, the centre of my sinful earth,
.these rebel powers that thee array,
Why dost thou pine within and suffer dearth,
Painting thy outward walls so costly gay?
Why so large cost, having so short a lease,
Dost thou upon thy fading mansion spend?
Shall worms, inheritors of this excess,
Eat up thy charge? is this thy body's end?
Then, soul, live thou upon thy servant's loss,
And let that pine to aggravate thy store;
Buy terms divine in selling hours of dross;
Within be fed, without be rich no more:
So shalt thou feed on Death, that feeds on men,
And Death once dead, there's no more dying then.

מיין ליבע ווי אַ פֿיבער איז — באַגערט
 נאָר דאָס, וואָס לענגער שפּיז דער קראַנקייט גיט,
 זיך נערט מיט דעם, וואָס מער די קרענק באַשווערט,
 שטילט קרענקלעך-נישט-געשטעלטן אַפעטיט.
 מיין זין — דער רופֿא, וואָס מיין ליבע שיצט,
 אין כעס, וואָס זיין רעצעפט איז נישט געהערט, —
 פֿאַרלאָזט האָט מיך; אויך איך אין שרעק זע איצט
 אַז וואונטש איז טויט, וואָס היילונג האָט פֿאַרווערט.
 אַן קור בין איך, נישט מער פֿון זיך באַוואַכט,
 דול-אויפֿגערעגט מיט שטענדיק אומרו נאָר,
 ס'איז פֿון אַ דולן מיין געדאַנק און שפּראַך,
 אַרויסגעבראַכט אומזיסט אַן פּלאַן פֿון וואָר.
 געשוואַרן דו ביסט שיין, דיר העל געטראַכט,
 ווען שוואַרץ ווי תּהום ביסט, פֿינצטער ווי די נאַכט.

אַ, סאַראַ אויגן האָט געשענקט מיר ליבע,
 וואָס צו דעם וואָרן קוק נישט ענלעך גאָר,
 אויב יאָ, — טאָ וואו איז דען מיין זין פֿאַרטריבן,
 וואָס האַלט פֿאַר פֿאַלש, וואָס אויגן זעען וואָר?
 אויב דאָס איז שיין, אויף וואָס פֿאַלש אויג מיינס רוט,
 פֿאַרוואָס דאַרף וועלט מיט אַנדער מיינונג גיין?
 און אויב ס'איז ניט — דאָן ווייזט די ליבע גוט —
 ס'איז ליבשאַפֿט-אויג ניט טריי ווי יעדנס ניין;
 ווי קען עס? — ליבשאַפֿט-אויג זיין טריי ווי קען,
 אַז ס'איז פֿון וואָך-זיין און פֿון טרער געקוועלט?
 איז דאָך קיין וואונדער, כאַטש כ'פֿאַרמיש אין זען,
 ווען זון אַליין נישט זעט, ביז רויים זיך העלט.
 צו-קלוגע ליבע, בלינד מיט טרער מאַכסט מיר,
 עס זאָל קלאַר בליק מיינס שלעכטס ניט זען אין דיר.

CXLVII

My love is as a fever, longing still
For that which longer nurseth the disease,
Feeding on that which doth preserve the ill,
The uncertain sickly appetite to please.
My reason, the physician to my love,
Angry that his prescriptions are not kept,
Hath left me, and I desperate now approve
Desire is death, which physic did except.
Past cure I am, now reason is past care,
And frantic-mad with evermore unrest;
My thoughts and my discourse as madmen's are,
At random from the truth vainly express'd;
 For I have sworn thee fair and thought thee
 bright,
 Who art as black as hell, as dark as night.

CXLVIII

O me, what eyes hath Love put in my head,
Which have no correspondence with true sight!
Or, if they have, where is my judgement fled,
That censures falsely what they see aright?
If that be fair whereon my false eyes dote,
What means the world to say it is not so?
If it be not, then love doth well denote
Love's eye is not so true as all men's 'No.'
How can it? O, how can Love's eye be true,
That is so vex'd with watching and with tears?
No marvel then, though I mistake my view;
The sun itself sees not till heaven clears.
 O cunning Love! with tears thou keep'st me blind,
 Lest eyes well-seeing thy foul faults should find.

ווי קאנסט, א, בייזע, זאָגן כ'ליב נישט דיר,
ווען גיין אַנטקעגן מיר איך העלף דיר אויס?
צי כ'טראַכט פֿון דיר נישט, ווען כ'פֿאַרגעס אָן זיך —
בין שלעכט צו זיך פֿון דיינעטוועגן בלויז?
ווער האַסט דיר דען, און כ'רוף אים פֿריינט נאָך אָן?
אויף וועמען קרימט דיין בליק און מיינס — אים גלעט?
נאָר אויב פֿאַראַכסט מיך — כ'האַב דען ניט פֿאַרטאָן
נקמה-מיינן אויף זיך אין זיפֿך-געבעט?
אין זיך אַליין, וואָס שאַץ איך פֿאַר אַ גאַב,
וואָס איז צו שטאַלץ אויף צו באַדינען דיר,
ווען בעסט מיינס צו דיין מום גיט כבוד אָפֿ,
באַפֿוילן דורך דיין אויג-באַוועג צו מיר?
דאָך האָס נאָר, ליב-מיינס, כ'קאָן דיר שוין אַצינד:
ליבסט די, וואָס קאָנען זען, און איך בין בלינד.

פֿון וואָסער קראַפֿט איז שטאַרקע קראַפֿט אין דיר,
ווען אויך ניט-שלימות דיין מיינן האַרץ באַפֿעלט,
כ'זאָל זאָגן: ס'לייגט מיינן טרייע וואָר צו מיר,
און כ'שווער, דעם טאָג די העלקייט ניט באַהעלט.
וואו נעמסטו רייך אַזאַ צו שלעכטסקייט דיין,
וואָס אויך אין שטויב פֿון דינע טואונגען,
האַסט קראַפֿט אַזאַ, פֿון קונסט אַ זיכער-זיין,
אַז ערגסטע כ'מוז פֿאַר סאַמע בחיר דינס זען?
וואָס איז דאָס וואָס מער ליבן דיר מער מאַכט,
ווען כ'זע און הער מער גרונט צו האָסן דיר?
אַ, כאַטש כ'האַב ליב וואָס אַנדערער פֿאַראַכט,
מיט אַנדערע — דאָך דו פֿאַרראַט ניט מיר:
אויב דיין אומווערטקייט ליבע אין מיר נערט, —
דאָן זיין באַליבט פֿון דיר איך בין מער ווערט.

CXLIX

Canst thou, O cruel! say I love thee not,
When I against myself with thee partake?
Do I not think on thee, when I forgot
Am of myself, all tyrant, for thy sake?
Who hateth thee that I do call my friend?
On whom frown'st thou that I do fawn upon?
Nay, if thou lour'st on me, do I not spend
Revenge upon myself with present moan?
What merit do I in myself respect,
That is so proud thy service to despise,
When all my best doth worship thy defect,
Commanded by the motion of thine eyes?
But, love, hate on, for now I know thy mind;
Those that can see thou lovest, and I am blind.

CL

O, from what power hast thou this powerful might
With insufficiency my heart to sway?
To make me give the lie to my true sight,
And swear that brightness doth not grace the day?
Whence hast thou this becoming of things ill,
That in the very refuse of thy deeds
There is such strength and warrantise of skill
That, in my mind, thy worst all best exceeds?
Who taught thee how to make me love thee more
The more I hear and see just cause of hate?
O, though I love what others do abhor,
With others thou shouldst not abhor my state:
If thy unworthiness raised love in me,
More worthy I to be beloved of thee.

צו יונג איז ליבע, קאָן געוויסן ניט,
 דאָך ווייס מען — ס'איז געוויסן ליבשאַפֿט-קינד ;
 צאַרט-פֿאַלשע, דו, אין זינד ניט רייס מיך מיט,
 דערנאָך דיין שולד אין זינד מיינס מען געפֿינט !
 ווען דו פֿאַרראַסט מיך, אין פֿאַרראַט איך שלאָג
 מיט גראָבן גוף-פֿאַרראַט דאָס העכסטע מיין ;
 גוף, מעג אין ליבע זיגן, זעל מיינס זאָגט,
 און ס'האַלט שוין מער געדאַנק דעם גוף ניט איין,
 שטייגט אויף נאָר ביי דיין נאָמען, ווייזט אויף דיר,
 זיין זיג-פֿרייז ; שטאַלץ מיט אַט דער שטאַלציקייט —
 נאָר בלייבן פֿראַסטער קנעכט דינס איז זיין גיר,
 מיט דיר אין אַלץ זיין, פֿאַלן ביי דיין זייט.
 וואָס כ'רוף איר „ליבסטע“, מיך פֿאַר פֿאַלש ניט האַלט,
 ווען פֿאַר איר ליבשאַפֿט שטייגט מיין גוף און פֿאַלט.

דו ווייסט אַז איך שווער פֿאַלש דיך ליבנדיק,
 ווען מיר שווערסט ליבע, — פֿאַלש דו שווערסט צוויי מאָל,
 בעטס שבועה ברעכסט, ניי צוטרוי ווערט צעפֿליקט,
 דו שווערסט ניי האָס נאָך נייעם ליבע-עול ;
 דיך קלאָגן פֿאַר צוויי שבועות-ברוך צו מיר,
 ווען איך ברעך צוואַנציק ? — פֿאַלש געווען דיר מער.
 ווייל גאָר די שבועות — בלויז צו נאָרן דיר,
 אינגאַנצן אָן געטרוי צו דיר איך ווער ;
 כ'שווער שבועות טריי צו גוטס דינס טריי און ליב,
 געשוואָרן פֿאַר דיין ליבשאַפֿט, טריישאַפֿט-וואָר ;
 זאַלסט שייין זיין — צו דער בלינדקייט אויגן כ'גיב,
 כ'הייס שווערן אַנדערש ווי זיי זעען גאָר.
 פֿאַר שווערן דו ביסט שייין — געפֿעלשט כ'האַב מער,
 ווען אַזאָ ליגן קעגן וואָר איך שווער !

CLI

Love is too young to know what conscience is;
Yet who knows not conscience is born of love?
Then, gentle cheater, urge not my amiss,
Lest guilty of my faults thy sweet self prove:
For, thou betraying me, I do betray
My nobler part to my gross body's treason;
My soul doth tell my body that he may
Triumph in love; flesh stays no farther reason;
But, rising at thy name, doth point out thee
As his triumphant prize. Proud of this pride,
He is contented thy poor drudge to be,
To stand in thy affairs, fall by thy side.
 No want of conscience hold it that I call
 Her 'love' for whose dear love I rise and fall.

CLII

In loving thee thou know'st I am forsworn,
But thou art twice forsworn, to me love swearing,
In act thy bed-vow broke and new faith torn
In vowing new hate after new love bearing.
But why of two oaths' breach do I accuse thee,
When I break twenty? I am perjured most;
For all my vows are oaths but to misuse thee
And all my honest faith in thee is lost,
For I have sworn deep oaths of thy deep kindness,
Oaths of thy love, thy truth, thy constancy,
And, to enlighten thee, gave eyes to blindness,
Or made them swear against the thing they see;
 For I have swon thee fair; more perjured I,
 To swear against the truth so foul a lie!

קופיד זיין פֿאַקל לייגט ביים זיט, שלאָפֿט איין ;
האַט דיאַנאַס יונג-פֿרוי אויסגענוצט עס באַלד,
טונקט גיך זיין הייסן ליבע-פֿלאַם אַרײַן
אין קאַלטן שטראַם, וואָס אין דעם טאַל דאַרט קוואַלט ;
וואו קוואַל נעמט ביים געבענטשטן ליבע-פֿלאַם
אַן אייביק לעבן-גלוט, וואָס האַלט לאַנג היץ,
ס'ווערט הייסע באַד פֿאַר מענטשן דער פֿאַנטאַז,
פֿאַר מאַדנע קרענק — די העכסטע היילונג איצט.
אין ליבסטערס אויג קופיד-פֿלאַם נײַ איצט גליט,
דער יונג, פֿאַר פֿרוואו, ער רירט מײַן ברוסט מיר אַן ;
איך — קראַנק אַזוי, צו הילף פֿון באַד מיך ציט,
האַב ווי אַ גאַסט, פֿאַרצאַגט, געאיילט צום שטראַם.
נאַר קור געפֿיין איך ניט ; מײַן באַד-הילף ליגט,
וואו ס'קריגט קופיד נײַ-פֿלאַם — מײַן ליבסטער בליק.

שלאָפֿט איינמאַל קליינער ליבע-גאַט און ס'ליגט
ביים זיט זיין פֿלאַם, וואָס הערצער ער צעפֿלאַמט,
און ס'לויפֿן נימפֿעס דורך, וואָס צניעותדיק
זיי מוזן זיין ; נאַר שענסטע, מיט איר האַנט
דער מיידלשער, הויבט אויף דעם פֿלאַם געשווינד,
וואָס פֿאַר לעגיאַנען הערצער גלי ער שיקט.
אַזוי שלאָפֿט העלד, וואָס גלוט-פֿאַרלאַנג צעצינדט,
און דורך אַ בתולה-האַנט אַנטוואַפֿנט ליגט.
זי לעשט אויס פֿלאַם אין קילן קוואַל דערביי,
וואָס לייט ביים ליבע-פֿייער אייביק היץ, —
ס'ווערט באַד פֿאַר קראַנקן מענטש רפֿואה-טריי ;
איך, ליבסטערס שקלאַף, דאַרט קום פֿאַר היילונג איצט.
און ס'איז מיט דעם פֿאַר אַ באַווייז געבליבן ;
ס'היצט ליבע וואַסער, וואַסער קילט ניט ליבע.

CLIII

Cupid laid by his brand, and fell asleep:
A maid of Dian's this advantage found,
And his love-kindling fire did quickly steep
In a cold valley-fountain of that ground;
Which borrow'd from this holy fire of Love
A dateless lively heat, still to endure,
And grew a seething bath, which yet men prove
Against strange maladies a sovereign cure.
But at my mistress' eye Love's brand new-fired,
The boy for trial needs would touch my breast;
I, sick withal, the help of bath desired,
And thither hied, a sad distemper'd guest,
 But found no cure: the bath for my help lies
 Where Cupid got new fire—my mistress' eyes.

CLIV

The little Love-god lying once asleep
Laid by his side his heart-inflaming brand,
Whilst many nymphs that vow'd chaste life to keep
Came tripping by; but in her maiden hand
The fairest votary took up that fire
Which many legions of true hearts had warm'd;
And so the general of hot desire
Was sleeping by a virgin hand disarm'd.
This brand she quenched in a cool well by,
Which from Love's fire took heat perpetual,
Growing a bath and healthful remedy
For men diseased; but I, my mistress' thrall,
 Came there for cure, and this by that I prove,
 Love's fire heats water, water cools not love.

Those parts of thee that the world's eye doth view	69
Those pretty wrongs that liberty commits	41
Thou art as tyrannous, so as thou art	131
Thou blind fool, Love, what dost thou to mine eyes.....	137
Thus can my love excuse the slow offence	51
Thus in his cheek the map of days outworn	68
Thy bosom is endeared with all hearts	31
Thy gift, thy tables, are within my brain	122
Thy glass will show thee how thy beauties wear	77
Tired with all these, for restful death I cry	66
'Tis better to be vile than vile esteem'd	121
To fair, fair friend, you never can be old	104
Two loves I have of comfort and despair	144
Unthrifty loveliness, why dost thou spend	4
Was it the proud full sail of his great verse	86
Weary with toil, I haste me to my bed	27
Were't aught to me I bore the canopy	125
What is your substance, whereof are you made	53
What potions have I drunk of Siren tears	119
What's in the brain that ink may character	108
When forty winters shall besiege thy brow	2
When I consider every thing that grows	15
When I do count the clock that tells the time	12
When I have seen by Time's fell-hand defaced	64
When, in disgrace with fortune and men's eyes	29
When in the chronicle of wasted time	106
When most I wink, then do mine eyes best see	43
When thou shalt be disposed to set me light	88
When to the sessions of sweet silent thought	30
Where art thou, Muse, that thou forget'st so long	100
Whilst I alone did call upon thy aid	79
Who is it that says most? which can say more	84
Who will believe my verse in time to come	17
Whoever hath her wish, thou hast thy 'Will,'	135
Why didst thou promise such a beauteous day	34
Why is my verse so barren of new pride	76
Your love and pity doth the impression fill	112

O, how much more doth beauty beauteous seem	54
O, how thy worth with manners may I sing	39
O, lest the world should task you to recite	72
O me, what eyes hath Love put in my head	148
O, never say that I was false of heart	109
O, that you were yourself! but, love, you are	13
O thou, my lovely boy, who in thy power	126
O truant Muse, where shall be thy amends	101
Or whether doth my mind, being crown'd with you	114
Or I shall live your epitaph to make	81
Poor soul, the centre of my sinful earth	146
Say that thou didst forsake me for some fault	89
Shall I compare thee to a summer's day?	18
Sin of self-love possesseth all mine eye	62
Since brass, nor stone, nor earth, nor boundless sea.....	65
Since I left you, mine eyes is in my mind	113
So am I as the rich, whose blessed key	52
So are you to my thoughts as food to life	75
So is it not with me as with that Muse	21
So, now I have confess'd that he is thine	134
So oft have I invoked thee for my Muse	78
So shall I live, supposing thou art true	93
Some glory in their birth, some in their skill	91
Some say thy fault is youth, some wantonness	96
Sweet love, renew thy force; be it not said	56
Take all my loves, my love, yea, take them all	40
That god forbid that made me first your slave	58
That thou art blamed shall not be thy defect	70
That thou hast her, it is not all my grief	42
That time of year thou mayst in me behold	73
That you were once unkind befriends me now	120
The expense of spirit in a waste of shame	129
The forward violet thus did I chide	99
The little Love-god lying once asleep	154
The other two, slight air and purging fire	45
Then hate me when thou wilt; if ever, now	90
Then let not winter's ragged hand deface	6
They that have power to hurt and will do none	94
Thine eyes I love, and they, as pitying me	132
Those hours, that with gentle work did frame	5
Those lines that I before have writ do lie	115
Those lips that Love's own hand did make	145

I grant thou wert not married to my Muse	82
I never saw that you did painting need	83
If my dear love were but the child of state	124
If the dull substance of my flesh were thought	44
If there be nothing new, but that which is	59
If thou survive my well-contented day	32
If thy soul check thee that I come so near	136
In loving thee thou know'st I am forsworn	152
In the old age black was not counted fair	127
In faith, I do not love thee with mine eyes	141
Is it for fear to wet a widow's eye	9
Is it thy will thy image should keep open	61
Let me confess that we two must be twain	36
Let me not to the marriage of true minds	116
Let not my love be call'd idolatry	105
Let those who are in favour with their stars	25
Like as the waves make towards the pebbled shore	60
Like as, to make our appetites more keen	118
Lo! as a careful housewife runs to catch	143
Lo! in the orient when the gracious light	7
Look in thy glass, and tell the face thou viewest	3
Lord of my love, to whom in vassalage	26
Love is my sin and thy dear virtue hate	142
Love is too young to know what conscience is	151
Mine eye and heart are at a mortal war	46
Mine eye hath play'd the painter and hath stell'd	24
Music to hear, why hear'st thou music sadly?	8
My glass shall not persuade me I am old	22
My love is as a fever, longing still	147
My love is strengthen'd, though more weak in seeming	102
My mistress' eyes are nothing like the sun	130
My tongue-tied Muse in manners holds her still	85
No longer mourn for me when I am dead	71
No more be grieved at that which thou hast done	35
No, Time, thou shalt not boast that I do change	123
Not from the stars do I my judgement pluck	14
Not marble, nor the gilded monuments	55
Not mine own fears, nor the prophetic soul	107
O, call not me to justify the wrong	139
O, for my sake do you with Fortune chide	111
O, from what power hast thou this powerful might	150
O, how I faint when I of you do write	80

INDEX OF FIRST LINES

A woman's face with Nature's own hand painted	20
Accuse me thus: that I have scanted all	117
Against my love shall be, as I am now	63
Against that time, if ever that time come	49
Ah! wherefore with infection should he live	67
Alack, what poverty my Muse brings forth	103
Alas, 'tis true I have gone here and there	110
As a decrepit father takes delight	37
As an unperfect actor on the stage	23
As fast as thou shalt wane, so fast thou growest	11
Be wise as thou art cruel; do not press	140
Being your slave, what should I do but tend	57
Beshrew that heart that makes my heart to groan	133
Betwixt mine eye and heart a league is took	47
But be contented: when that fell arrest	74
But do thy worst to steal thyself away	92
But wherefore do not you a mightier way	16
Canst thou, O cruel! say I love thee not	149
Cupid laid by his brand, and fell asleep	153
Devouring Time, blunt thou the lion's paws	19
Farewell thou art too dear for my possessing	87
For shame! deny that thou bear'st love to any	10
From fairest creatures we desire increase	1
From you have I been absent in the spring	98
Full many a glorious morning have I seen	33
How can I then return in happy plight	28
How can my Muse want subject to invent	38
How careful was I, when I took my way	48
How heavy do I journey on the way	50
How like a winter hath my absence been	97
How oft, when thou, my music, music play'st	128
How sweet and lovely dost thou make the shame	95

P R E F A C E

In 1944, when my father first began to translate Shakespeare's Sonnets into Yiddish he had no idea what an all-encompassing, all-absorbing experience this undertaking would become. From an interesting experiment this translation developed, in the eight years that it took to complete it, into a labor of love and devotion that stands, together with only some of his own poetry, at the very core of my father's poetic creativity.

In Shakespeare's Sonnets he found a living exposition of the poetic values and principles that were basic to his own poetry. He found Shakespeare's love of the word as a poetic instrument; his ability to utilize each word individually and make it live in new nuances of meaning. He found Shakespeare's humanness and his love for humanity.

But above all, he found in the Sonnets a challenge to his own lifelong principle of poetic conciseness and restraint. Throughout his life, and not only in the realm of poetry, he chose the narrowest, the roughest, the least-frequented path, strewing obstacles before his own footsteps. The only achievement he recognized was triumph over these self-set obstacles.

The difficulty of translation was one of its great appeals to my father. Since his earliest years of poetic activity he translated extensively first from Russian and then from British and American poetry. But nothing he had translated before the Sonnets gave him the same sense of challenge while in progress nor the same feeling of elation when completed.

His approach to the Sonnets was, quite naturally, poetic rather than scholarly. He used commentaries and notes as little as possible for he felt that his task was to translate, not interpret or explain, the Sonnets.

Each sonnet was, for him, a living poem, not a subject for scholarly investigation. He wanted the Yiddish reader, too, to be able to read the Sonnets as living poetry; to feel, at least in some measure, the greatness of Shakespeare's Sonnets recreated in Yiddish.

S. Lapin

WILLIAM SHAKESPEARE

SONNETS

Translated By
B. LAPIN

BLOCH PUBLISHING COMPANY

New York, 1953